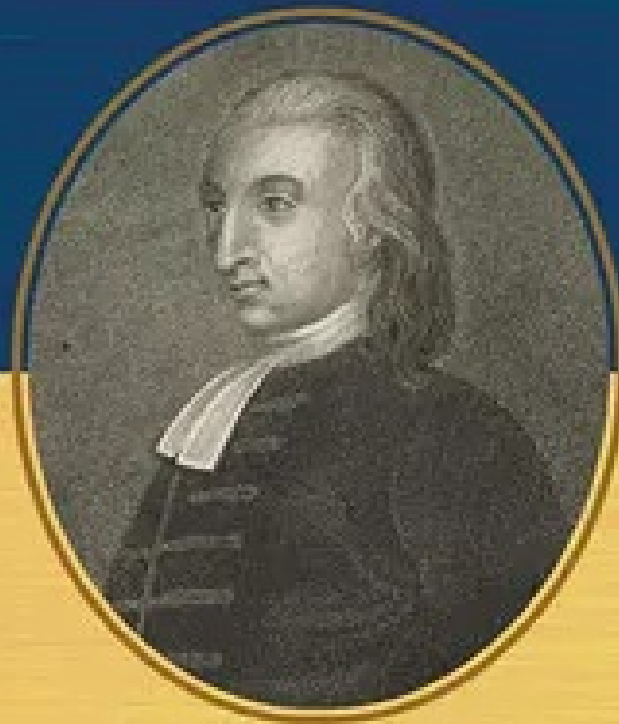

De noodzakelijkheid
van
de bekering

Thomas Boston

DE NOODZAKELIJKHEID VAN DE BEKERING

*tekstverwijzingen achterwege gelaten

THOMAS BOSTON

I.

"Ik zeg u: Neen zij; maar indien gij u niet bekeert, zo zult gij allen insgelijks vergaan".

Lukas 13: 5.

VERKLARING VAN DE TEKST

Wanneer wij letten op de overvloedige zonde en hardheid des harten die er onder de prediking van het Evangelie heerst, dan moet het ons wel duidelijk zijn dat de leer der boetvaardigheid zowel noodzakelijk als geschikt is om het brandhout uit het vuur te rukken, of als dat niet helpt, de mens zonder verontschuldiging te laten liggen. Zondaren zetten boetvaardigheid van zich af alsof zij vastbesloten zijn om wat er ook gebeurt te volharden in de zonde, of om tenminste op twee gedachten te blijven hinken. Onze tekst doet in deze zaak echter een definitieve uitspraak:

"Ik zeg u: Neen zij; maar indien gij u niet bekeert, zo zult gij allen insgelijks vergaan."

In deze woorden vinden we twee zaken:

Ten eerste wordt hier een misbruik van een besturing van de Voorzienigheid berispt: "Ik zeg u: Neen zij." Sommigen hadden onze Heere het nieuws meegedeeld dat de Romeinse stadhouder Pilatus enkele Galileeërs met zijn soldaten aangevallen en gedood had terwijl zij aan het offeren waren. Het schijnt dat zij die het nieuws hadden verteld, of anderen uit de schare, geneigd waren te denken dat deze Galileeërs grotere zondaren waren dan anderen, omdat een ongewoon oordeel hen had getroffen. Onze Heere vertelt hun dat een dergelijke conclusie hier niet op zijn plaats is. Hij herinnert hen aan nog een opmerkelijke besturing van de Voorzienigheid, namelijk, hoe in Jeruzalem de toren van Siloam op achttien mensen viel en hen doodde. Hij laat hen hier zien dat hen dit echter niet was overkomen omdat zij grotere zondaren waren dan alle andere zondaren te Jeruzalem; nee, er waren zelfs soortgelijke en even grote zondaren als zij, die desondanks niet door deze slag getroffen waren.

Ten tweede leert de Heere ons hier wat het juiste gebruik is dat wij van deze besturing moeten maken: "Maar indien gij u niet bekeert, zo zult gij allen insgelijks vergaan." Het juiste gebruik hiervan is, dat de ondergang van anderen ons tot boetvaardigheid, tot boetvaardigheid) moet leiden. Als anderen ten koste van zichzelf ons een voorbeeld geven, moeten wij er acht op slaan en het aanwenden tot onze boetvaardigheid en verbetering. Dit is de betekenis van het woordje "maar".

Deze woorden zijn een afdoende verzekering die onze Heere aan zondaren geeft, waarin uit de aard der zaak een tweeledige verzekering ligt opgesloten.

A. Ten eerste wordt hier verzekerd dat ondergang op onboetvaardigheid volgt.

Zondaren volharden in hun weg en hopen toch dat alles goed zal aflopen. Nee, zegt onze Heere, bedrieg u niet; want indien u zich niet bekeert, is er geen hoop dat u zalig zult worden.

1. Wij hebben hier de zaak naar aanleiding waarvan deze verzekering gegeven wordt: "Indien gij u niet bekeert." Dat wil zeggen: als u geen berouw toont, als u zich niet recht vernedert vanwege uw zonden en zich er niet oprecht van bekeert; als u uw hart onder uw schuld verhardt, en maar blijft volharden in uw zondige wegen en weigert hen de rug toe te keren, zullen zij uw ondergang betekenen.

2. Wat hier verzekerd wordt, is dat u "insgelijks zult vergaan". U zult niet op precies dezelfde wijze vergaan, maar u zult net zo zeker vergaan als zij vergaan zijn. De oordelen van God zullen u achtervolgen en u zult voor eeuwig omkomen.

3. Verder merken we hier de uitgestrektheid van de verzekering op: "Zo zult gij allen insgelijks vergaan." Dit maakt duidelijk dat met "vergaan" de eeuwige dood wordt bedoeld. Hoewel niet alle onboetvaardige zondaren door grote tijdelijke oordelen worden achtervolgd, toch zal de eeuwige straf alle onboetvaardige zondaren achtervolgen. Geen enkele onboetvaardige zondaar zal daaraan ontsnappen, ook al ontsnapt men wel aan de tijdelijke slagen der Goddelijke wraak.

4. Vervolgens letten we op de volstrekte ervan, die uit twee dingen blijkt:

a. Uit de plechtige verzekering: "Ik zeg u", die men eigenlijk in de laatste bijzin terugverwacht. Neem het aan uit de mond van de Heere Zelf, dat u zult vergaan, indien u zich niet bekeert. De Heere wilde als het ware zeggen: Velen hebben u dit verteld, maar u wilde het niet geloven; nu hoort u het echter uit Mijn eigen mond. Het mag een zondaar die dit uit de mond van de Zaligmaker hoort wel met bekommering vervullen, en hem laten zien dat Christus' bloed nooit ten koste zal worden gelegd om iemand die in zijn onbekeerlijkheid blijft volharden van de dood te redden.

b. De volstrekte van deze verzekering blijkt ook uit het verband dat er blijkt te zijn tussen de straf van hen die zo opmerkelijk door de hand van God geslagen worden, en de toekomstige straf van alle onboetvaardige zondaren; het eerste is een onderpand van het tweede. Dit wordt aangegeven door het woordje "insgelijks".

B. Ten tweede bevatten de tekstwoorden een verzekering van leven en dood. Evenals in Genesis 2:17, ligt dat ook in deze tekst opgesloten. God heeft net zo zeker een verband gelegd tussen boetvaardigheid en leven, als tussen onboetvaardigheid en dood. Ook al zijn uw zonden nog zo groot, als u er berouw over hebt en zich ervan bekeert, zullen zij nooit uw ondergang worden.

Voordat ik ga spreken over het belangrijkste punt dat ik op het oog heb, zal ik u enkele opmerkingen naar aanleiding van de woorden voorleggen.

1. Het eerste wat ik wil opmerken, is, dat zij die meer opmerkelijke slagen ondervinden dan anderen, daarom geen grotere zondaren zijn en ook niet als zodanig beschouwd moeten worden. De Heere spaart sommige even grote zondaren, terwijl Hij anderen opmerkelijk straft. "Ik zeg u: Neen zij."

a. De eerste reden van deze besturing der Voorzienigheid is, dat God de wereld Zijn soevereine macht en absolute heerschappij te verstaan wil geven: "Of is het mij niet geoorloofd te doen met het mijne, wat ik wil?" Zo verklaart onze Heere ook waarom Hij beschikt heeft dat de man uit Johannes 9 blind werd geboren. Alle mensen hebben iets in of bij zich dat hen bloot kan stellen aan de zwaarste slagen waardoor men getroffen kan worden. Ondanks al wat iemand lijden moet, doet de Heere echter geen onrecht, aangezien Hij in mindere mate straft dan dat men vanwege zijn ongerechtigheid verdiend heeft. Maar uit de velen die door de gerechtigheid getroffen kunnen worden, kiest de vrijmacht Gods er enkelen uit en doet hen de roede gevoelen, en wie kan zeggen: "Wat doet Gij?"

b. De tweede reden is, dat wij nu onder de gemengde bedeling der Voorzienigheid leven; niet onder de ongemengde, aangezien die bewaard wordt voor een andere wereld, als, alle mensen hun onveranderlijke staat zullen zijn binnengegaan. Welnu, het is daarom zeer rechtvaardig dat God sommigen uit een samenleving opmerkelijk straft, terwijl anderen die net zo schuldig zijn, ontsnappen, opdat alles met David "van goedertierenheid en recht mag zingen". En zo wordt deze bedeling in haar verschillende openbaringsvormen in de wereld staande gehouden, als een vertoning van de veelvuldige wijsheid Gods.

c. De derde reden is, dat de barmhartigheid van God jegens sommigen wordt vergroot door Zijn strengheid jegens anderen. Evenals wanneer men zwart naast wit zet, het wit des te beter uitkomt, zo kan Gods strengheid jegens sommigen voor anderen een spiegel zijn waarin zij kunnen zien hoeveel zij verplicht zijn aan vrije genade en barmhartigheid. Men is nooit meer bereid zijn gezondheid te waarderen, dan wanneer men anderen op het ziekbed ziet woelen; of het gebruik van verstand en rede en andere weldaden te waarderen, dan wanneer men ziet hoe ellendig en treurig diegenen eraan toe zijn, die hiervan zijn beroofd. Dit behoort de mens geduldig en dankbaar te maken onder de slagen van de hand des Heeren, omdat het lichaam bruikbaar voor Hem kan zijn nadat de Heere een weldaad, zoals bijvoorbeeld de gezondheid, of misschien een deel of lid van ons lichaam heeft weggenomen, dan toen men de ontnomen weldaad bezat, in zoverre het dienen zal om de barmhartigheid van God jegens anderen groot te maken, die de hand des Heeren zien en opmerken.

d. Nog een reden is, dat in zeer opmerkelijke slagen zeer opmerkelijke weldaden opgesloten kunnen liggen. Zo was het in Jozefs geval; er rustte een zeer opmerkelijke zegen op het hoofd van hem die van zijn broeders gescheiden werd. Jobs moeiten waren slechts een duister ogenblik voordat er een zeer heerlijke dag voor hem zou aanbreken. Dat Jakob, als een kenteken dat hij met de Engel geworsteld had, "hinkende was aan zijn heup", was uitnemender dan Ezau's geleide van vierhonderd man.

e. Tenslotte is deze besturing in zekere zin nodig om ons te bevestigen in het geloof aan het oordeel van de jongste dag. God straft sommigen opmerkelijk om de wereld te laten zien dat er een God is Die op deze aarde vonnis geeft. Hij straft echter niet iedereen op deze wijze, om de mens ervan te verzekeren dat er een toekomst oordeel is. Als niemand op aarde gestraft werd, zou de wereld dat aangrijpen om het atheïsme erdoor te bevorderen; en indien iedereen gestraft werd, zou dat gebruikt worden om het sadduceïsme erdoor te bevorderen.

- Laten wij in de eerste plaats hieruit leren dat zij die geen bijzondere zondaren zijn, wel door bijzondere slagen getroffen kunnen worden. Wees daarom niet snel met uw oordeel over de slagen die anderen ondervinden. Zeker, alles wat wij of anderen ondervinden, hebben wij van de hand des Heeren verdiend. En als God een zelden voorkomende zonde laat volgen door een bijzonder oordeel, zoals in het geval van Korach, Dathan en Abiram, is het geen schending van de liefde als wij oordelen dat die slag om die zonde gekomen is. Maar als mensen, in wiens wandel u geen opmerkelijke zonden ontdekt, opmerkelijke slagen ondervinden, pas er dan voor op om een scherp oordeel te vellen. Want in de weg van Gods voorzienig bestel zullen sommigen een opmerkelijke slag ondervinden voor de een of andere zonde waar de wereldling, als hij zou weten waarover het ging, weinig of niets achter zou zoeken.

- In de tweede plaats moet u Gods goedertierenheid over u aanbidden en u verwonderen dat Hij u spaart, terwijl u anderen ziet lijden onder de hand van God, die u niet voelt. Erken dat alles wat anderen ondervinden ook uw deel had kunnen zijn, als de Heere met u gehandeld had naar hetgeen u zou hebben verdiend. Het is zoals de Kerk erkent: "Het zijn de goedertierenheden des HEEREN, dat wij niet vernield zijn, dat Zijn barmhartigheden geen einde hebben."

2. Het tweede wat ik opmerken wil, is, dat de slagen die anderen ondervinden, voor onboetvaardige zondaren het onderpand zijn van hun verderf: "Indien gij u niet bekeert, zo zult gij allen insgelijks vergaan."

De redenen hiervoor zijn:

a. Omdat deze slagen laten blijken hoe God de zonde haat, in wie ze zich ook voordoet: "Wie heeft Jakob tot een plundering overgegeven, en Israël de rovers? Is het niet de HEERE, tegen Wie wij gezondigd hebben? Want zij wilden niet wandelen in Zijn wegen, en zij hoorden niet naar Zijn wet". God scheidt geen behagen in de ellende van Zijn schepselen. Aangezien Hij vaak het werk Zijner handen zo zwaar bezoekt vanwege de zonde, moet Hij wel een zeer grote haat ertegen koesteren. Niet alleen Zijn vijanden, maar ook Zijn geliefde vrienden moeten boeten voor de zonde; ja, Zijn geliefde Zoon heeft ervoor geboet, toen zij slechts in toerekening op Hem lag. Hoe kunnen onboetvaardige zondaren dan menen te ontvluchten? "Want indien zij dit doen aan het groene hout, wat zal aan het dorre geschieden?"

b. Omdat zij laten blijken hoe rechtvaardig God is. Hij is de Rechter der ganse aarde en kan niet anders dan recht doen. Welnu, ook al mag de straf van de één door Gods gerechtigheid langer uitgesteld worden dan die van de ander, toch zal zij niet toelaten dat sommigen gestraft worden, en dat anderen in dezelfde staat altijd gespaard zullen blijven. Dat zou duidelijk partijdigheid inhouden, waarvan God een gruwel heeft. Daarom zegt ons de apostel dat "het recht is bij God te vergelden den genen, die de heiligen verdrukken."

c. Omdat wat iemand ook ondervindt op de weg der zonde, eigenlijk bedoeld is om anderen te waarschuwen, wat duidelijk uit de tekst blijkt. En zij die geen lering willen trekken uit het voorbeeld van anderen, kunnen verwachten tot voorbeeld gesteld te worden om anderen te leren, zoals de vrouw van Lot. Maar de wijzen hebben de ogen in hun hoofd, terwijl onboetvaardige zondaren volharden en omkomen als degenen die geen waarschuwing willen aannemen.

Daarom wordt de slag die veraf niet baat, vaak dicht bij huis gebracht.

d. Tenslotte, omdat alle slagen die zondaren in dit leven ondervinden, slechts de eerste druppeltjes van de stortvloed van Gods toorn zijn, die de onboetvaardige wereld te wachten staat. Het zijn slechts de eerste druppeltjes, waarna men zeker de volledige stortvloed kan verwachten. Zoals de blijdschap van het geloof het onderpand is van de eeuwige blijdschap, die beide uit één en dezelfde fontein voortkomen, ja, de eerstelingen van het land Kanaän zijn, die door de volle oogst gevolgd zullen worden: zo zijn al de uitlatingen van Gods toorn over de zondaren op aarde, het onderpand van de eeuwige toorn. Het zijn de eerstelingen der hel, waarna de oogst van ellende zal volgen.

Hieruit kunnen wij twee dingen leren:

- Wees geen onverschillige toeschouwers van alle gevolgen van Gods toorn over de zonde, die in de wereld rondom u kunnen worden waargenomen; want u en ik hebben er een groot aandeel in.

Al deze gevolgen roepen ons, die in hetzelfde oordeel zijn, toe: "Indien gij u niet bekeert, zo zult gij allen insgelijks vergaan." O, hoe onverschillig zien velen de ellenden van andere mensen aan, en hoe afkerig zijn zij om daaruit zelf een les te leren! Een hard hart en een dichtgeschroeid geweten, die niet wakker geschud kunnen worden door de besturingen van de Voorzienigheid die ver uit hun buurt plaatsvinden, vragen nergens anders om dan dat de zware slag op hen zelf zal neerkomen.

- Bedenkt, o onboetvaardige zondaren, hoe u zult kunnen ontvliden als u doorgaat in de zonde, aangezien de Heere uw verderf door zoveel onderpanden verzekerd heeft! Als een zondaar Gods weg verlaat, laat hij zijn ziel als pand achter voor zijn terugkeer door boetvaardigheid; maar de onboetvaardige zondaar komt nooit terug om zijn pand te lossen en dus verliest hij het. Als God Zijn toorn enigermate uitlaat over de kinderen der mensen, is dat Gods pand dat Hij eeuwige toorn over de onboetvaardige zondaren zal brengen; en wij kunnen ervan verzekerd zijn, dat, hoe zorgeloos wij ook met onze panden omgaan, God het Zijne niet zal verliezen. Stel daarom uw hart op uw wegen en bekeer u.

3. Een derde opmerking die ik wil maken, is, dat de slagen die anderen krijgen, luide roepstemmen voor ons zijn om ons te bekeren. Dat is de sprake die er uitgaat van alle smartelijke besturingen van Gods Voorzienigheid die wij in de wereld hun loop zien hebben. Om dit te bevestigen moeten wij bedenken:

a. dat God niemand met een merkbare slag slaat vanwege zijn zonde, of Hij beoogt daarmee alle andere mensen! De reden die God in Zijn wet geeft voor het streng straffen van sommige overtreders, is, opdat "gans Israël het hore en vreze, en daarin niet voortvare." In de beginjaren van de Joodse kerk verteerde Hij Nadab en Abihu met vuur. In de beginjaren van de Christelijke kerk vielen Ananias en Saffira dood ter aarde om een leugen. Waar zou dit alles anders voor dienen dan om tot waarschuwing te zijn van iedereen die daarna volgen zou?

b. Hieruit kunnen wij zien hoe gevaarlijk het is om de zonde te koesteren; en als we een blik naar binnen slaan, dan zullen we altijd weer zien dat er ook in ons zonde te vinden is tegen de God van Israël. Als wij zagen, dat iemand gestoken werd door een slang die hij opgeraapt had, zouden wij dan niet snel de slang, die wij opgeraapt hadden, wegwerpen, uit vrees dat ons hetzelfde zou overkomen? Hoe kunnen wij verwachten voorspoedig te zullen zijn in een weg, waarin we zien dat het anderen zo kwalijk gaat?

Wij kunnen hieruit drie dingen leren:

(1) Wij kunnen hieruit opmaken dat niemand onboetvaardig in een zondige weg voortgaat, of men leeft, naast alle oproepen die men in het Woord kan vinden, over duizenden oproepen der Voorzienigheid tot boetvaardigheid heen. Zie eens om u heen in de wereld, o zondaar, en bedenk hoevelen er verwoest zijn en nog steeds verwoest worden door hun ongerechtigheid. Naar gelang het aantal van deze voorbeelden, is het aantal roepstemmen waardoor u opgeroepen wordt om u te bekeren en u van de zonde af te keren. "Wie heeft zich tegen Hem verhard en vrede gehad?" En denkt u dat uw geval een uitzondering zal zijn op de algemene regel? Nee! Zovele getuigen geven u hun getuigenis, dat "indien gij u niet bekeert, gij insgelijks zult vergaan."

(2) Hieruit kunt u zien dat onboetvaardigheid onder het Evangelie niet de minste schijn van verontschuldiging kan wekken. De roepstemmen der Voorzienigheid die de gehele wereld ontvangt, zijn voldoende om ervoor te zorgen dat zelfs de heidenen zich niet zullen kunnen verontschuldigen. Hoeveel te min zullen wij, die zoveel roepstemmen uit het Woord en van de Voorzienigheid ontvangen hebben, ons kunnen verontschuldigen als wij ons niet bekeren? Zondaren zoeken voor zichzelf vele uitvluchten om het leven van hun begeerlijkheden te behouden en zich te onthouden van de onaangename opgave om zich te bekeren. Toch zullen het slechts vijgenboombladeren voor de Heere zijn.

(3) Laten wij tenslotte bedenken hoeveel te meer de slagen die de Heere ons toebrengt ons oproepen tot boetvaardigheid. "Daarom ziet, Ik zal uw weg met doornen betuinen, en Ik zal een heiningmuur maken, dat zij haar paden niet zal vinden. En zij zal haar liefhebbers nalopen, maar dezelve niet achterhalen; en zij zal hen zoeken, maar niet vinden; dan zal zij zeggen: Ik zal henengaan en wederkeren tot mijn eerste Man, want toen was mij beter dan nu", volgens de Engelse vertaling. Wat Absaloms oogmerk was toen hij Joabs gerstakker verbrandde, is het oogmerk van de smartelijke beschikkingen der Voorzienigheid. En daarom krijgt onbekeerlijkheid en hardheid des harten onder de slagen van de hand des Heeren een zeer zwaar karakter. Elk kruis dat wij ondervinden is een bevel van de hemel om ons van onze zondige weg en van het bijzondere kwaad daarvan af te keren.

DE HOEDANIGHEID VAN DE BOETVAARDIGHEID

Ik kom nu tot de voornaamste leer die in de tekst ligt opgesloten, en dat is deze: Indien zondaren zich niet bekeren, dan zullen zij vergaan. Hierop is geen uitzondering. Wie men ook is, als men zondaar is, moet men zich bekeren of verloren gaan. Alle mensen zijn zondaar en wijken door de zonde van God af; en men moet door boetvaardigheid tot Hem wederkeren, of men gaat voor eeuwig verloren. Of het nu een grote of een kleine zondaar betreft, het moet een boetvaardige zondaar worden, of het ware hem beter nooit te zijn geboren.

In het verhandelen van deze leer zal ik:

- ten eerste de hoedanigheid van boetvaardigheid verklaren en
- ten tweede het geheel toepassen.

Om te beginnen zal ik de hoedanigheid van de boetvaardigheid verklaren, en letten we hier op:

1. Wat haar hoedanigheid is.
2. Hoe zij in de ziel wordt gewerkt.
3. Het onderwerp van de ware boetvaardigheid.
4. De delen van de boetvaardigheid.

1. De hoedanigheid van de boetvaardigheid

Het is een zaligmakende genade: "Met zachtmoedigheid onderwijzende degenen die tegenstaan; of God hun te eniger tijd bekering gawe tot erkentenis der waarheid". Het is een genade die God ons om niet heeft geschonken, en die een ziel bekwaam en geschikt maakt tot alles wat nodig is om zich van de zonde tot God te bekeren. Deze genade is zaligmakend, aangezien het haar natuur is om iemand van een huichelaar te onderscheiden, en zij nauw verbonden is aan de eeuwige zaligheid.

Om dit meer in het bijzonder uiteen te zetten, moet u bedenken:

1. Dat boetvaardigheid geen voorbijgaande daad is, zoals de roomsen en sommige onwetende schepselen zich inbeelden. Het is niet zo dat een zucht over de zonde, een daad van berouw erover en een belijdenis ervan met een: "o God, wees mij zondaar genadig", boetvaardigheid is. Nee, nee! dat kunnen wel daden van berouw zijn zolang deze voortkomen uit een waarachtig boetvaardig hart. De boetvaardigheid zelf is echter geen voorbijgaande daad, maar een blijvende genade. Het is een zich voortzettende gesteldheid en gezindheid van de ziel. Het is een beginsel dat diep in het hart ligt, waardoor een mens bewogen wordt om bij iedere gelegenheid te treuren over en zich af te keren van de zonde.

2. Boetvaardigheid is geen voorbijgaand werk, waarmee iemand zich tijdens de eerste dagen van zijn godsdienst bezighoudt, zoals sommige belijders het ervoor houden. Nee, het is een genade in het hart waardoor een mens al de dagen van zijn leven aan een verantwoordelijk werk wordt gezet. Het is een bron in het hart waaruit wateren van droefheid over de zonde opwellen, die daaruit zullen blijven opwellen zolang de zonde er is, ofschoon zij door de hardheid van het hart soms een poosje kan opdrogen. Zij die de boetvaardigheid zien als het eerste stuk van de weg naar de hemel, en die, als ze terugzien op de droefheid die zij hebben ondervonden in het uur dat de Heere voor het eerst bemoeienis met hen maakte, denken dat ze het eerste stuk gehad hebben, bevinden zich in een gevaarlijke toestand. Ik twijfel of zij, die niet trachten om in hun boetvaardigheid te volharden, zich ooit wel bekeerd hebben! Toen Mozes de steenrots in de woestijn had geslagen, begon daar veel water uit te stromen; dat water bleef echter stromen en volgde de kinderen Israëls zolang zij in de woestijn waren. Zo is het eveneens met de ziel; het hart wordt geslagen met berouw over de zonde als zij bij aanvang tot God bekeerd wordt; de geslagen wond blijft echter bloeden en zal pas ophouden te bloeden als zij verbonden zal worden met de zwachtel der heerlijkheid in de hemel. Vandaar dat de boetvaardigheid bij aanvang en de boetvaardigheid bij voortgang, hoewel de eerste de boetvaardigheid is van een zondaar, en de laatste die van een heilige, net zo min verschillende boetvaardigheden zijn, als de eerste liefde van de ziel tot Christus verschilt van de liefde voor Hem in de loop van haar geestelijk huwelijk met Hem, of dat de eerste werkzaamheden van het geloof verschillen met de latere. Maar evenals de middag- en avondzon dezelfde is als de ochtendzon, zo is het ook met de boetvaardigheid bij aanvang en de boetvaardigheid bij voortgang. Toch zal de opgaande zon het meest worden opgemerkt door de reiziger die, omdat hij in het nachtelijk duister gereisd heeft, daardoor uit de duisternis tot het licht wordt gebracht.

3. Boetvaardigheid is niet een algemene genade, maar een bijzondere, zaligmakende genade. Men kan een berouw hebben over de zonde dat aan zijn geweten knaagt en zijn hart kwelt, maar wat men tot in eeuwigheid in de hel met zich mee zal dragen, daar dat slechts de eerste bewegingen in de ziel zijn van de worm die nooit sterft. Dat is een berouw dat Judas, Simon de tovenaer en Farao ook schijnen gehad te hebben. Men kan evenals Ezau zijn zonde bitterlijk bewenen, en zich nooit in waarheid ervan bekeren. Het stenen hart kan in duizend stukjes gebroken worden, terwijl ieder stukje toch een steen blijft. Men kan een oppervlakkige droefheid over de zonde hebben, waarna een lichte blijdschap volgt, terwijl men nooit tot in het diepst van zijn ziel doorstoken is. En daarom gaat de blijdschap over, zoals de uitwerking van een losse regenbui op de verschroeide aarde. Ware boetvaardigheid is echter een onberouwlijke bekering, die aangenaam in de ziel werkzaam is.

2. Hoe wordt boetvaardigheid in de ziel gewerkt?

Hier zijn twee vragen die beantwoord, en twee punten die opgehelderd moeten worden, namelijk: Wie werkt de boetvaardigheid, of is er de Auteur van? En dat is de heiligmakende Geest van Jezus Christus: "Doch over het huis Davids, en over de inwoners van Jeruzalem zal Ik uitstorten de Geest der genade en der gebeden; en zij zullen Mij aanschouwen, Die zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen als met de rouwklage over een enige zoon; en zij zullen over Hem bitterlijk kermen, gelijk men bitterlijk kermt over een eerstgeborene". Soms worden beruchte doorbrengers ware boetelingen, zoals Paulus van een vervolger een prediker werd. En de verandering kan zo groot zijn dat de wereld erover verbaasd is, en op het punt staat om evenals in Sauls geval te zeggen: "Wat is dit, dat de zoon van Kis geschied is? Is Saul ook onder de profeten?" De vraag die gedaan wordt: "Wie is toch hun vader?" geeft hiervan echter een duidelijke verklaring. Voor de Goddelijke genade zijn alle houtsoorten even gemakkelijk te houwen. En aangezien Gods huis doorgaans gebouwd wordt van het meest knoestige hout - tollenaren en hoeren gaan de schriftgeleerden en Farizeeën voor in het Koninkrijk Gods - zo mag het duidelijk zijn dat de boetvaardigheid niet het werk der natuur, maar der genade is; niet het werk van "s mensen geest, maar van Christus" Geest. Dit blijkt uit het Woord: "Zal ook een Moorman zijn huid veranderen, of een luipaard zijn vlekken? Zo zult gij ook kunnen goed doen, die geleerd zift kwaad te doen." Het is des Heeren eigen werk "om het stenen hart weg te nemen, en een vleses hart te geven". Het is het ambt van de verhoogde Middelaar om boetvaardigheid te geven, in Wiens hand het is om de Geest te zenden. Predikanten kunnen de boetvaardigheid preken, maar kunnen haar niet in zichzelf, veel minder in anderen werken. Zij kunnen het zaad zaaien, maar kunnen het niet laten groeien. Ook al hebben zij hun uiterste best gedaan, is het toch onzeker of God boetvaardigheid zal geven. En als hun wapens ook maar enigszins krachtig zijn, is het door God. Door welke middelen werkt de Geest de boetvaardigheid? Zij wordt gewerkt óf door het gelezen, óf door het gepredikte Woord. Het Woord is het kanaal waarin de invloeden van de Geest stromen; en aan deze invloeden ontleent de boetvaardigheid haar doordringende, vertederende en hartverzachtende kracht, evenals het badwater te Bethesda zijn genezende kracht ontving als de engel het water beroerde. "En er waren enige Cyprische en Cyrenéische mannen uit hen, welke te Antiochië gekomen zijnde, spraken tot de Grieksen, verkondigende de Heere Jezus. En de hand des Heeren was met hen; en een groot getal geloofde en bekeerde zich tot de Heere".

- Junius, die diep in het atheïsme was gedompeld, werd tot boetvaardigheid gebracht door het lezen van Johannes 1 uit een Nieuw Testament dat zijn vader opzettelijk opengelegd had in zijn kamer, opdat hij het misschien ter hand zou nemen en lezen.

- Augustinus werd bekeerd door het lezen van Romeinen: "Laat ons, als in de dag, eerlijk wandelen; niet in brasserijen en dronkenschappen, niet in slaapkamers en ontuchtigheden, niet in twist en nijdigheid; maar doet aan de Heere Jezus Christus, en verzorgt het vlees niet tot begeerlijkheden." Wij lezen dat er drieduizend mensen bekeerd werden door middel van één preek.

- Vele en velerlei zijn de aanleidingen der boetvaardigheid die de Heere zegent om het Woord toe te passen aan de ziel, en om haar zo tot God te brengen. In vele gevallen zijn daarvoor persoonlijke verdrukkingen gebruikt. Voor sommigen is het zien van de slagen waardoor anderen getroffen waren, tot zegen geweest. De schrik die Luther om het hart sloeg toen hij hoorde dat één van zijn geliefde vrienden door een gewelddadige dood om het leven was gekomen, was de eerste aanleiding dat hij ernstig werd.

- Ja, God heeft zelfs het vallen in grove zonden voor velen gebruikt als aanleiding tot hun boetvaardigheid, waarvan verschillende voorbeelden zijn, zoals Achan en de moordenaar aan het kruis. Ds. Flavel doet verslag van iemand die een poging deed tot zelfmoord. Augustinus hoorde een stem die zei: "Neem en lees."

- Ja, God kan een droom in de nacht als aanleiding daartoe gebruiken. Maar dit zijn eigenlijk niet de middelen, maar de aanleidingen die de mens ertoe bewegen acht te nemen op het Woord, wat het ware en eigenlijke middel is. Hier maakt de Geest des Heeren gebruik van beide delen van het Woord. A. Ten eerste maakt Hij gebruik van de wet om het harde hart te verbreken: "Is Mijn Woord niet alzo, als een vuur? spreekt de HEERE; en als een hamer, die een steenrots te morzel slaat?" Zij gaat evenals Johannes de Doper vooraf om de weg des Heeren te bereiden in het hart. En de Geest des Heeren, Die hiervan gebruik maakt in de ziel, wordt "de Geest der dienstbaarheid" genoemd. Elk deel van de wet heeft hier zijn eigen nut.

(1) De geboden ervan dienen om de ziel van zonde te overtuigen. "Ik kende de zonde niet", zegt de apostel, "dan door de wet; want ook had ik de begeerlijkheid niet geweten zonde te zijn, indien de wet niet zeide: gij zult niet begeren". De geboden van de wet, die de ziel in hun geestelijkheid en ontzaglijke omvang worden voorgehouden, zijn de spiegel waarin de zondaar zijn zwart gelaat, de zonden en zondigheid van zijn natuur, hart en leven getoond worden, waarvan hij zich moet bekeren.

(2) De bedreigingen ervan dienen om de ziel te overtuigen van oordeel. "Want zovelen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder de vloek; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen". Als deze bedreigingen aan de ziel worden bekendgemaakt, verstoren zij haar rust in de zonde, en laten de mens zien dat hij geslapen heeft binnen het zeebaken van de Goddelijke wraak, en bezorgen hem dus een vreselijk ontwaken. Deze bedreigingen ontdekken het gevaar van de zonde voor tijd en eeuwigheid, en zeggen hem dat hij een nieuw leven moet beginnen, of anders is hij verloren.

B. Ten tweede maakt de Geest des Heeren gebruik van het Evangelie om het harde hart als een vuur te laten smelten: "Is Mijn woord niet alzo, als een vuur? spreekt de HEERE", om zo het hart te laten bukken en hem van de zonde tot God om te buigen. "Doch over het huis Davids en over de inwoners van Jeruzalem zal Ik uitstorten de Geest der genade en der gebeden; en zij zullen Mij aanschouwen, Die zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen als met de rouwklage over een enige zoon; en zij zullen over Hem bitterlijk kermen, gelijk men bitterlijk kermt over een eerstgeborene". Zo wordt de ziel die door de wet werd gedreven, door het Evangelie vriendelijk tot boetvaardigheid geleid en getrokken. De wet dient om een verschrikkelijke opschudding in de consciëntie en de genegenheden te veroorzaken, maar het Evangelie is Christus" sleutel om het hart te openen en de wil om te buigen, zodat Hij naar binnen kan gaan. De stormwind en aardbeving mogen in de wet voorafgaan, maar het is het suizen van de zachte stilte van het Evangelie, waarin de Heere is.

(1) Dit zal duidelijk blijken als u overweegt dat boetvaardigheid de leer van het Evangelie is. Ik geloof zeer zeker dat het niet te ontkennen valt dat de wet boetvaardigheid eist als een plicht, in zoverre zij de afvallige zondaar verplicht om tot God terug te keren; maar intussen geeft zij de boetvaardige zondaar geen hoop op genade, daar haar stem als maar blijft klinken: "Vervloekt is een iegelijk die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen." Het Evangelie laat echter horen dat er een plaats van berouw is, en laat zien hoe het afvallige schepsel zal aangenomen worden als hij terugkeert. Er kan geen sprake zijn van oprechte terugkeer tot God, als er geen hoop is dat men zal worden aangenomen.

(2) Boetvaardigheid is een belofte van het Verbond der genade: "Dan zult gij gedenken aan uw boze wegen en uw handelingen, die niet goed waren; en gij zult een walging van uzelf hebben over uw ongerechtigheden en over uw gruwelen". Het is niet alleen de plicht van Gods uitverkorenen, maar ook hun voorrecht, in Jezus Christus aan hen geschonken, verworven door Zijn dood en hun geschonken door de kracht van Zijn verhoging. En vandaar wordt het als één van de weldaden van dat Verbond in de doop verzegeld. De kern van wat er gezegd is over dit tweede punt is, dat boetvaardigheid een evangelische teerheid van het hart en een neiging van de geest is om zich af te keren van de zonde en zich te bekeren tot God; en dit alles wordt in de ziel gewerkt door de Geest van Christus. Christus, aan Wie de Geest der heiligheid zonder mate gegeven is, schenkt Zijn uitverkorenen dezelfde Geest op de dag van Zijn heirkraft. Die Geest maakt door Zijn genade het hart week vanwege de zonde, en buigt het van de zonde tot heiligheid.

Wij kunnen hieruit vier dingen leren:

(1) Boetvaardigheid is niet de verandering van iemands uitwendige levenswandel. Er ligt een groot onderscheid tussen het reformeren van iemands leven, en het reformeren van iemands hart door zijn wil te veranderen. Het eerste ligt binnen het bereik van de natuur, het tweede kan alleen maar tot stand gebracht worden door een bovennatuurlijke hand. Het eerste kan van een mens een gepleisterd graf maken, het tweede maakt van hem een nieuw schepsel.

(2) Wettische boetvaardigheid is geen oprechte boetvaardigheid, en daarom kan iemand die bezitten en toch verloren gaan, zoals Faraö en Judas. Het geeft een ontevreden en rusteloze consciëntie onder de verschrikking van Gods toorn, maar intussen laat het een hard hart achter dat vast gekluisterd zit aan de zonde. Als de wet en haar verschrikkingen een zondige ziel bezoeken, kan dat zoveel stof doen opwaaien dat de zondaar er bijna in stikt, evenals wanneer men een huis met bezemen keert. Het hart zal echter nooit gereinigd worden, tenzij het Evangelie zijn kracht zal doen op het hart, evenals door water het stof niet meer wegstuift. Daarom is het mogelijk dat zondaren soms scherpe overtuigingen hebben, terwijl hun wellusten intussen nog nooit zo welig getierd hebben.

(3) Hoe dwaas is het om boetvaardigheid uit te stellen en niet te buigen voor de werkingen van de Geest als men ze gevoelt. Wat stellen mensen boetvaardigheid van tijd tot tijd uit, alsof het volkomen in hun macht ligt om op ieder moment dat men het wil, zich te bekeren! Maar zij die de winden en het water niet kunnen gebieden, moeten zich nu, terwijl de werkingen van de Geest in hun hart zijn, ervoor buigen, want als men die laat voorbijgaan, zal men zonder hoop achterblijven. O, stel het niet uit, opdat de Geest des Heeren niet uitgedaagd worde te vertrekken.

(4) Tenslotte moet u hieruit leren van Wie u boetvaardigheid moet verwachten. Het is het werk van des Heeren Geest, en u moet van Hem genade verwachten om de banden der goddeloosheid los te maken, om het harde hart week te maken en om u tot Hem te bekeren.

3. Het onderwerp van de waarachtige boetvaardigheid

Het onderwerp van de ware boetvaardigheid is een overtuigde, gelovige ziel. Een niet overtuigde zondaar kan geen ware boetvaardige zijn, want wat het oog niet ziet, het hart niet deert. Evenmin kan een ongelovige zondaar een ware boetvaardige zijn, want zonder geloof kan het hart wel verscheurd worden vanwege de zonde, maar niet losgescheurd van de zonde.

A. De ziel waarin ware boetvaardigheid wordt gewerkt, is een overtuigde ziel.

"Dan geeft Hij hen hun werk te kennen, en hun overtredingen, omdat zij de overhand genomen hebben. En Hij openbaart het voor hunlieder oor ter tucht, en zegt, dat zij zich van de ongerechtigheid bekeren zouden". "En als zij dit hoorden, werden zij verslagen in het hart, en zeiden tot Petrus en de andere apostelen: Wat zullen wij doen, mannen broeders? En" Petrus zeide tot hen: Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in de Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen". Het eerste bijzondere scheppingswerk was het scheppen van het licht; en het schenken van nieuw licht door overtuiging is het eerste werk der herschepping. God begint Zijn werk waar de satan het zijne beëindigt. Als hij de ziel in de armen van haar begeerlijkheden in slaap heeft weten te wiegen, sluit hij de ramen en trekt de gordijnen dicht om haar vredig te laten slapen, totdat zij in de hel ontwaakt. De Geest des Heeren opent ze echter door overtuiging en maakt de zondaar doorgaans, zo niet altijd, met grote schrik wakker.

B. De wijze waarop deze overtuiging wordt gewerkt.

Zij wordt teweeggebracht als er in het gemoed van de zondaar een gerechtshof wordt opgericht, waaraan de mens zich op geen enkele wijze kan onttrekken. Hij moet blijven en antwoorden, tenzij hij de rechter ertoe kan bewegen om het proces ongedaan te maken, wat velen helaas doen door hun geweten op de één of andere manier het zwijgen op te leggen tot hun eigen verderf.

(1) De Geest des Heeren, Die het slaperig geweten wakker maakt, zet de mens in de vierschaar op de rechterstoel zodat hij zijn eigen rechter wordt. "En Die - de Geest - gekomen zijnde, zal de wereld overtuigen van zonde, en van gerechtigheid, en van oordeel. De mens doorzoekt en beproeft zijn eigen hart en leven, wat voordien verwaarloosd werd evenals de tuin van de luiaard. Nu wordt echter, ieder hoekje ervan grondig doorzocht en worden verborgen dingen aan het licht gebracht.

(2) De mens wordt door de wet veroordeeld als een zondaar. Als zijn natuur, hart en leven tot de heilige wet gebracht en ermee vergeleken worden, blijkt duidelijk dat hij een schuldenaar en overtreder is. Daarom zegt de apostel: "En zonder de wet zo leefde ik eertijds; maar als het gebod gekomen is, zo is de zonde weder levend geworden, doch ik ben gestorven." De wet wordt als een spiegel voor zijn ogen gehouden, waardoor hij zijn smetten te zien krijgt.

Zijn eigen consciëntie is als duizend getuigen tegen hem en hij kan de aanklacht niet ontkennen. Zo wordt zijn mond gestopt en heeft zijn zonde hem uiteindelijk gevonden.

(3) De mens wordt gevonnist en geoordeeld door zijn eigen consciëntie overeenkomstig de wet, die hem vanwege zijn zonden tot de dood, ja, tot de eeuwige dood veroordeelt: "Vervloekt is een iegelijk die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen" Krachtens het vonnis der wet dat tegen hem is uitgesproken, is hij daarom in eigen oog een veroordeelde boosdoener.

4. De gevolgen van deze overtuiging.

1. De ziel ontvangt een smartelijk gevoel over en een aandoenlijk gezicht van de zonde. Want nu de wond opengesneden is, ziet men zonden die men voordien niet zag. Nu ziet men de zonde zoals men haar nog nooit heeft gezien; zijn hart wordt diep getroffen door hetgeen hij met zijn ogen ziet. Evenals men stof dat anders niet te zien is, ontdekt doordat de zon naar binnen schijnt: zo is het ook hier. De zonde die hem voorheen niet zwaar drukte, wordt nu een last die te zwaar voor hem is om te dragen; want nu is hij uit zijn diepe slaap gehaald en voelt hij zijn wonden. Het is een last op zijn ziel, waardoor hij bezwijkt; op zijn rug - waardoor hij zich kromt; op zijn hoofd - waarvan hij zich niet kan ontladen. Daarom wordt de ziel die tot Christus komt, voorgesteld als iemand met een last op zich: "Werp uw zorg op de HEERE, en Hij zal u onderhouden". "Neem deze woorden met u, en bekeer u tot de HEERE; zeg tot Hem: Neem weg alle ongerechtigheid". In het Hebreeuws staat er: "Licht de ongerechtigheid af als een last."

2. Schrik vervult nu zijn hart. "O HEERE, jaag hun vreeze aan; laat de heidenen weten dat zij mensen zijn". De overtuigde stobkewaarder, een man die een zwaard droeg, begint te beven, want de schrik des Heeren is te hevig voor het moedigste hart, dat niet weet wat het is te vrezen voor het aangezicht van een mens. De ziel die eens onbevreesd was, omdat zij blind was voor haar eigen gevaar, is, nu haar ogen geopend zijn, een Magór-missabib, een schrik van rondom. Want welk hart kan het uithouden tegen een vertoornd God, Die het zwaard van een vlammeende wet boven het geweten zwaait en dat, mits ontwaakt, het tederste deel is van de mens?

3. Er volgt een wettische droefheid over de zonde: "En als zij dit hoorden, werden zij verslagen in het hart". Er zijn momenten dat die droefheid zijn hart als pijlen doorboort, en die zijn erg scherp. "De geest eens mans zal zijn krankheid ondersteunen; maar een verslagen geest, wie zal die opheffen?". De mens ziet nu in dat hij bezig is geweest zijn eigen ziel te vermoorden, en hij heft een klaagzang aan over zijn verdoemelijk eigen-ik; een klaagzang die al luider wordt, daar hij meende dat zijn ziel leefde, terwijl ze in werkelijkheid dood was. Hij noemt zich een dwaas en een beest vanwege al hetgeen hij heeft gedaan. Wat echter heel droef is, is dat, hoewel zijn hart vanwege de zonde in stukken gescheurd is, hij toch er niet van losgescheurd is! Zijn droefheid komt dus puur uit eigenbelang voort. De droefheid over zijn scheiding van God, zonder Wie hij ziet dat hij niet gelukkig kan zijn - de droefheid over zijn onderworpenheid aan toorn en vloek, waarvan hij ziet dat ze hem eeuwig verderven zullen, komen bij hem niet uit een recht beginsel voort!

4. Deze overtuiging veroorzaakt ook een kwellende benauwdheid om uit deze staat verlost te worden: "En als zij dit hoorden ... zeiden zij: Wat zullen wij doen, mannen broeders?". En hier wordt zijn benauwde ziel dikwijls geslingerd tussen hoop en vrees; nu eens hoopvol, dan weer hopeloos, evenals Jona in de buik van de walvis: "En ik zeide: Ik ben uitgestoten van voor Uw ogen; nochtans zal ik de tempel Uwer heiligheid weder aanschouwen". Overtuiging van zonde maakt plaats voor bekommering in de meest onbekommerde mens, en doet de mens ernstig nadenken over de veronachtzaamde zaligheid, terwijl hij er vroeger niet één keer ernstig over heeft nagedacht. Deze bekommering slokt alle andere op, evenals het voor een drenkeling het belangrijkste is om zijn leven te redden.

Gebruik tot lering

1. Wat wij in de eerste plaats hieruit kunnen leren, is, dat de niet overtuigde zondaar een onboetvaardige zondaar is. Luister, jonge en oude zondaren, die al uw dagen gerust en onbekommerd geleefd hebt met betrekking tot de staat van uw ziel! U, die door de duivel gewiegd wordt in de wieg van uw natuurlijke, onboetvaardige staat, slaapt misschien wel vredig; maar u zult alsnog wakker gemaakt worden, of in de tijd om u tot boetvaardigheid te leiden, óf als er geen tijd en plaats meer voor boetvaardigheid zal zijn. "Indien gij u niet bekeert, zo zult gij allen insgelijks vergaan." Ach, arme zondaar, u hebt nog nooit een volgende stap gezet op weg naar boetvaardigheid! Uw wond is nog niet opengesneden en daarom is de vuile materie er door boetvaardigheid voorzeker nog nooit uitgedreven!

2. In de tweede plaats kunt u hieruit leren dat overtuigingen en wettische gewetenswroegingen geen boetvaardigheid zijn, want die maken het onderwerp er slechts geschikt voor, en dat ook nog maar ten dele. Het zijn belangrijke zaken waarover ik in deze hoofdgedachte heb gesproken, maar die, evenals onrijpe vruchten, rijp gemaakt moeten worden door het werk van het Evangelie in het hart en tot volmaaktheid moeten worden gebracht door de warme zon van de invloeden van het Evangelie, voordat iemand die ze bezit voor een ware boetvaardige gehouden kan worden. Of liever, ze zijn als de bloesems die voorafgaan en van de vrucht in soort onderscheiden zijn, en er vaak afvallen zodat er helemaal geen vrucht volgt. Men kan zulke overtuigingen en gewetenswroegingen sinds jaar en dag hebben, en zich tot op de dag van vandaag nog niet bekeerd hebben, Hoséa 6:4. De eerstelingen van de tweede dood worden door velen wellicht gehouden voor de weeën van de wedergeboorte. U die ze ondervonden hebt, moet daarom goed nagaan wat ze hebben uitgewerkt. Want het is niet voldoende om in de weeën te zijn geweest; belangrijk is of u er goed doorgekomen bent. Het verkeerd genezen van sommige ziekten is weer de oorzaak van andere ziekten, die voor velen dodelijk blijken te zijn.

De juiste uitkomst van overtuigingen.

a. Zij is gelegen in zelfverloochening of zelfontlediging van de ziel, als de ziel van alles wordt afgebracht als grond voor haar rechtvaardigmaking, maar ook voor haar heiligmaking: "Ik heb wel gehoord, dat zich Efraïm beklaagt, zeggende: Gij hebt mij getuchtigd, en ik ben getuchtigd geworden als een ongewend kalf. Bekeer mij, zo zal ik bekeerd zijn, want Gij zijt de HEERE, mijn God!". Vergelijk hiermee: "Zekerlijk, nadat ik bekeerd ben, heb ik berouw gehad, en nadat ik mijzelf ben bekendgemaakt, heb ik op de heup geklopt; ik ben beschaamd, ja, ook schaamrood geworden, omdat ik de smaadheid mijner jeugd gedragen heb." De ziel ziet de gruwelijkheid van haar zonde alsook de verdorvenheid van haar natuur, zodat zij tot de slotsom komt dat zij totaal onbekwaam is om zichzelf in één van deze zaken te helpen, en zij wordt vervolgens van zichzelf afgebracht.

b. De juiste uitkomst is ook gelegen in het geloof of in het geloven; in het komen tot Jezus Christus om alles, zowel om rechtvaardigmaking als heiligmaking: "Gewisselijk, in de HEERE zijn gerechtigheden en sterkte". De ziel die nu van haar eigen grond is afgebracht, komt tot Hem en bouwt op Hem voor alles wat haar ontbreekt. Zij vertrouwt op Hem dat Hij Zijn bloed en Geest zal schenken. Dus "de wet is onze tuchtmeester tot Christus, opdat wij uit het geloof gerechtvaardigd zouden worden".

c. Zij is tevens gelegen in berouw, of in het hartelijk smelten van het hart vanwege de zonde die bedreven is tegen een genadig God, aan Wie de ziel met liefde verbonden is. De ziel keert terug van de troon der gerechtigheid, waar zij vanwege haar eigen toestand en ellende heeft staan wenen, naar de troon der genade, waar zij staat te wenen omdat zij zo'n goedgeunstige Vader heeft beledigd. Aan deze driedelige kust landen zij die in een rechte weg uit deze diepten opkomen. Velen blijven er echter een tijdje in op en onder gaan en komen weer aan precies dezelfde kant eruit als waar ze erin gingen.

Sommigen landen aan de kust van vormelijkheid of van een wettische wandel: "Hebbende een gedaante van godzaligheid, maar die de kracht derzelve verloochend hebben". Zij veranderen hun vorige wegen, maar behouden hun oude hart. Zij begeven zich wel tot godsdienstplichten, maar zij gaan van daaruit nooit tot Christus. Zij gedragen zich niet meer zoals voorheen, maar het beginsel dat ten grondslag ligt aan hun gedrag is nog steeds hetzelfde. Zij werken vanuit het eigen-ik en voor het eigen-ik, zodat, al zijn zij van werk veranderd, ze nog steeds voor dezelfde baas werken. En zo blijven velen hun godsdienst belijden en hun plichten waarnemen, maar komen nooit tot Christus.

Anderen landen aan de kust van hun oude gerustheid. Inwendig noch uitwendig zijn ze erop vooruitgegaan; zij herstellen van hun gewetenswroeging zoals iemand die koorts gehad heeft, en keren terug tot hun oude levenswijze. Dat was het geval met Felix, die tegen Paulus zei: "Voor ditmaal ga heen; en als ik gelegen tijd zal hebben bekomen, zo zal ik u tot mij laten komen". Weer anderen landen aan de kust van goddeloosheid. "En wanneer de onreine geest van de mens uitgegaan is, zo gaat hij door dorre plaatsen, zoekende rust en vindt ze niet. Dan zegt hij: Ik zal wederkeren in mijn huis, van waar ik uitgegaan ben; en komende, vindt hij het ledig, met bezemen gekeerd en versierd. Dan gaat; hij heen en neemt met zich zeven andere geesten, bozer dan hij zelf, en ingegaan zijnde, wonen zij aldaar; en het laatste van die mens wordt erger dan het eerste". Hun begerlijkheden die een tijdje zijn onderdrukt, roeren zich nu krachtiger dan ooit tevoren.

B. De ziel waarin boetvaardigheid wordt gewerkt, is een gelovige ziel. Het geloof is de bron en fontein der boetvaardigheid. Ondanks dat de genade van geloof en boetvaardigheid tegelijk wordt geschonken wat het tijdstip betreft, gaat in de orde der natuur het geloof toch aan de boetvaardigheid vooraf, evenals de werking van het geloof aan de oefening der boetvaardigheid voorafgaat. Hij die zich wil bekeren, moet eerst in Christus geloven voordat hij zich kan bekeren. Ik weet dat sommigen het anders leren, maar dit is de leer der Schrift en van onze catechismus.

(1) Om dit te bevestigen moet u bedenken, dat het geloof beslist de voornaamste genadegift en de eerste ademtocht van een levendgemaakte ziel is. "Zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen". Daarom is het onmogelijk zich te bekeren, daar het geloof Hem zeer aangenaam is. Zo ook: "Zonder Mij", dat wil zeggen, als u van Mij gescheiden bent - en er is geen vereniging met Hem dan door de Geest des geloofs - "kunt u niets doen" wat Gode aangenaam is; daarom kunt u zich niet bekeren.

(2) Het geloof is in het bijzonder de voornaamste genadegift die tot boetvaardigheid leidt. "Zij zullen Mij aanschouwen, Die zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen als met de rouwklage over een enige zoon". Zo wordt het in feite voorgesteld in Handelingen: "En een groot getal geloofde en bekeerde zich tot de Heere." Boetvaardigheid is de ontlediging van de ziel door tranen van Goddelijke droefheid te schreien, die niettemin door het geloof in het hart worden opgewekt. Door het geloof wordt het harde hart week gemaakt, wat dan één en al berouw is. Het geloofsoog richt zich op God in Christus, waarna de ziel zich door boetvaardigheid tot Hem wendt.

(3) De Schrift stelt de voorwerpen van het geloof en de beloften van genade doorgaans voor als beweegredenen tot boetvaardigheid, waaruit blijkt dat alleen door een gelovige toepassing hiervan een ziel tot boetvaardigheid wordt gebracht. "Bekeert u, gij afkerige kinderen, want Ik heb u getrouwd". En: "Keert weder, gij afkerige kinderen, en Ik zal uw afkeringen genezen. Zie, hier zijn wij, wij komen tot U, want Gij zijt de HEERE onze God." "Nu dan ook, spreekt de HEERE, bekeert u tot Mij met uw ganse hart, en dat met vasten en met geweene, en met rouwklage. En scheurt uw hart en niet uw klederen, en bekeert u tot de HEERE uw God; want Hij is genadig en barmhartig, lankmoedig en groot van goedertierenheid, en berouw hebbende over het kwaad". En: "Komt en laat ons wederkeren tot de HEERE, want Hij heeft verscheurd en Hij zal ons genezen; Hij heeft geslagen en Hij zal ons verbinden". En: "Bekeer u, o Israëel, tot de HEERE uw God toe; want gij zijt gevallen om uw ongerechtigheid." Ja, zelfs de wet die met zoveel verschrikking werd afgekondigd op de berg Sinaï, wordt genadig voorafgegaan door de genade van het Evangelie, zodat het geloof de eerste plaats bekleedt in dit werk: "Ik ben de HEERE, uw God." Zo wordt de leer der boetvaardigheid in het Nieuwe Testament aan zondaren voorgesteld: "Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen".

(4) Tenslotte leert de natuur der boetvaardigheid dit duidelijk. Het is een hartelijk wederkeren van de zonde tot God. Is het echter mogelijk om op een andere manier tot God weder te keren dan door Christus? "Ik ben de Weg, de Waarheid, en het Leven; niemand komt tot de Vader, dan door Mij". En is er een andere manier om tot Christus te komen dan door het geloof? De ziel die dus door boetvaardigheid tot God wil wederkeren, moet Christus noodzakelijkerwijs door het geloof aannemen en zo door Hem als de Weg wederkeren. Het volk weende wel, maar deden zij de vreemde vrouwen weg, of spoorden zij zich daartoe aan, voordat Sechanja uitriep: "Wij hebben overtreden tegen onze God, en wij hebben vreemde vrouwen van de volken des lands bij ons doen wonen; maar nu, er is hope voor Israëel, dezen aangaande"? Zij die willen wederkeren, moeten niet alleen gevangenen der vrees, maar ook gevangenen der hoop zijn: "Keert gijlieden weder tot de sterkte, gij gevangenen der hoop", Engelse vertaling. Boetvaardigheid is een hartelijke vernedering en rouwklacht over de zonde. Maar het ongelovig hart, dat het uit kan schreeuwen onder de verschrikking der wet, zal nooit hartelijk rouwklagen dan onder invloed van het Evangelie.

Tegenwerping: De boetvaardigheid wordt vóór het geloof geplaatst, en soms wordt tegenover natuurlijke mensen alleen boetvaardigheid genoemd als de weg tot de zaligheid.

Antwoord. Boetvaardigheid is ongetwijfeld volstrekt noodzakelijk tot zaligheid; en niemand hoeft zich geloof aan te matigen die zich niet bekeert, want zij zijn niet te scheiden. Wij mogen daaruit dus niet afleiden dat de boetvaardigheid aan het geloof voorafgaat, net zomin als wij uit Hebrëen mogen afleiden dat de heiligmaking aan het geloof voorafgaat. Welnu, dit is alles wat onze tekst beoogt.

Het is niet verwonderlijk dat hierin deze volgorde wordt gekozen, aangezien boetvaardigheid het doel is en geloof het middel tot dat doel. Hoewel het doel het eerste is wat men beoogt, toch is het middel daartoe in de praktijk het eerste. Dat is ook in Markus zo; Christus geeft zondaren het bevel zich te bekeren, maar om zich te bekeren, zegt Hij daarna dat zij moeten geloven. Zo ook in Handelingen, het bevel om te geloven zit opgesloten in het bevel om zich te laten dopen.

En daarom staat er, als er gesproken wordt over de uitkomst van dit werk: "En allen die geloofden, waren bijeen, en hadden alle dingen gemeen." Zo is in Handelingen het bevel om te geloven begrepen in het bevel om zich te bekeren. Vergelijk dit met Hebreeën: "Ziet toe, broeders, dat niet te eniger tijd in iemand van u zij een boos ongelovig hart, om af te wijken van de levende God." En dat dit de echte reden van deze manier van spreken is, namelijk, dat boetvaardigheid het doel en geloof het middel is, blijkt uit Handelingen: "Betuigende, Joden en Grieken, de boetvaardigheid tot God en het geloof in onze Heere Jezus Christus"; want men kan aan dit Schriftgedeelte geen andere betekenis toekennen, zonder dat men deze fundamentele waarheid, dat Christus de Weg is tot de Vader, teniet doet. Johannes predikte boetvaardigheid, maar welke aanwijzingen gaf hij daartoe? "Johannes heeft wel gedoopt de doop der boetvaardigheid, zeggende tot het volk, dat zij geloven zouden in Degene Die na hem kwam, dat is, in Christus Jezus".

Gebruik.

1. Leer hier in de eerste plaats uit dat het dus niet de leer van het Evangelie is dat Christus alleen maar ware boetvaardigen zal ontvangen, of niemand anders dan degenen die een waarborg hebben om Christus door het geloof te omhelzen. "En de Geest en de bruid zeggen: Kom! En die het hoort, zegge: Kom! En die dorst heeft, kome; en die wil, neme het water des levens om niet". Het verkeerde van deze leer is, dat de zondaar aan het werk wordt gezet om een zelfgemaakte boetvaardigheid uit zijn binnenste voort te brengen en die aan Christus voor te stellen, in plaats van door het geloof tot Hem te komen om haar van Hem te ontvangen. Deze leer verhindert gevoelige zondaren om tot Christus te komen, daar zij hen weerhoudt totdat zij ervan overtuigd zijn dat zij waarlijk bekeerd zijn. Ik zeg, overtuigd; want hoe kan een zondaar tot Christus komen, totdat hij ervan overtuigd is dat hij hiervoor een waarborg heeft? Als Christus niemand anders wil ontvangen dan degenen die waarlijk bekeerd zijn, wordt er verder niemand anders uitgenodigd om te komen. Want ongetwijfeld zullen degenen die uitgenodigd zijn, welkom geheten worden bij hun komst. Als er niemand anders wordt uitgenodigd, dan zijn onbekeerde zondaren niet verplicht om tot Christus te komen. Want niemand is verplicht om te komen, behalve degenen die uitgenodigd zijn, "want waar geen wet is, daar is ook geen overtreding." Niettemin, een ieder die door het geloof in Christus is, wordt op grond daarvan een ware boetvaardige; en niemand anders dan ware boetvaardigen zullen in de hemel komen.

2. Ten tweede, leer hieruit dat de gedachte van gevoelige zondaren dat zij niet durven te geloven en Christus niet behoren te omhelzen totdat zij dieper vernederd zijn en een grondiger berouw hebben over hun zonden, kortom, geschikter zijn om Hem aan te nemen, slechts een uiterlijk mooie list en een kunstgreep van het bedrieglijk hart is om de ziel lang in de kindergeboorte te laten staan en haar daar uiteindelijk te laten sterven. De Schrift houdt ons een andere leer voor: "Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen, en Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij". En: "O alle gij dorstigen, komt tot de wateren, en gij, die geen geld hebt, komt, koopt en eet, ja komt, koopt zonder geld en zonder prijs, wijn en melk". Er ligt een groot onderscheid tussen hetgeen de zondaar zal doen, en tussen hetgeen hij mag en moet doen. Het is zeer zeker waar dat er velen nooit tot Christus zullen komen als zij hun behoefte aan Hem niet sterker zullen gaan gevoelen. Alle mensen die het Evangelie echter horen, mogen en moeten komen, hoe het er ook met hen bijstaat; en zij die niet komen, zullen veroordeeld worden vanwege hun weigering om te komen. Laat daarom iedere gevoelige zondaar die in deze verzoeking verkeert, denken dat hij in dezelfde toestand verkeert als een drenkeling. Als deze in twijfel gaat trekken of hij het touw, dat hem aangereikt wordt om hem aan land te trekken, wel mag vastgrijpen, zou hij wel eens door een naderende golf weggespoeld kunnen worden; daarom moet hij dit zonder redetwisten vastgrijpen.

3. Ten derde, hieruit blijkt de juiste manier om met een hard hart om te gaan, zodat het week wordt en tot een hartelijke boetvaardigheid wordt geleid, namelijk door te geloven. U moet, evenals die vogels die eerst omhoog vliegen en daarna op hun prooi vallen, eerst in de weg van het geloof de vlucht naar boven nemen, om dan in ware vernedering naar beneden te komen. "Zij zullen Hem aanschouwen, Die zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem bitterlijk kermen". Want als men dat niet doet, kan men met een hard hart lang zwoegen, maar zal alles tevergeefs zijn. Het ongelooft zal het hart afsluiten, evenals een strenge vorst de wateren afsluit. Harde gedachten van God houden de ziel namelijk meer en meer op een afstand van Hem, terwijl het geloof in het afgekondigde pardon de harten der opstandelingen treft en hen doet naderen.

4. Tenslotte, hoe meer geloof, des te meer berouw; hoe voller de bron, des te krachtiger de stroming van het water. U geschiede naar uw geloof is de regel van de bedeling der genade. Het geloof is namelijk de voornaamste genadegift waaruit alle andere genaden voortkomen, daar dit het kanaal is waardoor genade uit de fontein der genade naar de ziel toe stroomt. Dus nemen de werkzaamheden van het geloof af, dan neemt alles af; nemen de werkzaamheden van het geloof in sterkte toe, dan zullen alle andere genaden ook toenemen.

Vraag: Hoe moeten wij geloof oefenen met het oog op boetvaardigheid?

Antwoord:

(1) Geloof vast dat, hoe groot uw schuld ook is, God in Christus Jezus met u verzoend is! Geloof dat er hoop is voor uw toestand als u de weg kunt bereiken die uitgedacht is tot verbetering van uw toestand. Daarvan getuigt Gods Woord: "Komt dan, en laat ons tezamen rechten, zegt de HEERE; al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol". En: "Zou Ik enigszins lust hebben aan de dood des goddelozen? spreekt de Heere HEERE; is het niet, als hij zich bekeert van zijn wegen, dat hij leve?". Hierdoor zal uw streven naar de gelukzaligheid van uw ziel verlevendigd worden. De satan brengt dit fundament op tal van manieren een slag toe om de ziel van boetvaardigheid te weerhouden. Hij zal u vertellen dat u niet hoeft te denken dat God ooit zo iemand als u kan liefhebben. Maar de Heere zegt het tegengestelde: "Ik zal hunlieder afkering genezen, Ik zal hen vrijwillig liefhebben; want Mijn toorn is van hem gekeerd". Verder zal de satan u vertellen dat u niet bent uitverkoren, maar tot het verderf toebereid, hoewel God hem en u nooit in de verborgenheden van Zijn besluiten heeft ingeleid. "De verborgen dingen zijn voor de HEERE onze God; maar de geopenbaarde zijn voor ons en voor onze kinderen tot in eeuwigheid". Is de enige reden waarom hij u dit echter allemaal vertelt, niet om u zorgeloos te maken? Want hij weet als u dat eenmaal bent, u zich niet meer bekeren kunt.

(2) Antwoord: Geloof dat Jezus Christus zowel bekwaam als gewillig is om u te verlossen van zonde en toorn. U hebt reden om in Zijn bekwaamheid te geloven: "Het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde". "Hij kan volkomenlijk zalig maken degenen, die door Hem tot God gaan, alzo Hij altijd leeft om voor hen te bidden". En u hebt eveneens grond om in Zijn gewilligheid te geloven. Dit zal u een stap vooruit doen zetten; en werkelijk, als een gevoelige zondaar dit gelooft, is de overeenkomst bijna gesloten. Daarom probeert de satan tegen te gaan dat de door onweder voortgedreven ziel dit zal geloven, zodat hij geen anker of rustplaats zal vinden, maar in de diepten op en neer zal dompelen zonder een landingsplaats te vinden. Vandaar die helse inblazingen: Wat hebt u met de genadebeloften te doen? Zij zullen aan anderen vervuld worden, maar niet aan u. Vandaar ook de inblazing dat men de onvergeeflijke zonde begaan heeft. Waarom is die zonde toch onvergeeflijk? Niet vanwege de onbekwaamheid en onbereidwilligheid van de Medicijnmeester om ze te genezen, maar de zondaar die deze zonde gedaan heeft, zal daarna nooit meer tot Hem wensen te komen, ja, verwerpt Hem willens en wetens. Vandaar ook die inblazing dat Christus niet voor hem gestorven is. De satan heeft echter nooit de rol gezien waarop degenen staan voor wie Christus is gestorven, en hij weet dat evenmin als wij. Wij behoren dit niet in twijfel te trekken, maar moeten die zaak aan de Heere overlaten. Het is duidelijk dat wij het gebod hebben gekregen om te geloven. Laten wij dat gebod opvolgen, en wij zullen bewijzen ontvangen dat Christus voor ons is gestorven.

(3) Antwoord: Christus heeft in Zijn Woord Zijn toestemming gegeven om de uwe te zijn; geloof dat, en geef ook uw toestemming om de Zijne te zijn door het Verbond en Christus daarin aan te nemen als uw Hoofd en Man. Neem Hem aan in al Zijn ambten zoals Hij wordt aangeboden, en leg plechtig de hele last van uw ziel, tot uw rechtvaardigmaking en heiligmaking, op Hem. Leg uw schuldenlast op Zijn bloed, en de last van uw woedende lusten op Zijn bloed en Geest, vast vertrouwend dat Hij u van zonde en toorn zal verlossen. U hebt een goede grond om dit te doen: "Alle dingen zijn gereed: komt tot de bruiloft". "Het is een bevestigd voornemen, Gij zult allerlei vrede bewaren, want men heeft op U vertrouwd. Vertrouwt op de HEERE tot in der eeuwigheid, want in de HEERE HEERE is een eeuwige rotssteen". En: "Deze zal zeggen: Ik ben des HEEREN; en die zal zich noemen met de naam van Jakob; en gene zal met zijn hand schrijven: Ik ben des HEEREN, en zich toenoemen met de naam van Israël." En: "Gewisselijk, in de HEERE zijn gerechtigheden en sterkte; tot Hem zal men komen." Als dit gedaan is, is de overeenkomst gesloten voor tijd en eeuwigheid; Christus is de uwe en u bent de Zijne, en God is uw God in Christus. Hier wordt de ziel door de satan bestreden, want hij weet dat, als dat gebeurd is, die persoon niet meer de zijne is.

Vandaar zulke inblazingen als: Christus is een harde Meester met Wie niet te leven is, ofschoon Christus het tegengestelde zegt. En: Binnenkort zal al die ernst wel overgaan. Als geen van deze of soortgelijke inblazingen helpen, zal hij hem wijsmaken dat het aanmatiging is om te denken voor een dergelijke zaak in aanmerking te komen. Dat dit echter aanmatiging is, is slechts de leer van de duivel, aangezien God bevolen heeft: "En dit is Zijn gebod, dat wij geloven in de Naam van Zijn Zoon Jezus Christus". En doe wat u wilt, indien u niet in Hem gelooft kunt u Gode niet behagen: "Dit is het werk Gods, dat gij gelooft in Hem, Die Hij gezonden heeft". "Maar zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen". Welnu, als de ziel het wil wagen, staat de satan klaar om hem te vertellen dat hij het net zo goed niet kan wagen, want als hij het waagt, is het toch tevergeefs. Christus zal hem nooit aannemen, noch Zijn toestemming geven voor de overeenkomst. Maar de satan is een leugenaar, want Hij heeft Zijn toestemming al gegeven: "Alle dingen zijn gereed: komt tot de bruiloft. "En Ik zal u Mij ondertrouwen in eeuwigheid; ja, Ik zal u Mij ondertrouwen in gerechtigheid en in gericht, en in goedertierenheid en in barmhartigheden. En Ik zal u Mij ondertrouwen in geloof; en gij zult de HEERE kennen". De ziel is als een reiziger die gekomen is aan de oever van een zeer diep water, waarover een brug ligt die hem zo op het gezicht erg smal en nauw lijkt; aan deze zijde stortregent het en aan gene zijde is het prachtig weer. Hij zou graag naar de overkant gaan, en terwijl hij staat te overleggen of hij de oversteek wel zal wagen, vertelt een valse vriend hem dat hij de overkant nooit zal halen, dat de brug onder hem zal breken of dat zijn voet zal uitglijden, enzovoort. En zo staat de arme man daar, terwijl hij zijn voet soms vooruit dan weer achteruitzet, totdat de vloed achter hem zó hoog wordt dat hij tot de conclusie komt dat hij het moet wagen of omkomen. Dus waagt hij het met een bevend hart en komt veilig aan de overkant, en dan ziet hij dat het een vijand was die hem wantrouwend deed staan tegenover de oversteek.

(4) Antwoord: Als u dit gedaan hebt, geloof dan dat Christus de uwe is, dat God met u verzoend is in Christus; dat uw zonden vergeven zijn om Christus" wil en dat u krachtens de zonde niet meer veroemd zult worden. Geloof dat u nu in een staat van vrede met God bent, en veilig bent onder de bedekking van bloed. Hierdoor zal uw hart volkomen wegsmelten in oprecht berouw; en hoe sterker uw vertrouwen op dit punt is, hoe heviger het vuur zal zijn om uw hart te doen smelten. Ook hierin zal de satan u bestrijden door het stof van twijfel en vrees te doen opwaaien, zodat uw handen, waarmee u tegen uw begeerlijkheden moet strijden, misschien slap zullen hangen, en uw benen, waarmee u zich van de zonde tot God moet bekeren, misschien zwak zullen zijn en beven. Maar hoe meer hij uw vertrouwen verzwakt, des te meer dient hij zijn eigen plan dat hij tegen u heeft beraamd.

(5) Antwoord: Sta op deze oever en werp een blik op uw zonden en op uw Zaligmaker. Als een ziel door de gelovige toepassing van Christus" bloed de afgrond der verdoemenis is gepasseerd en zichzelf veilig aan de overkant ziet staan, is zij het best gesteld voor een hartelijke vertedering vanwege de zonde en een hartelijke en oprechte boetvaardigheid ervan tot God. Eerst voert slaafse vreze wellicht de boventoon, maar dán kinderlijke vreze. De stromen van droefheid kunnen eerst veel gedruis maken, maar dán zullen ze met een nog grotere stroom naar beneden storten, zoals een hevige dooi na een langdurige vorstperiode komt.

(6) Antwoord: Tenslotte, gebruik de middelen nu u de beloften van Zijn genade gelooft. Er zijn door God verordeneerde middelen om een ziel tot boetvaardigheid op te wekken, namelijk, ernstige, overdenkingen van de zonden van onze natuur, ons hart, onze lippen en ons leven; overdenkingen van het kwaad dat wij God en onszelf daardoor aandoen. "Gedenk dan, waarvan gij uitgevallen zijt, en bekeer u". "Ik heb mijn wegen bedacht, en heb mijn voeten gekeerd tot Uw getuigenissen". Er zijn beloften van boetvaardigheid: "Dan zult gij gedenken aan uw boze wegen en uw handelingen, die niet goed waren; en gij zult een walging van uzelf hebben over uw ongerechtigheden en over uw gruwelen". "Deze heeft God door Zijn rechterhand verhoogd tot een Vorst en Zaligmaker, om Israël te geven boetvaardigheid en vergeving der zonden". De belofte geloven zonder gebruikmaking van de middelen is aanmatiging; de middelen gebruiken zonder de belofte te geloven is een zelfzuchtig, goddeloos werk. Wat God heeft samengevoegd wordt door één van beiden gescheiden en moet dus tevergeefs zijn. Wat God tegen Mozes gezegd heeft, zegt Hij in dit geval ook tot ons: "Ga heen voor het aangezicht des volks, en neem met u uit de oudsten van Israël; en neem uw staf in uw hand, waarmee gij de rivier sloegt, en ga heen. Zie, "Ik zal aldaar voor uw aangezicht op de rotssteen in Horeb staan; en gij zult op de rotssteen slaan, zo zal er water uitgaan, dat het volk drinke". De middelen kunnen vergeleken worden met de rotssteen, en het geloof in de belofte met de staf van God. Wilde men water uit de rotssteen krijgen, dan moest men met de staf op de rotssteen slaan.

De delen van de bekering

Het zijn er twee, namelijk,

- I. vernedering over de zonde en
- II. bekering van de zonde tot God.

Deze twee vormen tezamen de ware boetvaardigheid. De Schrift spreekt dan ook van een berouw hebben over de zonde: "Die zich niet bekeerd zullen hebben van, die geen berouw hebben gehad over) de onreinigheid", en ook over den zich bekeren van de zonde: "Niet wederom leggende het fundament "van de bekering van dode werken". Zo wordt in het Oude Testament de boetvaardigheid aangeduid met twee woorden; het ene duidt op berouw en smart: "Daarom verfoei ik mij, en ik heb berouw in stof en as". En: "Er is niemand die berouw heeft over zijn boosheid, zeggende: Wat heb ik gedaan?". Het andere woord duidt op de bekering van de ziel, namelijk van de zonde tot God: "Keert weder en bekeert u van al uw overtredingen". Maar op welke wijze hierin ook een onderscheid is aan te brengen, toch mogen zij in de ware boetvaardigheid niet gescheiden worden. Ware vernedering eindigt altijd in boetvaardigheid, en boetvaardigheid begint altijd met vernedering. Vandaar dat de hele boetvaardigheid vaak wordt aangeduid met het woord wederkeer, en soms met vernedering. "Zo dan hun onbesneden hart gebogen wordt, en zij dan aan de straf hunner ongerechtigheid een welgevallen hebben". "En als Hij hem benauwde, bad hij het aangezicht des HEEREN, zijns Gods, ernstiglijk aan en vernederde zich zeer voor het aangezicht van de God zijner vaders". Deze twee vinden wij allebei terug in Joël: "Nu dan ook, spreekt de HEERE, bekeert u tot Mij met uw ganse hart, en dat met vasten en met geweene, en met rouwklage. En scheurt uw hart en niet uw klederen, en bekeert u tot de HEERE uw God; want Hij is genadig en barmhartig, lankmoedig en groot van goedertierenheid, en berouw hebbende over het kwade."

I. Vernedering over de zonde

Dit deel van de boetvaardigheid staat voorop als de zondaar door boetvaardigheid tot God wederkeert. Iedere ziel die tot God wederkeert gaat door de diepe weg van vernedering. De van God afgeweken zondaar verheft zich tegen Hem; genade haalt hem echter van die zetel af en legt hem aan de voetbank des Heeren, alwaar de Heere hem opricht: "Vernedert u dan onder de krachtige hand Gods, opdat Hij u verhooge te Zijner tijd". Evenals het Benhadads knechten verging, zo vergaat het de overtuigde zondaar ook. Geloof leert hen dat de Koning van Israël een goedertieren Koning is; berouw legt zakken om hun lendenen en koorden om hun hoofden, en brengt hen in die gestalte tot Hem. Welnu, in deze vernedering van de ziel liggen deze vijf zaken opgesloten.

1^e eigenschap van vernedering: hartelijk zondebesef

Een hartelijk zondebesef, waardoor de ziel zijn zonden tegen een heilig en genadig God ziet en waarover hij diep ontroerd is. Ik noem het zo om het te onderscheiden van de wettische overtuigingen waarover ik al gesproken heb, die de consciëntie en de genegenheden hevig beroeren, terwijl dit zondebesef het hart weldadig doortrekt. Wettische overtuigingen zijn ten diepste gedwongen; zij komen het hart binnen en worden daar tegen de wil van de zondaar in bewaard, omdat de natuurlijke vijandschap van de zondaar tegen God niet gebroken is. Hij is als iemand die zeer veel pijn heeft en zeer graag zou willen slapen, maar wakker wordt gemaakt en gehouden door nieuwe pijn aanvallen. Een hartelijk zondebesef is ongedwongen; zowel de komst als het verblijf ervan wordt op prijs gesteld, omdat het hart vernederd is en liever nog dieper wil buigen voor een heilig God. Als die ziel het licht door een kleine opening ziet schijnen, wil zij de gordijnen en de vensters wel opendoen om haar zwart aangezicht en vuile handen beter te kunnen zien.

(1) Wat de zaak zelf betreft, is dit zondebesef in de eerste plaats een gevoel van de plaag van het hart, of van de zonde der natuur. De vernederde mens ziet de verdorvenheid van zijn natuur, beschouwt zich als een en al verdorvenheid en verwarring. Hij bemerkt dat zijn hart geneigd is tot het kwade; dat de afkeer van het goede en de neiging tot het kwade met heel zijn natuur verweven is. Het licht des Heeren dat in zijn ziel schijnt, geeft hem een aandoenlijk gezicht van de mismaaktheid en verdorvenheid die in alle vermogens van zijn ziel te vinden is; van de blindheid van zijn geest, van de opstand in zijn wil en de vleselijkheid in zijn genegenheden. Het gemis hiervan is een smet in de boetvaardigheid van vele mensen, van wie wij kunnen zeggen: "Die man is melaats, hij is onrein; de priester zal hem ganselijk onrein verklaren, zijn plaag is op zijn hoofd". Zij zien nooit de verdorvenheid van hun natuur en bekeren zich er dus ook niet van.

(2) Dit zondebesef houdt in de tweede plaats ook een gevoel van dadelijke zonden in. "Dan geeft Hij hen hun werk te kennen en hun overtredingen, omdat zij de overhand hebben genomen".

Dat zijn de vergiftige stromen die uit een vergiftigde fontein voortkomen: "Want van binnen uit het hart der mensen komen voort kwade gedachten, overspelen, hoererijen, doodslagen, dieverijen, gierigheden, boosheden, bedrog, ontuchtigheid, een boos oog, lastering, hovaardij, onverstand". De zonden vliegen hem nu in zijn aangezicht; want dingen die allang begraven waren, worden weerlevend en staan voor hem als een buitengewoon groot leger dat hij tegen de hemel op de been heeft geroepen. Zonden die hij jaren geleden heeft bedreven, zullen frisser en groener lijken dan op de dag dat hij ze bedreef. Wat hij vroeger voor geen zonde hield, daar zal hij nu beschaamd over zijn; en wat hij vroeger voor toelaatbare dwaasheid hield, zal hij nu beschouwen als afschuwelijke goddeloosheid.

(3) Dit zondebesef houdt in de derde plaats tevens een gevoel in van de bijzondere afgod van afgunst, waardoor de mens het meest dreigde meegesleept te worden. De ziel is pas waarlijk vernederd, als zij zich sterk bewust is van haar zwakke kant: "Assur zal ons niet behouden, wij zullen niet rijden op paarden, en tot het werk onzer handen niet meer zeggen: Gij zijt onze God". Want de boetvaardige zal in het bijzonder gekant zijn tegen hetgeen waardoor God vooral wordt beledigd. Dit rechteroog doet hem zo buitengewoon pijn, dat hij het er nu graag uit zou willen laten trekken. En daar het de Geest des Heeren bijzonder bedroeft, zo bedroeft het zijn geest ook bijzonder, daar het de oorzaak is geweest van de scheiding tussen God en zijn ziel.

(4) Het sluit in de vierde plaats ook een gevoel in van de talrijkheid en menigte van zijn zonden: "Hoevele misdaden en zonden heb ik? Maak mijn overtreding en mijn zonde mij bekend". Een oprecht gevoel van de zonde opent de ogen van een mens voor de ontelbare boosheden die hem omringen, en die alleen maar te tellen zijn door Hem Die de sterren telt. Vandaar dat de vernederde ziel zich bewust is dat ze in een wolk van schuld is gehuld, en zal zij zien dat zij schuld moet bekennen tegenover iedere regel van de geestelijke wet. Zij leert zichzelf zien als één samenknoping van ongerechtigheid: "Van de voetzool af tot het hoofd toe is er niets geheel aan hetzelve; maar wonden en striemen en etterbuilen". "Doch wij allen zijn als een onreine, en al onze gerechtigheden zijn als een wegwerpelijk kleet".

(5) Dit zondebesef omvat in de vijfde plaats eveneens een gevoel van de snoodheid van zijn zonden, en de verzwarende omstandigheden waarmee ze gepaard zijn gegaan. "Ik zal opstaan en tot mijn vader gaan, en ik zal tot hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen de Hemel en voor u". Elke zonde doorwondt het hart van de boetvaardige. En daarom is het wonderlijk om te zien hoe bedreven een berouwvolle zondaar zijn zonden verzwaart in zijn gebeden en klachten. Tijd, plaats, persoon en elke omstandigheid schiet als het ware een pijl door de lever.

(6) Tenslotte houdt dit zondebesef ook een gevoel van het kwaad der zonde in. Een mens kan de zonde zien, en toch niet het kwaad der zonde. Vandaar dat velen de zonde wel belijden maar niet bekennen; en daarom keren zij zich tot de zonde in plaats van zich te bekeren van de zonde. Als men echter de angel van de slang zag, zou men hem niet in zijn boezem nemen. De taal des Heeren tot de ziel die Hij tot boetvaardigheid leidt, luidt aldus: "Uw boosheid zal u kastijden en uw afkeringen zullen u straffen; weet dan en zie dat het kwaad en bitter is, dat gij de HEERE, uw God, verlaat, en Mijn vreze niet bij u is, spreekt de Heere, de HEERE der heirscharen".

Er is een tweevoudig kwaad in de zonde, waarvan de ziel zich nu bewust is.

Ten eerste, van het kwaad der zonde met betrekking tot zichzelf. Men is zich bewust van de bittere vruchten van de zonde: "Wat vrucht dan hadt gij toen van die dingen, waarover gij u nu schaamt? Want het einde derzelve is de dood". Zij zien nu dat hun wijnstok uit de wijnstok van Sodom is, en dat hun wijndruiven vergiftige wijndruiven zijn en bittere beziën hebben, en dat hun tanden stomp zijn geworden. Evenals de zonen van de profeten in een ander geval roepen zij uit: "Man Gods, de dood is in de pot!". Dit is het gevaar van de zonde waar men zich bewust van wordt. Men ziet de schuld ervan, die de ziel blootstelt aan tijdelijke, geestelijke en eeuwige slagen: "Hoewel onze ongerechtigheden tegen ons getuigen, o HEERE, doe het om Uws Naams wil; want onze afkeringen zijn menigvuldig, wij hebben tegen U gezondigd". Men wordt bevangen met grote beroering vanwege Gods rechtvaardige oordelen. Het wordt hun een wonder dat ze nog niet in de hel liggen en de beker van Gods toorn drinken. Hun hart beeft bij de gedachte aan het verderf dat hen in hun natuurlijke staat boven het hoofd hing, en het is hun een wonder dat de beker des verderfs waaruit zij gedronken hebben, geen einde aan hen heeft gemaakt. Vandaar dat zij net zo bevreesd zijn om zich weer met de zonde in te laten, als iemand die bevreesd is om een slang beet te pakken.

Ten tweede, de ziel is zich nu bewust van het kwaad der zonde met betrekking tot God en Christus, en wel in drie opzichten.

a. Als in strijd met Gods heilige wet: "Een iegelijk die de zonde doet, die overtreedt ook de wet; want de zonde is de overtreding van de wet", Engelse vertaling. Door de zonde klimt men over de muur heen, ja, breekt men hem af, en komt men op het grondgebied van de duivel. Geen wonder dat men dan door de slang wordt gebeten. Nu ziet de zondaar de billijkheid van Gods wet, en bemerkt dus duidelijk hoe zondig de overtreding daarvan is: "Alzo is dan de wet heilig, en het gebod is heilig en rechtvaardig en goed". Het kwelt het boetvaardig hart en de ongekunstelde geest van een evangelisch boetvaardige dat hij over zo'n heerlijke muur is heen geklommen.

b. Als in strijd met Gods heilige natuur: "Gij zijt te rein van ogen, dan dat Gij het kwade zoudt zien, en de kwelling kunt Gij niet aanschouwen". De zonde is het allerergste kwaad in zichzelf en in de ogen van de boetvaardige. Niets is zó in strijd met het hoogste goed, en daarom is het ook het hoogste kwaad. Welnu, de ware boetvaardige heeft God, Zijn heilige natuur en volmaaktheden lief; hij heeft in tegenheid met Hem gewandeld, en daarom weegt de zonde hem zo zwaar: "O wee nu onzer, dat wij zo gezondigd hebben!".

c. Als de hoofdoorzaak waarom Christus lijden moest: "Zij zullen Mij aanschouwen, Die zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen als met de rouwklage over een enige zoon". De berg Golgotha is het Bochim voor de ware boetvaardige; het lijden van Christus is de verklarende verhandeling over de zonde, die de ware boetvaardige leest. Het kermen van een stervende Zaligmaker scheurt zijn hart; en uit de wonden van een Verlosser leert men het kwaad der zonde. Dit is het afschuwelijke karakter van de zonde, en daarom haat men haar niet alleen vanwege hetgeen ermee gepaard gaat, maar men verafschuwt haar ook vanwege het afschuwelijk karakter ervan, als iets wat de ziel onder geen enkele voorwaarde langer kan verdragen.

Eigenschappen van dit zondebesef

Wat betreft zijn eigenschappen is dit zondebesef in de eerste plaats een bijzondere en heldere zondekennis, niet een algemene en verwarde.

(1) Er is niemand die het Evangelie beluistert en een gezond verstand heeft, of hij belijdt dat hij een zondaar is. Velen zijn niettemin blind voor het wezen van de zaak. Want hierdoor wordt men in staat gesteld om zijn hand op de wonden te leggen en te zeggen: "Tegen U, U alleen heb ik gezondigd, en gedaan dat kwaad is in Uw ogen". Hij krijgt de bijzondere overtredingen te zien waarin hij heeft uitgeblonken. Hij ziet ook de bijzondere boosheden die hij heeft bedreven en waaraan hij zich te buiten is gegaan. Evenals het ongedierte, dat voorheen verborgen was, kruipend te voorschijn komt als de steen wordt opgetild: zo vertoont zich ook het kwaad van hart en leven aan de boetvaardige: "En zonder de wet, zo leefde ik eertijds; maar als het gebod gekomen is, zo is de zonde weder levend geworden, doch ik ben gestorven".

(2) In de tweede plaats is deze zondekennis echt, niet ingebeeld. De Geest des Heeren stelt de ziel het kwaad der zonde voor ogen. Zo overtreft deze kennis dus een pure verstandskennis van de zonde, zoals men niet door het louter horen maar juist door het proeven erachter komt hoe bitter gal is: "Uw boosheid zal u kastijden en uw afkeringen zullen u straffen; weet dan en zie, dat het kwaad en bitter is, dat gij de HEERE, uw God, verlaat, en Mijn vreze niet bij u is, spreekt de Heere, de HEERE der heirscharen". Er is zowel een geestelijk gevoel van geestelijke zaken, dat voortkomt uit de nieuwe natuur, als een natuurlijk gevoel van hetgeen ons op een andere wijze pijn doet: "De natuurlijke mens begrijpt niet de dingen die des Geestes Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden. Doch de geestelijke mens onderscheidt wel alle dingen".

(3) In de derde plaats is deze kennis werkzaam, niet dood en ijdel. Het hart van de boetvaardige wordt getroffen door hetgeen het oog ziet, en zet alle vermogens van de ziel aan het werk. Dit is het geestelijke medicijn dat niet eerder is uitgewerkt dan wanneer de hele ziel is gezuiverd. Dat was ook het geval met de hoorders van Petrus die "verslagen werden in het hart, en tot Petrus en de andere apostelen zeiden: Wat zullen wij doen, mannen broeders?" Er is een zondebesef dat zich alleen maar uitlaat in zuchten en wegwijnen, of in dorre en vruchteloze klachten. Het is als de verstoring die de luiaard op zijn bed ondervindt, maar waardoor hij nooit echt wakker wordt. Dit zondebesef is echter een diepgaand werk.

(4) Tenslotte is het een blijvend zondebesef. Het is geen besef dat even opwelt en vervolgens weer verdwijnt. "Mijn oog vliet en kan niet ophouden, omdat er geen rust is; totdat het de HEERE van de hemel aanschouwe, en het zie".

De vernederde ziel draagt het in zich om zolang als zij het lichaam der zonde en des doods in zich omdraagt, en zegt met de apostel: "Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam der zonde en des doods?". Want het is geen lichte aanraking gemakkelijk komt en weer gaat. Het wegnemen van de plaag neemt ook Faraó's gevoel van de zonde weg. Hier is de wond echter dieper en dus blijvender.

Gebruik tot lering

1. Wij kunnen hieruit leren dat een ongevoelige zondaar een onvernederde, onboetvaardige zondaar is. Zo stond het er met de gemeente van Laodicéa ook bij, die zei rijk en verrijkt te zijn en geens dings gebrek te hebben, maar niet wist dat ze ellendig, jammerlijk, arm, blind en naakt was. Zij die nooit diep hebben gegraven, zijn niet op de rotssteen gebouwd. Zij die nooit een helder gezicht hebben ontvangen van zichzelf in de zondigheid van hun hart en leven, hebben nog nooit een gelovig gezicht van Christus ontvangen. Denk hier eens over na, u die nog steeds op uw gemak leeft, vreemdelingen van elk diepgaand onderzoek naar de staat van uw ziel. Ook al is de deur gesloten, de dief bevindt zich in huis.

2. Hieruit blijkt de oorzaak waarom de trotsheid van 's mensen hart nog voortduurt, ook al is de zondes Schuld nog zo hemeltegend. Hoewel hij zijn zonde kent, heeft hij er toch geen recht besef van. Want als hij dat wel had, zou het zo'n last op zijn rug worden dat hij er spoedig onder gebukt zou gaan, zoals dat met Petrus" toehoorders het geval was. Ongevoelige zondaren mogen wel hoog in het gestoelte der spotters zitten, maar zij weten niet met wat voor een God zij te doen hebben. Als de Geest des Heeren echter hun ogen opent en hun hart aanraakt zodat ze het kwaad van de zonde zien en voelen, dan zullen ze in het stof nederbukken. Zij zullen met de man, die ellende gezien had, "hun mond in het stof steken, zeggende: Misschien is er verwachting". Hier hebt u een verschil tussen de vernedering van de gelovige en die van de huichelaar. Een Achab kan zich wel vernederen uit besef van het gevaar der zonde, maar een ware boetvaardige wordt vernederd uit besef van de walgelijkheid der zonde. Een slaaf kan wel buigen uit vrees voor de zweep; maar de gezindheid van een kind moet getroffen worden door de belediging die hij zijn vriendelijke vader heeft aangedaan. Velen kunnen zwaar gebukt schijnen te gaan onder Gods roede en onder de vrees voor Zijn toorn, die nooit aangedaan zijn door Zijn liefde. Zij gaan gebukt onder het besef van het kwaad dat de zonde hen aandoet, terwijl hun hart in het minst niet bekommerd is vanwege de oneer die God daardoor is aangedaan.

3. Tenslotte, laat ik u vermanen om in uw gemoed een diep besef van de zonde te krijgen en levend te houden. Zie uw zonden en wees er terecht ontroerd en vernederd over. O, hoe droevig is het dat onder de vele gedachten die wij hebben, er zo weinig over de zonde wordt nagedacht!

Wij moeten letten op de volgende beweegredenen, die deze vermaning benadrukken.

a. De Heere roept ons land door Zijn voorzienigheid opnieuw op om zich bewust te zijn van zijn zonden en zich erover te vernederen. De Heere heeft het nog niet zo lang geleden als een vuurbrand uit het vuur gerukt, maar nu dreigt Hij het weer in het vuur te werpen door een buitenlandse invasie. Want ook al zijn we bevrijd, het geschil bestaat nog steeds. Wij zijn niet dankbaar geweest voor onze bevrijding; droevig genoeg wemelt het in ons land van atheïsme, goddeloosheid, vormelijkheid, verachting van het Evangelie, en van een geest van afval en verval van de Heere, van Zijn weg en werk. Het kan toch niet missen of wij zullen uiteindelijk vallen!

b. Wij moeten letten op de huidige beschikking der Voorzienigheid jegens deze gemeente, waardoor ons huis woest en ledig dreigt te worden achtergelaten. De mond van veel mensen is vol van alles wat weinig waarde heeft; ik wenste wel dat deze leiding uw en mijn hart vervullen zou om voor het aangezicht des Heeren een ernstig onderzoek in te stellen naar de oorzaken ervan. Zij spreekt luid; o, dat wij de taal van de dreigende roede toch ter harte namen! De trieste toestand van deze gemeente tijdens de vorige verlatenheid moeten we niet vergeten. Bij deze gelegenheid zou het ons allemaal zeer passen om te bedenken met welk een jaloers God wij te doen hebben, en hoe wij het gepredikte Evangelie ontvangen hebben. Hoe zou het ons passen om allemaal onze hand op de mond te leggen en goed na te gaan wat wij ertoe bijgedragen hebben dat het tot zover is gekomen.

Door onze zonde te erkennen en ons te vernederen voor het aangezicht des Heeren, zou er plaats gemaakt kunnen worden voor de aanneming van het gebed door Jezus Christus. Zij die zich vernederen, zal God verhogen.

c. Overweeg dat, hoe weinig last u ook van uw zonden hebt, zij voor de Heilige Geest van God een last zijn: "Ziet", zegt de Heere, "Ik word onder u gedrukt, evenals een wagen drukt die vol garven is", Engelse vertaling. En wij kunnen ervan op aan dat de Heere Zich vroeg of laat van die last zal ontdoen, is het niet door onze boetvaardigheid en vernedering, dan wel door de volvoering van Zijn toorn over ons: "O wee, Ik zal Mij troosten van Mijn wederpartijders. Ik zal Mij wreken van Mijn vijanden". Zie derhalve toe op uw wegen en bekeer u tot de Heere! Hoe lichter de zonde u weegt, des te meer bedroeft zij de Geest des Heeren.

d. Overweeg tenslotte, dat er zonder zondebesef geen vernedering is; dat er zonder vernedering geen boetvaardigheid kan zijn, en dat er zonder boetvaardigheid geen ontkoming zal zijn aan Gods toorn. "Want indien gij u niet bekeert, zo zult gij allen insgelijks vergaan." Ongevoeligheid voor de zonde en haar kwaad sluit het hart op in verstoktheid en onboetvaardigheid, en dat zal de ziel onder toorn opsluiten. God heeft echter het gevoelige, vernederde kind lief: "Is niet Efraïm Mij een dierbare zoon, is hij Mij niet een troetelkind? Want sinds Ik tegen hem gesproken heb, denk Ik nog ernstiglijk aan hem; daarom rommelt Mijn ingewand over hem; Ik zal Mij zijner zekerlijk ontfermen, spreekt de HEERE".

2^e eigenschap van vernedering: hartelijke droefheid over de zonde

In de ware vernedering is er een hartelijke droefheid te vinden over de zonde: "Doch over het huis Davids en over de inwoners van Jeruzalem zal Ik uitstorten de Geest der genade en der gebeden, en zij zullen Mij aanschouwen, Die zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen als met de rouwklage over een enige zoon en zij zullen over Hem bitterlijk kermen, gelijk men bitterlijk kermt over een eerstgeborene". De ziel wordt niet alleen vervuld met wroeging, maar ook met een oprecht verdriet dat hij een heilig en genadig God heeft beledigd. Hij heeft de Geest bedroefd met zijn zonden, en nu hij zich daarvan bekeert, is zijn geest bedroefd. Het harde hart wordt verbroken, het onvermurwbare hart smelt in tranen van Goddelijke droefheid weg. De rots wordt geslagen met de staf van het Evangelie en de wateren stromen eruit. De weg naar Sion ligt door het Bacadal heen: "In dezelve dagen en ter zelfder tijd, spreekt de HEERE, zullen de kinderen Israëls komen, zij en de kinderen van Juda tezamen; wandelende en wenende zullen zij henegaan, en de HEERE hun God zoeken. Zij zullen naar Sion vragen; op de weg herwaarts zullen hun aangezichten zijn; zij zullen komen en de HEERE toegevoegd worden met een eeuwig verbond, dat niet zal worden vergeten". Het zijn degenen die treuren over hun zonde, die door de Heere vertroost worden met de vertroosting van Zijn Geest. Dit is die verbreking en verbrijzeling des harten, waarnaar de Heere vraagt en waarin Hij een welbehagen heeft. Dit is het scheuren van het hart, dat God vereist.

Deze Goddelijke droefheid heeft de volgende eigenschappen:

1. Het is een droefheid over de zonde als zonde; niet alleen over de schuld ervan, maar ook over haar walgelijkheid. Niet alleen over het kwaad dat zij ons aandoet, maar ook over de oneer en het onrecht die een heilig en genadig God daardoor wordt aangedaan. De boeteling gaat in zijn droefheid verder dan ontwaakte verworpenen, die ook hun rouwkleren aantrekken als ze ontdekken dat hun ziel verwoest en dood is. Het smart zijn hart dat hij God heeft beledigd, Zijn beeld geschonden en een heilige en zeer rechtvaardige wet overtreden heeft; dat hij voor een speer en spijkers gezorgd heeft om een Zaligmaker te doorsteken.

2. Het is een innerlijke, ware droefheid. Geen droefheid waardoor men het hoofd kromt als een bieze, niet een gemaakte droefheid met een mismaakt gelaat, die slechts bestaat in uiterlijk vertoon. Maar het is een droefheid die de ziel doortrekt en tot in het diepst van de ziel doorwondt, En daarom achtervolgt het de mens in het verborgen, waar geen oog hem ziet. Terwijl de wereld er niets van af weet, rouwt hij over de zonde voor het aangezicht des Heeren, want zijn droefheid komt voort uit een innerlijk beginsel.

3. Het is een levendige droefheid. De droefheid der wereld werkt de dood. Zij verdooft een mens en beneemt hem alle lust tot zijn plicht. Maar de geestelijke weeën van Goddelijke droefheid over de zonde verlevendigen zijn plichtsbesef: "Want zie, ditzelve dat gij naar God zijt bedroefd geworden, hoe grote naarstigheid heeft het in u gewrocht? Ja, verantwoording, ja, onlust, ja, vrees, ja, verlangen, ja, ijver, ja, wraak; in alles hebt gij uzelfen bewezen rein te zijn in deze zaak". Zij maakt de mens werkzaam in het werk der zaligheid.

En de reden hiervan is, dat de één voortkomt uit slaafse vrees, die de ziel verkilt, die haar koud, stijf en onbekwaam maakt tot enige werkzaamheid, terwijl de ander voortkomt uit liefde, die het hart verwarmt en het bekwaam maakt tot werkzaamheid: "Haar zonden zijn haar vergeven, die vele waren".

4. Het is een blijvende droefheid. Het is geen plotselinge aandoening die bedrieglijk is, maar een "benauwde geest". De droefheid van velen is als een zomerbui die de oppervlakte van de grond wel bevochtigt, maar al opgedroogd is voordat het enig nut kan doen. Goddelijke droefheid is daarentegen een droefheid zoals die waarvan we lezen kunnen in Prediker: "Het treuren is beter dan het lachen; want door de droefheid des aangezichts wordt het hart gebeterd." Evenals Maria treurt de ziel net zolang totdat zij de Heere vindt. Zij kan wel in hevigheid afnemen, maar zolang de zonde er is, blijft de bron van smart ook stromen.

5. Het is een algemene droefheid. De ware boetvaardige treurt hartelijk over zijn eigen zonde, en over de zonde van anderen. Hier gebeurt hetzelfde als wanneer men water de vrije loop geeft. Aanvankelijk stort hij misschien tranen over één zonde; zijn tranen drogen daarna echter niet op, integendeel; zijn droefheid dringt door tot alle bekende, maar ook tot alle onbekende zonden: "Wie zou de afdwalingen verstaan? Reinig mij van de verborgen afdwalingen". Zij, die niet bedroefd zijn over alle zonden, zijn ook nooit echt bedroefd over één zonde; want datgene wat de boetvaardige zondaar bedroefd maakt over één zonde, is in alle zonden te vinden, namelijk de tegenstelling van de zonde met de wet en de natuur van God, zowel wat betreft de walgelijkheid als het gevaar ervan. Als daarom de sluisdeur van Goddelijke droefheid eenmaal wordt geopend, wordt alles erdoor overstroomd; zelfs de zoetste bete wordt bitter!

6. Het is een diepe droefheid. Toen Petrus berouw had, weende hij bitterlijk. Degene die een goede oogst wil hebben, ploegt goed; en degene die met zekerheid wil bouwen, legt de fundering diep. De ondergang van de hoorders die door de Heere met de steenachtige grond werden vergeleken, was te wijten aan het gebrek aan "diepte van aarde". Doordat men eerst diep gegraven had, werd het huis dat op de steenrots gegrond was, niet bewogen, Lukas 6:48. Deze droefheid is het scheuren van het hart, het wordt gescheurd zoals de ploeg de aarde vaneen scheurt. Het wordt gestoken en doorstoken als met dolken, zwaarden en spiesen, het wordt verwond als met een mes. Het is de vraag of deze boetvaardige droefheid alle andere droefheid naar de genoegens van dit leven overtreft, of niet. Beoordelen we dat naar de wijze waarop het hart en de genegenheden er zich onder gedragen, dan is het duidelijk dat de eerstgenoemde droefheid lang niet altijd alle andere droefheid overtreft. Beoordelen we dit echter naar de natuurlijke aanleg van het hart, dan blijkt het net zo duidelijk dat zij wel alle andere droefheid overtreft. Evenals de diepste wateren doorgaans het minste lawaai maken, zo zal men ook meer getroffen worden door een lichte blijdschap of droefheid dan door een grotere; want het is de lichtste vreugde die de lach opwekt, en vaak zijn er in de grootste smarten geen tranen meer om te schreien. Deze droefheid neemt het hele hart in beslag en duurt langer dan welke andere droefheid dan ook.

7. Tenslotte, het is een hartzuiverende droefheid. Zij werkt boetvaardigheid en doet de ziel de zonde verzaken: "Goddelijke droefheid werkt een onberouwlijke bekering tot zaligheid", Engelse vertaling. Ware droefheid en bekering zijn onafscheidelijke metgezellen, ofschoon er ook een droefheid is over de zonde die niet diep genoeg is om de liefde tot de zonde met wortel en tak uit te roeien. Ware droefheid in het hart is een bron die in haar stroom de liefde tot de zonde en de vaste beoefening en heerschappij van de zonde eruit werpt, zoals een bron de modder eruit werpt die men erin heeft gegoid.

Gebruik tot lering

1. Wij kunnen in de eerste plaats hieruit leren dat men zich niet zal bekeren zolang het hart niet wordt verbroken; zonder boetvaardigheid is er echter geen zaligheid. Men moet óf in de weg van droefheid verbroken worden vanwege zijn zonden, óf God zal hem verbreken in de weg van het gericht. In onze tijd zijn er velen die de eisen van het Woord en hun geweten zonder verbreking of vernedering brutaal durven te trotseren. Maar laten al die mensen dan wel onthouden, dat er een dag op komst is dat God het dapperste hart zal doen beven en het hart van diamant in duizend stukken zal breken: "Gij zult hen verpletteren met een ijzeren scepter; Gij zult hen in stukken slaan als een pottenbakkersvat".

2. Ten tweede, hoe ver moeten zij dan niet van vernedering af zijn, die opzettelijk zondigen, die zich in hun schande beroemen en zich in goddeloze wegen en praktijken vermaken!

Ik denk dat in onze tijd de wegen van Gods voorzienigheid en Zijn inzettingen voor veel mensen tot verharding strekken. De reden waarom men erdoor verhard wordt en doorgaat in zijn zondige wegen, is dat men er geen winst mee doet. Onze penny-weddings (volksbruiloften) en regelmatige drinkgelagen, die zulk een stank achterlaten en gepaard gaan met een tot nu toe ongehoorde goddeloosheid, zijn hier sprekende bewijzen van. Zijn dat nu christelijke manieren om arme mensen te helpen? Zal de gift Gode aangenaam zijn, als er zo'n vet offer aan de duivel wordt gebracht? Is het liefdadigheid te noemen als de drank de harten en handen van mensen moet neigen tot een gift? Als er geen maatregelen zullen worden getroffen om dergelijke zaken te verhinderen, zullen ze toorn over de gemeente brengen. Ik doe een beroep op het geweten van alle nuchtere mensen, of het niet op een oordeel leek dat er, juist in de tijd toen er buiten de gemeente een plan werd behandeld, waardoor de gemeente aan haar lot dreigde te worden overgelaten," thuis velen bijeengekomen waren voor een "drinkgelag dat zowel overdag als 's avonds tot een afschuwelijke hoogte van goddeloosheid werd opgevoerd! Het past ons allen om hierover te rouwklagen, zodat we hieraan niet medeschuldig zullen zijn. En ik waarschuw in het bijzonder al degenen die op welke wijze dan ook betrokken waren bij die schandelijke braspertij, opdat ze zich zullen bekeren en Gods toorn niet boven hen zal losbarsten. Want het is vreselijk om bloot te staan aan de geseling van deze bedreigingen: "Wee dien, die zijn naaste te drinken geeft, gij, die uw wijnfles daarbij voegt, en ook dronken maakt, opdat gij hun naaktheden aanschouwt". "En te dien dage zal de Heere, de HEERE der heirscharen, roepen tot geweene, en tot rouwklage, en tot kaalheid, en tot omgording des zaks. Maar zie, er is vreugde en blijdschap met runderen te doden en schapen te kelen, vlees te eten en wijn te drinken, en te zeggen: Laat ons eten en drinken, want morgen zullen wij sterven. Maar de HEERE der heirscharen heeft Zich voor mijn oren geopenbaard, zeggende: Indien ulieden deze ongerechtigheid verzoend wordt, totdat gij sterft, zegt de Heere, de HEERE der heirscharen".

3. Ten derde, de droefheid van velen over hun zonden zal voor het aangezicht des Heeren niet kunnen bestaan. Eigenlijk zijn er maar weinig mensen die opmerkelijk bedroefd zijn over hun zonden; en hoe weinigen zijn er onder degenen wier hart treurt en bedroefd is over de zonde, die een rechte droefheid hebben! Wat hen een weinig bedroeft, is het gevaar en het nadeel van de zonde, alsook de schande die zij ervan ondervinden voor het oog van de wereld; maar de oneer die God erdoor is aangedaan, raakt hen niet echt. En zo zal hun droefheid slechts het begin zijn van de hel en niet van de boetvaardigheid!

4. Tenslotte, laat ik u oproepen om over de zonde te treuren. Sta ernaar dat uw hart over deze treurige zaak bewogen is, en wees geen vreemdeling van deze oefening. De zonden en bedreigde oordelen van deze tijd roepen ons ertoe op. Het is de enige manier om bijzondere veiligheid te verkrijgen bij een algemene ramp: "En de HEERE zeide tot hem: Ga door, door het midden van Jeruzalem, en teken een teken op de voorhoofden der lieden, die zuchten en uitroepen over al die gruwelen, die in het midden derzelve gedaan worden". Als wij meer bezig waren met de plicht van het treuren, dan zouden wij ook meer delen in de vertroosting van het Evangelie: "Zalig zijn die treuren; want zij zullen vertroost worden". En hoe meer iemand van de Geest heeft, des te meer zal hij daardoor in beslag genomen worden.

3^e eigenschap van vernedering: heilige schaamte

In de ware vernedering is een heilige schaamte te vinden voor het aangezicht des Heeren vanwege de zonde: "Wat vrucht dan hadt gij toen van die dingen, waarover gij u nu schaamt? Want het einde derzelve is de dood". De herinnering aan de zonde maakt de boetvaardige beschaamd en schaamrood; vandaar dat Ezra zegt: "Mijn God, ik ben beschaamd en schaamrood om mijn aangezicht tot U op te heffen, mijn God; want onze ongerechtigheden zijn vermenigvuldigd tot boven ons hoofd en onze schuld is groot geworden tot aan de hemel". Voordat de zonde de wereld inkwam, wist men van geen schaamte; toch komen zondaren soms tot zulk een hoogtepunt in de zonde, dat schaamte geheel wordt uitgebannen. De toestand van zulke zondaren is echter zeer wanhopig: "Gij hebt een hoerenvoorhoofd, gij weigert schaamrood te worden". Schaamte is dus het overblijfsel van de deugd in een zondaar; al wie dat overblijfsel kwijt is, heeft alle deugd geheel en al verloren: "Het gelaat huns aangezichts getuigt tegen hen en hun zonden spreken zij vrijuit, gelijk Sódóm; zij verbergen ze niet". Welnu, de genade van God wekt deze schaamte op en heiligt ze in de boetvaardige zondaar, zodat hij zijn hoofd buigt voor het aangezicht des Heeren, uit schaamte over zijn hart en leven.

Er zijn vier zaken die schaamte veroorzaken en zich hierin verenigen.

1. Allereerst veroorzaakt naaktheid schaamte. Daarom zei Adam tegen de Heere: "Ik hoorde Uw stem in de hof en ik vreesde, want ik ben naakt; daarom verborg ik mij. De zonde berooft de zondaar van zijn mooie kleren, neemt de heerlijkheid van het redelijk schepsel weg en stelt hem zonder enige bedekking voor de ogen van een heilig God. De boetvaardige zondaar ziet dit en is beschaamd. Evenals de tollenaar wil hij zijn ogen niet naar de hemel opheffen, maar slaat hij op zijn borst alsof hij de borst waarin de zonde werd uitgebroed, en die hem in deze schandelijke toestand heeft gebracht, wilde verwonden.

2. Bezoedeling en verontreiniging veroorzaken ook schaamte, want die maken iemand walgelijk in de ogen van anderen: "Dan zult Gij mij in de gracht induiken, en mijn klederen zullen van mij gruwen". De zonde verontreinigt de ziel, neemt haar schoonheid weg en ontsiert en misvormt haar voor Gods oog. De boetvaardige zondaar ziet dit en is beschaamd: "Doch wij allen zijn als een onreine, en al onze gerechtigheden zijn als een wegwerpelijk kleet; en wij allen vallen af als een blad, en onze misdaden voeren ons henen weg als een wind". Nooit was iemand die tot over zijn oren in het moeras was weggezonden meer beschaamd om zich in die omstandigheden aan anderen te laten zien, dan de boetvaardige zondaar beschaamd is om zijn gezicht aan God te laten zien.

3. Wat ook schaamte veroorzaakt, is de teleurstelling van gewekte verwachtingen. De zondaar zoekt in zijn onboetvaardige staat zijn geluk en genoegen in zondige wegen. Maar als zijn hart wordt aangeraakt, wordt hij beschaamd; want hij ziet dat hij in plaats van het verwachte brood een steen heeft gekregen, en in plaats van vis een slang. Hij ontdekt dat hij zijn eigen dood en verderf heeft gezocht, en dat er op de muur waarop hij leunde, een slang kroop die hem gebeten heeft. Daaruit komt deze overdenking voort: "Wat vrucht dan hadt gij toen van die dingen, waarover gij u nu schaamt? Want het einde derzelve is de dood".

4. De ontdekking van zijn schande veroorzaakt ook schaamte: "De zonde is een schandvlek der natiën". De schande van de ziel is in haar onboetvaardige staat voor haar verborgen; maar als genade het hart aanraakt en de Heere brengt de zondaar zijn wegen in herinnering en stelt hem zijn zonden ordentelijk voor ogen, dan moet hij zich toch wel schamen? Een overtuiging van grove ondankbaarheid vervult iemand op een bijzondere wijze met schaamte, als hij ervan overtuigd wordt te hebben samengezworen tegen Hem, Die zijn leven heeft gered. Als de boetvaardige zondaar bedenkt hoe goed God en wat voor een ondankbare ellendeling hij is geweest, wordt hij beschaamd en schaamrood: "Wij liggen in onze schaamte, en onze schande overdekt ons, want wij hebben tegen de HEERE onze God gezondigd, wij en onze vaders, van onze jeugd aan tot op deze dag; en wij zijn der stem des HEEREN onzes Gods niet gehoorzaam geweest".

Gebruik tot lering

Wij kunnen in de eerste plaats hieruit leren dat:

(1) Onbeschaamdheid in de zonde een kenteken van onboetvaardigheid is, en daarom een voorbode der verwoesting. Een voorhoofd van koper is een teken dat het hart van steen is. Onbeschaamdheid in de zonde duidt op een vuil hart, een hardnekkige aard en een dichtgeschroeid geweten. Zulke mensen zijn verder verwijderd van het Koninkrijk Gods dan anderen. Hoe kunnen zij die zich in hun schande beroemen, hopen op de heerlijkheid des hemels?

(2) Wij zien dus dat de zonde vroeg of laat, hier of hiernamaals, schaamte zal veroorzaken. Wat hen betreft die zonder boetvaardigheid leven en sterven, hun schande is zeker en in de dag des oordeels zullen zij er mee overdekt worden voor de grote vergadering van hemel en aarde, en zullen hun gezicht nooit meer in dezelfde plooi krijgen: "En velen van die, die in het stof der aarde slapen, zullen ontwaken, dezen ten eeuwig en genen tot smaadheden en tot eeuwige afgrijzing". Maar zij die door boetvaardigheid hun zonden zullen zien, zullen met schaamte, ja, met heilige schaamte, vervuld worden voor het aangezicht des Heeren. Welke schaamte een mens ook heeft, een schaamte die hem ervan weerhoudt God te verheerlijken als hij geroepen wordt om voor Hem schande op zich te nemen, is geen heilige schaamte; want de genade van God weerhoudt een mens niet van zijn plicht. Gezond verstand leert dat, als iemand zich schaamt omdat hij de eer van een ander gekrenkt heeft, hij hem niet dan met schaamte durft aan te kijken, totdat hij alles heeft gedaan om die eer te herstellen.

(3) Tenslotte, de boetvaardige ziel is een eerlijke ziel en heeft hartelijk de strijd aangeboden met de zonde; want zulk een ziel zal zich voor God schamen over hetgeen waarvan de wereld hem niet kan betichten.

Veel mensen kunnen voor God bedroefd zijn over de zonde vanwege de vreselijke gevolgen ervan die zij vrezen; toch schamen zij zich niet voor Hem, want zij zien het kwaad dat zich in de zonde zelf bevindt niet. Het getuigt echter van een kinderlijke aard als iemand zich hartelijk voor de Heere schaamt vanwege zijn verborgen zonden.

4^e eigenschap van vernedering: afkeer van zichzelf

De ware vernedering bevat een walging en afkeer van zichzelf "Dan zult gij gedenken aan uw boze wegen en handelingen, die niet goed waren; en gij zult een walging van uzelf hebben over uw ongerechtigheden en over uw gruwelen". De boetvaardige zondaar verfoeit niet alleen zijn zonde, maar ook zichzelf vanwege zijn zonde. Hij roept met Job uit: "Zie, ik ben te gering; wat zou ik U antwoorden? Ik leg mijn hand op mijn mond". Boetvaardigheid zorgt ervoor dat de mens het niet meer eens is met zichzelf. Hij ziet zijn afschuwelijk gelaat in de spiegel van Gods wet; hij ziet het lijden van Christus en de goedertierenheid des Heeren, en walgt van zichzelf.

Deze zelfverfoeiing openbaart zich in:

1. Lage en geringe gedachten die de boetvaardige ziel terecht van zichzelf heeft. Ware boetvaardigen zien zoveel walgelijkheid in zichzelf, dat ze niet zo hoog van zichzelf opgeven. Abraham erkende dat hij maar stof en as was, en Jakob achtte zich geringer dan al Gods weldadigheden. David was in eigen waarneming een worm en geen man, en Asaf erkende dat hij een groot beest was bij de Heere. Agur getuigt dat hij onvernuftiger was dan ieder ander, en de hoofdman dat hij het niet waard was dat Christus onder zijn dak zou inkomen. Paulus schrijft dat hij een ontijdig geborene, de minste der apostelen, ja, minder dan de minste van alle heiligen, ja, de grootsteder zondaren was; en de verloren zoon uit Lukas 15 achtte zich niet meer waardig een zoon genaamd te worden, maar vond dat zijn vader van hem maar een huurling moest maken.

2. Deze zelfverfoeiing openbaart zich ook in de oprechte strijd die hij vanwege zijn zonde tegen zichzelf heeft aangebonden: "Daarom verfoei ik mij, en ik heb berouw in stof en as". Zoals iemand, op wie vuil is geworpen, zichzelf niet met genoeg kan aanraken, maar zelfs innerlijk van zichzelf walgt, zo is het ook bij de geestelijke zelfverfoeiing. Hij beschouwt zich als een lelijk schouwspel. Niet alleen heeft hij niets ter verdediging van zichzelf aan te voeren, maar hij verwerpt ook met verontwaardiging alle uitvluchten en verontschuldigen, waarmee hij voorheen tevreden was: "En de tollenaar van verre staande, wilde ook zelfs de ogen niet opheffen naar de hemel, maar sloeg op zijn borst, zeggende: O God, wees mij zondaar genadig".

3. Ook openbaart zij zich in heilige wraak. Hij die voorheen in de zonde voortging, is nu tegen zichzelf verdeeld, zodat het zonderlijk van de duivel in hem wel te gronde moet gaan. Hij treedt op als zijn eigen beschuldiger, advocaat en rechter; ja, hij geselt zich min of meer voor zijn zondig hart en leven. Vandaar ook dat we de vernederde zondaar op zijn borst zien slaan, waarmee hij als het ware wil aangeven dat hij verdient in zijn hart getroffen te worden en te sterven vanwege zijn overtredingen; dat hij het aan zichzelf te danken heeft dat in zijn binnenste de oorzaak van al zijn zonden en smarten te vinden is; de bron en fontein van dat alles is het bedorven hart. Wij zien hem ook op zijn heup kloppen, alsof hij daarmee duidelijk wil maken dat hij gewillig is om wraak te nemen op zijn voeten die hem van Gods weg hebben afgevoerd; dat hij met verontwaardiging over zichzelf vervuld is vanwege zijn onverantwoordelijke praktijken, en zegt: Wat heb ik gedaan? Welk een rampzalige zondaar ben ik geweest?

De volgende vijf zaken wekken vooral deze zelfverfoeiing op in het hart van de boetvaardige ziel:

a. Door de opmerkelijke zonden en misdragingen van zijn weg, die het geweten diep doorwonden en verontreinigen, zoals Petrus' verloochening van zijn Meester hem bitterlijk deed wenen toen hij tot zichzelf kwam. Deze overladden de ziel op een merkwaardige wijze met schande en vervullen haar met afgrijzen van zichzelf. Hier vindt de boetvaardigheid soms haar oorsprong, van waaruit zij zich verspreidt over het gehele lichaam der zonde: "Zo wete dan zekerlijk het ganse huis Israëls, dat God Hem tot een Heere en Christus gemaakt heeft, namelijk deze Jezus Die gij gekruist hebt. En als zij dit hoorden, werden zij verslagen in het hart, en zeiden tot Petrus en de andere apostelen: Wat zullen wij doen, mannen broeders?"

b. Hij ontdekt dat het in zijn ziel wemelt van de zonde: "Wij allen zijn als een onreine, en al onze gerechtigheden zijn als een wegwerpelijk kleed". Nu de boetvaardige zondaar ontdekt is aan de toestand van zijn ziel, ziet hij ook dat de melaatsheid zich over de gehele mens heeft verspreid. Zijn verstand is zeer verduisterd en zijn wil komt in opstand tegen Gods wil. Zijn genegenheden zijn verward en zijn gehele natuur is verdorven.

Het zaad van elke zonde bevindt zich in dat verdorven hart, zodat hij tot de conclusie komt dat zijn hart vol is van ongerechtigheid, en dat de begeerlijkheden die daar worden uitgebreed wel Legio mogen worden genoemd. Zijn leven is een walgelijke vertoning van de uitbrekingen en werkingen van die verdorvenheid, zodat hij ontdekt dat "er van de voetzool af tot het hoofd toe niets geheel aan hetzelfde is." Daarom walgt hij van zichzelf.

c. Hij walgt van zichzelf, omdat hij het bederf ziet dat aan zijn plichten kleeft. Als hij ziet hoe de etterende wond van zijn natuurlijke verdorvenheid op al zijn heilige verrichtingen drupt en deze verontreinigt, dan moet hij wel van zichzelf walgen. Hij ziet dat zijn beste werken een door de mot aangetast kleed zijn, vol gaten. Hij kan nooit een gebed of belijdenis doen, waarmee hij de Heere niet tergt. Vanwege de treurige gebreken in zijn droefheid over de zonde, moet hij treuren over zijn droefheid. Terwijl hij bezig is met het dichten van één gat, weet hij zeker dat hij op een ander zal stoten. Zo is de boetvaardige in zijn eigen oog als Job, die geen gezonde vingers meer over had om zijn zweren te verbinden. Daarom verfoeit hij zich.

d. De boetvaardige walgt van zichzelf als hij ziet hoe hij zijn zonde heeft verzwaaard. Als hij hiervan een gezicht krijgt, komt de zonde hem voor als een geopende, stinkende wond, die door iedere verzwarende van zijn zonde hem steeds walgelijker toeschijnt. Als de boetvaardige bedenkt hoe hij zich in de zonde heeft uitgeleefd en tegen hoeveel licht, goedertierenheden, beloften en besluiten hij gezondigd heeft, moet hij wel van zichzelf walgen als een vervloekte zelfmoordenaar, als een ondankbare ongelovige en als een beest voor de Heere.

e. Onstandvastigheid in al het goede doet de ziel ook van zichzelf gruwen: "Uw weldadigheid is als een morgenwolk, en als een vroegkomende dauw die heengaat". Trage harten en slappe handen zijn zeer vernederend voor een werkelijk geraakte ziel. Aangename zielsgesteldheden zijn meestal maar van korte duur. Hoe veelbelovend worden er vaak voornemens opgevat die men, ondanks dat deze zich zodanig ontwikkelen dat ze bijna rijp zijn om in daden te worden omgezet, toch weer snel laat varen! Hoe vaak vallen mensen terug in de zonden die hen eens zo bitter waren! Niets is meer geschikt om zelfverfoeiing op te wekken dan dit.

Gebruik tot lering

1. U kunt hieruit allereerst zien dat men door verwaandheid vastgeklonken zit aan een staat van onboetvaardigheid: "Want gij zegt: Ik ben rijk en verrijkt, en heb geens dings gebrek; en gij weet niet dat gij zijt ellendig en jammerlijk en arm en blind en naakt". Zonder vernedering is er geen boetvaardigheid, en er kan geen vernedering zijn zolang men van verwaandheid is opgeblazen. Tollenaren en hoeren gaan verwaande belijders voor in het Koninkrijk der hemelen! Wanneer de Geest des Heeren zulke mensen gaat bearbeiten en hen aan de overduidelijke misdragingen van hun leven en aan de overvloed van zonde ontdekt, zal die steeds toenemende hoge dunk van het geliefkoosde eigen-ik verdwijnen zoals sneeuw wegsmelt voor de zon. Zij die zich beschouwen als één van de voornaamste heiligen, zullen zich dan zien als de voornaamste der zondaren.

2. Ten tweede, als u een afkeer van uzelf wilt hebben en u wilt bekeren, dan moet u een blik naar binnen slaan. Toen Jesaja dat deed, zei hij: "Wee mij, want ik verga, dewijl ik een man van onreine lippen ben". Zolang de heer in huis vreemd is, kan alles in huis helemaal fout lopen zonder dat hij er weet van heeft. Menig arme zondaar kwijnt weg in zijn ongerechtigheid en loopt met walgelijke, geestelijke zweren rond die zijn ondergang dreigen te worden, terwijl hij intussen ontzaglijk met zichzelf en met zijn eigen toestand is ingenomen, zoals een ellendig mens die gelukkig is in een droom. Vreselijk zal echter het ontwaken van zulk een zijn!

3. Tenslotte, de zonde moet wel iets zeer walgelijks in de ogen van een boetvaardige zijn, daar zij hem van zichzelf doet walgen. Helaas, wat wij van iemand anders verafschuwen, keuren wij van onszelf goed! Walgt iemand echter van zichzelf omdat hij tegen een heilig en genadig God heeft gezondigd, dan is het een bewijs dat die ziel hartelijk de strijd heeft aangeboden met de zonde.

5^e eigenschap van vernedering: belijdenis van zonde

In de ware vernedering vindt men een boetvaardige belijdenis van zonde. Vandaar die vermaning: "Alleen ken uw ongerechtigheid, dat gij tegen de HEERE uw God hebt overtreden". Dit is de weg waarin boetvaardige zondaren altijd vergeving en rust voor hun geweten hebben gezocht: "Mijn zonde maakte ik U bekend en mijn ongerechtigheid bedekte ik niet. Ik zeide: Ik zal belijdenis van mijn overtredingen doen voor de HEERE; en Gij vergaapt de ongerechtigheid mijner zonde".

Belijdenis van zonde doen is het uitbraken van de zonde, waardoor de zoete bete wordt uitgespuwd; en het is een uitweg voor echt berouw, schaamtegevoel en zelfverfoeiing. Als het hart daartoe wordt losgemaakt, wordt de mens als een vis die gekookt wordt in het water waarin hij zwom. Deze belijdenis zal overeenkomstig de aard van de overtreding moeten zijn. Is het een verborgen zonde, dan is belijdenis voor God in het verborgen voldoende. Is het een persoonlijke overtreding, dan zal de belijdenis ook zo moeten zijn: "Belijdt elkander de misdaden". Is het een openbare overtreding die: openbare schande veroorzaakt, dan moet de belijdenis ook in het openbaar plaatsvinden: "Bestraf die zondigen, in tegenwoordigheid van allen, opdat ook de anderen vreze mogen hebben". Zo heeft de boetvaardige David zijn belijdenis tot stichting der gemeente te boek gesteld, hetgeen Paulus ook gedaan heeft. De reden daarvan is duidelijk, aangezien Gods eer door de zonde is aangetast en wij die op geen andere wijze kunnen herstellen, dan door die te belijden met droefheid en schaamte. De belijdenis moet overeenkomstig de aard van de overtreding zijn, anders wordt de oneer die Gods eer is aangedaan er niet door hersteld. In de persoonlijke en openbare belijdenis is God onze partij en niet alleen de mensen, en dat geldt ook voor de verborgen belijdenis, Welnu, belijdenis is een noodzakelijk deel van de vernedering. Indien het harde hart gaande wordt gemaakt zodat het oprecht vernederd is vanwege de zonde, volgt er vanzelfsprekend op dat de tong zal worden losgemaakt om het te belijden. Vandaar dat belijdenis wel genomen wordt voor de gehele vernedering, ja, voor de gehele boetvaardigheid: "Ik zal heengaan en keren weder tot Mijn plaats, totdat zij zichzelf schuldig kennen". "Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve en ons reinige van alle ongerechtigheid".

Belijdenis van zonde bevat twee delen:

1. Zelfbeschuldiging. God heeft een wet gegeven die de zondaar heeft geschonden; de boetvaardige belijdt zijn overtreding met schaamte en droefheid, tot eer van de Wetgever. Hij kan haar niet verbergen en durft haar niet te ontkennen; zijn ziel is vernederd en daarom belijdt hij haar: "Ik beken mijn overtredingen, en mijn zonde is steeds voor mij", Engelse vertaling. Hij keurt de wet goed als heilig, rechtvaardig en goed, en keurt de overtreding af. Zo wordt de bete die eens zoet was in de mond maar nu bitter is geworden in de buik, uitgebraakt.

2. Zelfveroordeling. Vandaar zei de terugkerende verloren zoon: "Ik zal opstaan en tot mijn vader gaan, en ik zal tot hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen de Hemel en voor u; en ik ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden; maak mij als één van uw huurlingen". De boetvaardige ziet op de wet en de gruwelijkheid van zijn zonde, leest zijn eigen doemvonnissen en vonnist zichzelf. Hij schrijft God recht en gerechtigheid toe en erkent dat hij al het kwaad dat hij voor het ogenblik lijdt, verdiend heeft: "Daarom heeft de HEERS over het kwade gewaakt en Hij heeft het over ons gebracht; want de HEERS onze God is rechtvaardig in al Zijn werken, die Hij gedaan heeft, dewijl wij Zijn stem niet gehoorzaamden". Doen zijn gebroken beenderen hem pijn, hij erkent dat het rechtvaardig is. Vindt zijn zonde hem zodat hij daarin zijn straf leest, hij erkent dat het een rechtvaardig middel is. Hij erkent, dat hij vanwege zijn zonde onder Gods eeuwige toorn verdiend heeft weg te zinken, en zegt met de beproefde Kerk: "Het zijn de goedertierenheden des HEEREN dat wij niet vernield zijn, dat Zijn barmhartigheden geen einde hebben". Hij zegt, dat God rechtvaardig de vuile kleren van zijn zonde in zwavel" kan drenken, hem erin wikkelen en hem in de hel werpen. Welnu, deze belijdenis moet oprecht, volledig, zeer volkomen en openhartig zijn, en gepaard gaan met verlaten van de zonde.

Gebruik tot lering

1. Hieruit kunnen wij leren dat het verbergen en bedekken van de zonde en het weigeren haar te belijden op de wijze waarop God om een belijdenis vraagt, een kenteken is van een hart dat niet vernederd is vanwege de zonde: "Die zijn overtredingen bedekt, zal niet voorspoedig zijn; maar die ze bekent en laat, zal barmhartigheid geschieden". Velen die in onze tijd zich door de werken der duisternis schuldig maken aan openbare schandalen, maken hun voorhoofd van koper en weigeren ze tot eer van God te belijden. Zij maken zich wijs dat zij hun zonden wel tegenover God, maar niet tegenover de mensen willen belijden. Zij staan er echter nauwelijks bij stil dat, zolang zij vastberaden liegen en weigeren God te eren als Hij dat van hen vraagt en daardoor zonde op zonde stapelen, zij op die manier zelf een hindernis plaatsen op hun eigen weg om vergeving te ontvangen. En zolang zij weigeren om het schandaal uit de weg te ruimen om zo met de gemeente te worden verzoend, staan zij ook niet stil bij het gewicht van dit woord dat hun vrede met God in de weg staat:

"En indien hij denzelven geen gehoor geeft, zo zeg het der gemeente; en indien hij ook der gemeente geen gehoor geeft, zo zij hij u als de heiden en de tollenaar. Voorwaar zeg Ik u: Al wat gij op de aarde binden zult, zal in de hemel gebonden wezen; en al wat gij op de aarde ontbinden zult, zal in de hemel ontbonden wezen". Weliswaar is het maar een woord; ja, maar het is wel Gods Woord dat voor een ontwaakt geweten vreselijker zal zijn dan enige straf die door de mens kan worden opgelegd.

2. Zij die schuwen om hun zonde te zien en die te belijden, kunnen er zich niet van bekeren: "Uw woning is in het midden van bedrog; doorbedrog weigeren zij Mij te kennen, spreekt de HEERE. Daarom zegt de HEERE der heirscharen alzo: Zie, Ik zal hen smelten en zal hen beproeven; want hoe zou Ik anders ten aanzien der dochter Mijns volks doen?". Zeker, er zijn zonden die wij in onszelf niet zo kunnen ontdekken om ze afzonderlijk te belijden, maar in dat geval weigert de ziel niet om ervan overtuigd te worden: "Wie zou de afdwalingen verstaan? Reinig mij van de verborgen afdwalingen". Als iemand echter de zoete bete onder zijn tong houdt, en het kwaad er niet van wil inzien uit vrees haar te moeten belijden voor de Heere, dan is dat een heel ander geval en getuigt dat van een list die het hart bedacht heeft om de zonde vast te houden, en van een weigering om haar te laten varen.

3. Sta ernaar om oprecht, volledig en openhartig te zijn in het belijden van uw zonden. Wij staan bij Gods rechtvaardigheid in de schuld en wij kunnen onze schuld niet betalen. Laten wij onze schuld belijden om vervolging te voorkomen, en om te kunnen bidden om vergeving van onze schuld, wat anders onmogelijk zal zijn. O, als wij maar een recht besef en berouw hadden van onze zonden, dan zou alles wat ons nu belemmert om onze zonden te belijden, als door een overstromende rivier worden weggespoeld. Tot zover wat betreft het eerste deel der boetvaardigheid, de vernedering.

II. De bekering tot God

Ik ga nu over tot het tweede deel van de boetvaardigheid, namelijk: de ziel keert van de zonde terug tot God. Dit is de volmaking van de boetvaardigheid. Welk besef van zonde, schaamte of droefheid men ook hebben mag, als het niet eindigt in een wederkeer tot God, is het van generlei waarde. Om aan dit begrip uitdrukking te geven, wordt er in het Oude Testament zo vaak opgeroepen tot boetvaardigheid met de woorden: Keert weder, bekeert u. De bekering tot God kan terecht voor de gehele boetvaardigheid genomen worden omdat: De zondaar buiten zichzelf is en niet goed bij zijn zinnen. Door boetvaardigheid keert hij echter terug en komt tot zichzelf. Vandaar dat wij ook van de verloren zoon lezen dat hij tot zichzelf kwam. In iedere ziel die tot boetvaardigheid komt, vindt een even grote verandering plaats als in een krankzinnige die tot zijn gezond verstand komt. Hij heeft totaal andere denkbeelden dan voorheen; hij beschouwt zijn zondige wegen als de gevolgen van een geestelijke waanzin. Dit is het eerste deel der boetvaardigheid, namelijk, vernedering. De onboetvaardige zondaar is ook van zijn plaats af, zoals een zwervende vogel: "Gelijk een vogel is, die uit zijn nest omdoolt, alzo is een man, die omdoolt uit zijn plaats". Zo heeft die ziel geen rust meer en doet hij zijn plicht niet. Adam heeft voor zichzelf en al zijn nakomelingen de rust wreed verstoord, en nu zwerft men heen en weer op het grondgebied van de duivel. Echter, als een zondaar bekeerd wordt, keert hij weder tot zijn plaats; hij neemt zijn plaats in Gods huis onder Zijn dienstknechten weer in. Dit is het tweede deel der boetvaardigheid; en zodra als de ziel tot zichzelf komt, zal zij tot God terugkeren. De genade van God treft de zondaar aan zoals de engel Hagar en zoals Paulus Onésimus aantrof. Welnu, in deze terugkeer liggen overeenkomstig de twee uitdrukkingen verschillende zaken opgesloten:

A. Een zich afkeren van de zonde.

"Alzo zegt de Heere HEERE: Bekeert u, en keert u af van uw drekgoden, en keert uw aangezichten af van al uw gruwelen". "Een iegelijk die de Naam van Christus noemt, sta af van ongerechtigheid". "Wijk af van het kwaad". De zondaar verandert van koers en geeft zijn vroegere begeerlijkheden prijs. De onboetvaardige zondaar is een op het verkeerde spoor gebrachte reiziger die, nu hij ziet dat hij op de verkeerde weg loopt, geen stap verder wil lopen, maar de verkeerde weg wil verlaten en de rechte zoeken. Zich van de zonde bekeren en die toch blijven doen is een tegenstrijdigheid. Nee, de ware boetvaardige breekt met de zonde; hij geeft zijn werk in de dienst van de zonde en de begeerlijkheden op. Hij verlaat zijn vroegere wegen. En ook al is het dat de zonde nog in hem blijft voortbestaan, toch heerst zij niet meer zoals voorheen.

Vraag. Als u nu zou vragen hoe het mogelijk is dat de boetvaardige zich van de zonde bekeert, aangezien hij dagelijks zondigt en de zonde nog in hem woont zolang hij op aarde is, dan zou ik antwoorden:

1. Ware boetvaardigen keren zich ervan af met heel hun hart en genegenheid. In de staat van onboetvaardigheid is er een band waarmee het hart van de zondaar aan zijn begeerlijkheden is verbonden, zoals het hart van de zuigeling aan de borst is verbonden, die hij geenszins kan missen. Door boetvaardigheid wordt die band losgemaakt: "Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezès doods?". Ook al kleeft de zonde de ziel aan, toch kleeft de ziel haar niet meer zó aan als voorheen. Weliswaar klemt de zonde zich nog wel aan hem vast, maar zij is hem tot een last, zoals de ketenen voor de gevangene een last zijn. Zij kleeft hem aan zoals de grafdoeken de opgestane Lazarus aankleefden, waarvan hij zich tracht te ontdoen.

a. Boetvaardigheid brengt dus een verandering van het hart teweeg, zodat zijn achting voor de zonde wordt veranderd in minachting. Hij veroordeelt haar nu: "In die dag zal de mens zijn zilveren afgoden en zijn gouden afgoden, welke zij zich gemaakt hadden om zich daarvoor neder te buigen, wegwerpen voor de mollen en de vledermuizen". Wat hij eerst goedgevond, keurt hij nu af, want de weegschaal is naar de andere kant doorgeslagen. De schaal die eerst het hoogst stond, staat nu het laagst. Genade en heiligheid gaan in zijn achting zonde en goddeloosheid te boven. Degenen die hij eerst het gelukkigst achtte, omdat zij zich de grootste vrijheden veroorloofden in zondige wegen, acht hij nu het ellendigst, daar zij slaven van de zonde zijn en op weg naar het verderf. Daarom volgt hij Jozua's besluit na: "Maar aangaande mij en mijn huis, wij zullen de HEERE dienen".

b. Zijn liefde tot de zonde wordt veranderd in haat ertegen. "Ik haat ijdele gedachten", Engelse vertaling. En: "Ik haat alle leugenpaden." Voorheen waren zij in zijn ogen goed, beter dan de gunst van God en de gemeenschap met Hem. Hij kende niets dat goed en begeerlijk was dan de wereld en de begeerlijkheden en wat de verdorven verlangens van zijn ziel kon bevredigen. Door boetvaardigheid keert zijn ziel zich echter ertegen en zij haat haar als een kwaad, ja, als het grootste kwaad, nog erger dan lijden en beproevingen. Ook al, zou hij geen straf behoeven te vrezen, dan zou hij, als hij nu moest kiezen, nooit meer voor de zonde kiezen, want hij haat de zonde zelf. Hij haat haar omdat ze in strijd is met Gods natuur en wil.

c. Zijn liefde tot de zonde wordt veranderd in een afkeer van de zonde. Vandaar dat de boetvaardigheid ook wel eens een wegwerpen van de zonde wordt genoemd, evenals iemand met iets smerigs doet dat hij niet in zijn buurt kan dulden. Want de boetvaardige beschouwt de zonde niet alleen als iets kwaads, maar als iets walgelijks dat zijn hart tegenstaat. En dit is de grond van dit mishagen aan zichzelf, waarmee de boetvaardige zondaar vervuld is.

d. Tenslotte, zijn onverzadigbare begeerte naar de zonde wordt veranderd in een verlangen om ervan verlost te worden. Hij verlangt net zo sterk om van de zonde bevrijd te worden als de gevangene verlangt naar het moment dat de deuren van zijn gevangenis zullen worden geopend, zijn boeien zullen worden losgemaakt en hij in vrijheid zal worden gesteld. Het is een last op zijn rug waaronder hij zucht; een ziekte voor zijn ziel waarvoor hij graag het geneesmiddel wil hebben. Daarom is Christus met al Zijn heil dierbaar in zijn ogen. Hij verlangt zowel naar de Geest der heiligmaking als naar het bloed der verzoening.

2. Ware boetvaardigen keren zich van de zonde af in handel en wandel. Hij die voorheen op de weg der zondaren stond, verlaat die weg zodra genade het hart aanraakt. De boetvaardige heeft niet alleen een zuiver hart, maar ook reine handen. Boetvaardigheid veroorzaakt een zichtbare verandering in iemands leven, want zij zet de mens ertoe aan om de leden van het lichaam der zonde te doden, om toestemming te weigeren aan begeerlijkheden en verzoekingën, om te sterven aan de begeerlijkheden van het vlees, en om het lichaam der zonde met al zijn leden te nagelen aan het kruis van Christus.

a. Zij bekeren zich van de grove besmettingen van de uitwendige mens. Een uitverkoren ziel kan voor zijn boetvaardigheid een gewoon werelds mens zijn zoals alle andere mensen; maar als hij dat ná zijn boetvaardigheid ook nog is, waar is dan het verschil tussen de schapen van Christus en de bokken van de duivel? Zeker, zij kunnen grote misstappen doen, zoals David en Paulus. Zij blijven er echter niet in volharden, maar zij komen door boetvaardigheid weer op de juiste weg terecht, maar een goddeloos leven is het kenteken van een staat van onboetvaardigheid. En het is verwonderlijk hoeveel mensen zich voor bekeerd uitgeven, terwijl zij zich schuldig maken aan dronkenschap, vloeken, sabbatschending, liegen, oneerlijkheid en aan andere grove besmettingen van de uitwendige mens, zodat men zou denken dat de goddeloze duivel nog niet eens van hen was uitgegaan, laat staan uitgeworpen.

b. Zij worden teer ten aanzien van de zonden van algemene zwakte; zij benaastigen zich om te letten op hun woorden en daden. Waar anderen niet zwaar aan tillen, zullen zij voor terugdeinzen, daar zij de smart van de zonde hebben gevoeld; en dat niet alleen voor het oog van de wereld, maar ook in het verborgen waar geen oog hen ziet behalve dat van God. Zij zullen zich op een afstand houden van verzoeken, en ook van alle schijn des kwaads; en als zij worden overwonnen door de zwakheid van het vlees, treuren ze daarover voor de Heere.

3. Ware boetvaardigen keren zich van de zonde af in hart en leven. Zij keren zich tegen de zonde om die te bestrijden en te weerstaan in de inwendige en uitwendige mens. Zij stellen zich nu op tegen de duivel, de wereld en het vlees. De geestelijke strijd neemt een aanvang in de ware boetvaardige. De zonde verklaart men de oorlog, die pas bij de dood zal eindigen. Zij komen in opstand tegen het zondejuk, werpen het van zich en staan op tegen hun oude meesters.

a. Zij weerstaan de bewegingen van de zonde in hun hart, en staan naar zowel zuiverheid van hart als van leven: "Ik haat ijdele gedachten, maar ik heb Uw wet lief, Engelse vertaling. De farizeïsche belijder kan het buitenste van de schotel wel reinigen, terwijl hij zich er nauwelijks druk over maakt dat het binnenste vol roof is. Waar een begenadigde ziel echter het meest mee te stellen heeft, bij het strijden tegen de zonde, is met het hart en met hetgeen de wereld niet in hem ziet noch kan zien. Zijn hart richten is het moeilijkste werk van zijn godsdienst.

b. Zij weerstaan de uitbrekingen van de zonde in hun leven: "Maar ik was oprecht bij Hem, en ik wachtte mij voor mijn ongerechtigheid". Zij zien dat ze in een wereld leven waarin overal strikken worden gelegd; zij zien hun eigen zwakheid en hoe gauw zij verstrikt zullen worden. Daarom spannen zij zich in om op hun hoede te zijn, opdat zij niet met de stroom zullen worden meegevoerd. Vandaar dat zij bevreesd zijn voor verzoeken, en dat zij alles doen om hun ogen van de ijdelheid af te wenden. Soms vrezen zij één der dagen door de hand der verzoeking te zullen vallen, en daarom verlangen zij om buiten het bereik van de zonde te zijn.

4. Tenslotte, ware boetvaardigen blijven zich van de zonde bekeren en hun boetvaardigheid vernieuwen, omdat hun boetvaardigheid van de zonde bij de dood pas volmaakt zal zijn. Zij, die dit beschouwen als het werk van een paar dagen of weken als de ziel voor het eerst tot God bekeerd wordt, zijn geen ware boetvaardigen. Een ware boetvaardige blijft zich bekeren zolang als hij blijft zondigen. Hij ziet dat hij vaak in het modderig slijk valt, en daarom moet hij zich vaak wassen. Daar hij dagelijks zijn schuld vergroot, moet hij ook dagelijks om vergeving vragen. Hoe snoder zijn misdrijvingen zijn en hoe langer hij daarin volhardt, des te bitterder zal zijn boetvaardigheid zijn als hij weer opstaat.

Welnu, deze bekering van de zonde heeft deze eigenschappen:

(1) Ze is vrijwillig en komt voort uit een innerlijk beginsel van het hart, dat zich richt tegen de zonde: "Daarom verfoei ik mij, en ik heb berouw in stof en as". De boetvaardige werpt niet alleen de zonde als een gloeiende kool uit zijn boezem die hem zou verbranden, maar ook als iets walgelijks dat hem zou verontreinigen. Sommigen keren zich met tegenzin van hun zonden af; zij scheiden van hun zonden zoals Paltiël van zijn onwettige vrouw Michal. Zij wonen in de tenten der zonden totdat het touwwerk breekt, en zij het er niet langer in kunnen uithouden. Zij scheiden van de zonde zoals de gierigaard van zijn rijkdom bij de dood, die hij dan of hij wil of niet moet loslaten. Ware boetvaardigheid is echter een zich afkeren van de zonde, omdat de boetvaardige zondaar dat zelf wil. Gedwongen boetvaardigheid is noch oprecht, noch bestendig.

(2) Ze is oprecht, omdat de ziel zich van de zonde afkeert vanwege de zonde zelf; zij keert zich van haar af, omdat zij van God verwijdert en in strijd is met Gods heilige natuur en wet. Die mens verlaat zijn zonde niet om de ondergeschikte beweegreden dat hij gevaar vreest voor zichzelf, maar om verhevener beweegredenen, namelijk, omdat zij God beledigt, Zijn Zoon onteert, Zijn Geest bedroeft, Zijn wet overtreedt en Zijn beeld schendt. Als uw boetvaardigheid van de zonde niet voortkomt uit deze beweegredenen, zal zij niet aangenaam zijn in Gods ogen. Men doet het uit zelfbehoud en niet tot eer van God; en God zal nooit dat werk belonen, waarin men Hem niet op het oog heeft.

Vraag: Wat moet men doen met betrekking tot de zonden waarvan men zich heeft afgekeerd uit de ondergeschikte beweegreden van eigenbehoud, of met betrekking tot de zonden die hem verlaten hebben voordat hij hen verliet?

Antwoord: Keer er niet naar terug, maar handel met hen evenals men handelt met mensen die de hand aan eigen leven slaan: begraaf ze eerloos en werp stenen op hun graf. Werp er uw blik op en walg van hen; zoek voornamere beweegredenen om uw zonden te verlaten dan u voorheen hebt gedaan! U verliet ze uit zelfbehoud; zet ze nog verder van u af tot Gods eer.

Stel ze u nogmaals voor ogen en zie hoe beledigend ze geweest zijn voor een heilig God, hoe ontierend voor Zijn Zoon! Heb berouw en treur over uw zonden om deze redenen. Als u zich zó van uw zonde bekeert, is uw boetvaardigheid oprecht!

(3) Deze bekering van de zonde is algemeen: "Ik haat alle valse pad. "Werpt van u weg al uw overtredingen." Al wie zich oprecht bekeert van één zonde, bekeert zich van alle bekende zonden, het doet niet ter zake welke; want de reden waarom de ware boetvaardige zich van de zonde bekeert, is zowel in één als in alle zonden te vinden. Gedeeltelijke levensverbetering is niet oprecht, want God eist het gehele hart en is niet gediend van half werk. Elke zonde is een dodelijke wond voor de ziel; en daarom, al is het dat vele wonden genezen kunnen worden, als er maar één niet genezen wordt, is die mens vanwege die ene wond ten dode opgeschreven: "Indien dan uw rechteroog u ergert, trek het uit en werp het van u; want het is u nut, dat één uwer leden verga en niet uw gehele lichaam in de hel geworpen worde". Eén druppel vergif zal een hele beker goede wijn dodelijk doen zijn; en één overgebleven zonde zal een streep halen door alle andere levensverbeteringen, zoals Abimélech de zoon van Gideons bijwif de oorzaak was van de dood van al zijn broers die Gideon bij zijn vele vrouwen had gewonnen.

(4) Het is een spoedige bekering, zonder uitstel: "Ik heb gehaast en niet vertraagd Uw geboden te onderhouden". Zolang een mens niet kan besluiten of hij zich al dan niet van zijn zonde zal bekeren en het uitstelt, is zijn boetvaardigheid niet oprecht. Als het vuil niet dadelijk uit de wond komt, is het een bewijs dat het mes der vernedering niet diep genoeg gegaan is. Een mens wiens hart werkelijk is getroffen door een boetvaardig gevoel van zijn zonde, werpt zijn zonde net zo snel weg als dat hij een brandende kool uit zijn boezem zou werpen. Nee, wanneer hij tot in de ziel geraakt wordt, moet de zonde er dadelijk uit. Ook al was het een ergernis wekkende rechterhand, ze moet dadelijk worden afgehouden; ook al is het een ergernis wekkend oog, het moet er dadelijk uitgetrokken worden.

(5) Tenslotte, deze bekering van de zonde is volledig. Zij gaat geheel evangelisch te werk, niet wettisch. Het was een gebrek in Juda's boetvaardigheid dat zij zich niet met haar gehele hart tot de Heere had bekeerd, maar valselijk, en in Efraïms boetvaardigheid dat hij zich met de volken vermengde, en een niet omgekeerde koek was. De ware boetvaardige houdt zich niet langer met één bekende zonde op, maar bekeert zich van alle zonden de zonden die hem het naast aan het hart lagen, en die hem het lichtst omringden: "Ik wachtte mij voor mijn ongerechtigheid".

Deze bekering van de zonde is pas volledig als iemands lievelingszonde wordt geraakt; dat is de zonde die hem het meest aankleeft in zijn beroep, positie en betrekkingen waarin hij is gesteld. Dat is de zonde waartoe hij het meest en het sterkst wordt verleid. Dat is het overheersende kwaad waarvan het hart moet worden losgemaakt; de zonde van de rechterhand en het rechteroog, het enige wat hem ontbreekt en wat al het andere bederft. Ook al kan men zeker in de strijd soms zowel aan de verliezende als aan de winnende hand zijn, als men er zich niet van bekeert en er tegen ten strijde trekt, is alles mis.

Hij bekeert zich van de valstrik die zich in al zijn zonden bevindt, van de list waardoor hij in deze valstrik is verward geraakt. Faraö had Israël best willen laten trekken, als zij hun kleine kinderen maar wilden achterlaten. Hij wist namelijk zeker dat zij om die reden toch weer terug zouden komen. Zo zal ook de satan een mens toestaan om zich voor een poosje van de zonde te bekeren, zolang als hij maar een heersende liefde houdt tot het betoverende van een zondige weg. Want zolang dat zo is, is de boom wel gekapt, maar zit de wortel nog in de grond en zal hij weer gaan groeien.

Hij wendt zich af van de gelegenheden tot zondigen. Daarom bidt David ook: "Wend mijn ogen af, dat zij geen ijdelheid zien". En Salomo geeft raad in geval van dronkenschap: "Zie de wijn niet aan als hij zich rood vertoont, als hij in de beker zijn verve geeft, als hij recht opgaat". Het is tevergeefs als men doet alsof men berouw heeft over de zonde en zich bekeert van de zonde, terwijl men niet oppast voor de gelegenheden tot zondigen en er tegen strijdt als tegen de zonde zelf. Zij die de stad tijdens een belegering echt willen verdedigen, zullen zolang mogelijk de buitenposten verdedigen; opzettelijk de vijand daar binnenlaten, getuigt van verraad. Veel ligt in deze zaak opgesloten tot lering: "Kom niet op het pad der goddelozen, en treed niet op de weg der bozen. Verwerp die, ga er niet door; wijk ervan en ga voorbij".

Hij wendt zich af van het genot dat de vruchten van zijn zonde hem geven. Net doen alsof men zich van de zonde bekeert, en zich toch aangenaam voeden met de vruchten ervan, is volstrekt uiterlijk vertoon. Als men de zonde in waarheid laat varen, wordt het gewin ervan ook opgegeven. Dit leert de profeet Jesaja:

"Die in gerechtigheden wandelt, en die billijkheden spreekt; die het gewin der onderdrukkingen verwerpt; die zijn handen uitschuddt, dat zij geen geschenken behouden; die zijn oor stopt, dat hij geen bloedschulden hore, en zijn ogen toesluit, dat hij het kwade niet aanzie" enzovoort. Dit is zó duidelijk dat, zelfs toen Judas berouw kreeg, ook al was het geen oprecht berouw, hij de beloning van zijn ongerechtigheid niet langer kon verdragen. Een wijsgeer had een paar schoenen gekocht, maar er niet voor betaald; de koopman stierf, en de wijsgeer dacht dat hij het geld gewonnen had, maar zijn geweten noodzaakte hem het geld terug te brengen en het in de winkel te werpen. "Neem het aan", zei hij, "voor mij leeft u nog, terwijl de gehele wereld niet meer aan u denkt."

Tot dit deel van de boetvaardigheid behoren daarom twee zaken:

- Teruggave van iets dat men anderen op een zondige en oneerlijke wijze heeft ontnomen. Hij die het kan teruggeven en het niet wil, kan zich van die zonde niet bekeren, want hij voedt zich opzettelijk met de vruchten van zijn zonde. Volharden in de zonde en zich bekeren van de zonde kunnen niet samengaan. Eén van de grondregels der godgeleerdheid is, dat er geen vergeving is voor die zonde waarvan men zich niet bekeert, namelijk voor iemand die het wel kan, maar het niet wil. Hieruit blijkt dan dat Zachéus een ware boetvaardige was, want hij gaf de helft van zijn goederen aan de armen; en had hij iemand iets door bedrog ontvreemd, dan gaf hij dat vierdubbel terug. Men kan zich eerder indenken dat een dief zich te eniger tijd zal bekeren terwijl hij teert op hetgeen hij van zijn naaste gestolen heeft, dan dat iemand spijt krijgt van hetgeen hij zijn naaste ten onrechte heeft ontnomen en wat hij wel kan, maar niet wil teruggeven. Als een verliefd paar de verhouding met elkaar verbreekt, geven zij hun aandenkens aan elkaar terug, en zo geeft een zondaar die de zonde de scheidbrief geeft, ook alles terug wat hij anderen ten onrechte heeft ontnomen.

- In geval dat echte teruggave niet meer mogelijk is, moet men voor zover mogelijk overgaan tot herstel; bijvoorbeeld als men ten onrechte iemands eer beledigd, iemands reputatie, vrede, rust en tevredenheid geschaad heeft. Vandaar die vermaning: "Belijdt elkander de misdaden, en bidt voor elkander, opdat gij gezond wordt". Het is om het even of iemand doet alsof hij zich bekeert en hij zondigt verder, of hij weigert moedwillig om te herstellen wat hij geschaad heeft en denkt zich te bekeren van zijn zonde. Een dergelijk herstel is noodzakelijk voor die schandelijke zonden, waardoor de eer van God ten aanschouwen van de wereld is aangetast, de godsdienst gekwetst en blootgesteld aan de hoon en spot van goddeloze mensen, en het hart der godzaligen bedroefd. Zich van zulke zonden bekeren en toch moedwillig de wijze weigeren waarop Gods eer en de achting voor de godsdienst in enige mate zou kunnen worden hersteld, is onmogelijk. Dat is precies hetzelfde als dat iemand doet alsof het hem spijt dat hij iemand verwond heeft, terwijl hij erbij staat te kijken hoe hij doodbloedt en hij zijn wonden niet wil verbinden, ook al is hij daartoe in staat.

Gebruik tot lering.

1. In de eerste plaats kunnen wij hieruit zien wat de juiste manier is om aan het doel van ons gemeentelijk vasten te voldoen, namelijk, om ons te bekeren van onze zonden die de Heere tot toorn over ons verwekt hebben. Want vernedering zonder boetvaardigheid doet weinig nut. Laat een ieder van ons de hand op zijn eigen hart leggen, en onderzoeken welke kool hij in het vuur gegooid heeft om deze vlam nog hoger te doen oplaaien, en zich hartelijk van dit alles bekeren. Als dat gebeurt, zullen wij spoedig met dankbaarheid de zegeningen wegdragen die door middel van onze gebeden zijn verkregen.

2. In de tweede plaats kunnen wij hieruit leren, dat alle moeite, smart en droefheid die een mens over zijn zonde heeft van weinig waarde is als het niet eindigt in boetvaardigheid van de zonde. Zuchten over de zonde en zich toch achterwaarts keren, is geen ware boetvaardigheid, maar zo'n boetvaardigheid die tot in eeuwigheid in de hel kan worden voortgezet. Als boetvaardigheid van de zonde niet samengaat met droefheid over de zonde, is het een ongeheilide droefheid die niet aangenaam is voor God en ook niet voordelig voor onze ziel.

3. In de derde plaats kunnen wij hieruit zien dat zich uitwendig van de zonde bekeren terwijl het hart er nog aan vastgekleefd zit, evenmin boetvaardigheid is. Het is makkelijk om zich uitwendig te verbeteren, maar het voornaamste werk is het hart te spenen van de wereld en de begeerlijkheden. Als wij zeker willen weten of onze boetvaardigheid wel echt is, moeten wij bovendien de beweegredenen onderzoeken die ons ertoe brengen om ons van de zonde te bekeren. Wij zullen ons nooit kunnen rekenen tot de ware boetvaardigen als onze beweegredenen niet verder reiken dan het eigen-ik, eigen voordeel, gemak en veiligheid.

4. In de vierde plaats zien wij hier duidelijk uit dat de boetvaardigheid niet het werk is van een dag of van een jaar, maar het werk van ons hele leven. Dat houdt namelijk boetvaardigheid van zonde in. De zonde volgt ons terwijl wij haar ontvluchten; vaak verrast ze ons, en moeten wij opnieuw met onze vlucht beginnen. Het hele leven van de christen is een oorlog. In die oorlog wordt er heel wat strijd geleverd; nu eens behaalt de christen de overwinning, dan weer verliest hij. Als hij verliest, moet hij de strijd opnieuw beginnen, en als hij wint, moet hij de overwinning zien te behouden en de kosten overrekenen voor een nieuw treffen. De grote troost is, dat ook al verliest hij een gevecht, hij toch als overwinnaar uit de strijd zal komen: "De God des vredes zal de satan haast onder uw voeten verpletteren".

5. Tenslotte kunt u hier de noodzakelijkheid zien om zich van de zonde te bekeren. "Indien gij u niet bekeert, zo zult gij allen insgelijks vergaan", zegt de tekst. Welnu, als u zich niet van de zonde afwendt, bekeert u zich niet! Als u zich niet bekeert door u van de zonde af te keren, zult u verloren gaan. Of onze ziel óf onze zonde moet vergaan! De keuze is: zich bekeren of branden in het vuur van Gods toorn! Laten wij dan spoedig en volledig wederkeren van al onze ongerechtigheden, zo zullen zij onze ondergang niet worden.

B. In de boetvaardigheid is er ook een wederkeren tot God.

"Komt en laat ons wederkeren tot de HEERE". Dit is de voorwaarde waarop de zondaar mag terugkomen. Door de zonde wijkt men van God af, en door zich te bekeren keert men weer tot Hem terug. Het is een wederkeer als van een weggelopen dienstknecht tot zijn heer, die terugkeert naar zijn plaats en plicht in het gezin. De zonde heeft de mensheid van God afgevoerd, en wel op twee manieren:

1. De zonde heeft de mens van God afgevoerd als zijn Deel in Wie hij rust kan vinden. Hij, ja Hij alleen, is algenoegzaam in Zichzelf en voor Zijn schepselen. De zonde voerde de mens van God weg om bij het schepsel zijn geluk en voldoening te zoeken; daarom zegt de Heere: "Want Mijn volk heeft twee boosheden gedaan: Mij, de Springader des levenden waters, hebben zij verlaten, om zichzelf bakken uit te houwen, gebroken bakken, die geen water houden". Daar zoekt hij rust voor zijn hart. Door het geloof keert de mens tot God terug als zijn Deel, verenigt zich met Hem door Christus, en ontvangt eeuwige rust in Hem. Dan keert hij evenals de duif weder tot de ark: "Wie zijn dezen, die daar komen gevlogen als een wolk, en als duiven tot hun vensters?"

2. De zonde heeft de mens van God weggevoerd als zijn Heere en Meester, aan Wie hij gehoorzaamheid is verschuldigd. In dit opzicht keert de mens tot God weder door boetvaardigheid als tot zijn plicht: "Ik heb mijn wegen bedacht, en heb mijn voeten gekeerd tot Uw getuigenissen". Hij keert terug zoals Hagar door de engel werd teruggestuurd naar Sarai. De mens die van God afwijkt, keert Zijn wetten de rug toe en maakt zijn eigen begeerlijkheden tot wet. De berouwvolle zondaar keert echter weder tot Gods wetten. Hij heeft zijn nek van onder het juk van Christus" bevelen vandaan gehaald, maar hij keert weder en neemt het weer op zich om het nooit meer van zich te werpen. Hij is van de weg, de smalle weg, afgegaan; maar hij komt terug en zegt de brede weg voor eeuwig vaarwel.

(1) Hier zien wij een terugkeer van de ziel tot God Zelf. De ziel krijgt weer liefde en achting voor de Heere als zijn Heere en Meester. Zondaren die van God afwijken, hebben niet alleen een afkeer van Zijn dienst, maar ook van de Meester en Zijn huis: "En zijn burgers haatten hem, en zonden hem gezanten na, zeggende: Wij willen niet, dat deze over ons koning zij". Zij zitten vol met vooroordelen tegen Hem; van nature heeft het hart een afkeer van Hem en wil het zich niet aan Hem onderwerpen. Vandaar"zeggen zij tot God: Wijk van ons, want aan de kennis Uwer wegen hebben wij geen lust". Maar als een mens bekeerd wordt, wordt die afkeer genezen en de ziel neigt en beweegt zich met hart en ziel tot Hem. Deze terugkeer bestaat uit drie dingen:

a. De ziel wordt ertoe gebracht de Heere waardig te achten om in alles geëerd en gediend te worden. De Naam van God is voor de boetvaardige een goede Naam. De ziel ziet de allesovertreffende heerlijkheid en uitnemendheid van God, Die waard is om aanbeden en gehoorzaamd te worden, en zij versmaadt en minacht dus alle andere heren die zij de dienst van een onsterfelijke ziel niet waard vindt.

b. De ziel kiest Hem als haar enige Heere en Meester, en zegt: "HEERE, onze God, andere heren behalve, Gij, hebben over ons geheerst; doch door U alleen gedenken wij Uws Naams". Dit was Jozua's keuze: "Maar aangaande mij en mijn huis, wij zullen de HEERE dienen".

De verlichte geest aanschouwt Zijn heerlijkheid, de heerlijkheid en uitnemendheid van Hem, Zijn beeld, wetten, inzettingen en dienst. De vernieuwde wil is het met Hem eens en kleeft Hem aan. Zij heeft vele meesters geprobeerd, "en menigerlei begeerlijkheden en wellusten gediend", maar zij heeft nooit vergenoeging kunnen vinden in de dienst van hen, en zegt daarom: "Ik zal heengaan en keren weder tot mijn eerste Man, (Engelse vertaling) want toen was mij beter dan nu".

c. De ziel beschouwt de dienst van God als haar grootste geluk. Vandaar zei de verloren zoon toen hij tot zichzelf kwam: "Hoeveel huurlingen mijns vaders hebben overvloed van brood, en ik verga van honger". Daarom is het ook dat wij van de gelovigen lezen dat zij die mensen welgelukzalig noemen, die het meest in Zijn dienst bezig zijn, wat ook de koningin van Scheba zei van Salomo's dienstknechten: "Welgelukzalig is hij, die Gij verkiest en doet naderen, dat hij wone in Uw voorhoven". En ook: "Welgelukzalig zijn zij, die in Uw huis wonen; zij prijzen U gestadiglijk." De ziel kan wel in Zijn dienst komen, maar als zij niet verwaardigd wordt om de dienst des Heeren als de enige ware vrijheid en gelukzaligheid te beschouwen, zal zij niet in Zijn dienst blijven, omdat zij haar Meester niet liefheeft.

(2) De ziel keert ook terug tot haar plicht die zij aan God is verschuldigd. Vandaar zei Paulus: "Heere, wat wilt Gij dat ik doen zal?". Een ieder die tot God wederkeert, komt thuis als een dienstknecht die met zijn werk gaat beginnen; want leeglopers rond Gods huis mogen dan misschien wel in naam dienstknechten zijn, maar het zijn geen echte dienstknechten. Gods dienstknechten staan in een hogere betrekking tot Hem; aan elke betrekking echter is een plicht verbonden. Zijn zij met Christus getrouwd? Dan moeten zij vrucht voortbrengen. Zijn zij Christus' vrienden? Dan moeten zij doen al wat Hij hen gebiedt.

Welnu, de boetvaardige keert in de volgende twee opzichten terug tot zijn plicht:

a. De boetvaardige keert met zijn hart terug tot zijn plicht. Hij is verzoend met de gehele wet van God, en het gehele juk van Christus, voor zover het hem bekend is dat het Zijn wet en juk is: "Ik merk op al Uw geboden". Hij heeft liefde en achting voor de plichten der vroomheid jegens God en der rechtvaardigheid jegens de mensen. Ofschoon er in hem een tegenstrijdig beginsel overblijft, toch kan hij met Paulus zeggen: "Want ik heb een vermaak in de wet Gods naar de inwendige mens". De vijandschap van het hart tegen de wet en de kracht der godzaligheid is verwijderd, en hij begeert niets liever dan net zo heilig te zijn als God is. Verder heeft hij een volkomen en vast voornemen voor een nieuwe gehoorzaamheid: "Ik heb gezegd, dat ik Uw woorden zal bewaren". En: "Ik heb mijn hart geneigd om Uw inzettingen eeuwiglijk te doen, ten einde toe." Hij keert terug met het voornemen om nooit meer tot die staat te geraken, waarin hij eens heeft verkeerd. Hij keert terug met het voornemen om heiligheid na te jagen, en de weg van de plicht in te slaan en die te blijven volgen, welke ongemakken en moeilijkheden hij daarin wellicht ook zal ondervinden. Dit voornemen is voor vandaag en niet slechts voor morgen; hij stelt zijn voornemen geen minuut langer uit, maar begint aanstonds aan elke bekende plicht, want hij weet dat het geen uitstel kan lijden.

b. De boetvaardige keert tot zijn plicht terug met zowel zijn hart als zijn leven. Hij wordt gebracht tot oprechte pogingen naar nieuwe gehoorzaamheid: "Want zie, ditzelve dat gij naar God zijt bedroefd geworden, hoe grote naarstigheid heeft het in u gewrocht? Ja, verantwoording, ja, onlust, ja, vrees, ja, verlangen, ja, ijver, ja, wraak; in alles hebt gij uzelf bewezen rein te zijn in deze zaak". Voornemens zonder pogingen zijn slechts mooie bloesems zonder vrucht, waaruit nooit zal blijken dat men een boetvaardige is. Ook al wordt een kreupele niet helemaal genezen, toch zal hij opstaan en proberen te lopen. Zeker, zolang wij op aarde zijn kunnen wij niets volmaakt goed doen; de ware boetvaardige zal echter pogen om alles te doen, en naar niets minder dan naar volmaaktheid staan. Daarom zei Paulus: "Maar één ding doe ik, vergetende hetgeen achter is, en strekkende mij tot hetgeen dat voor is, jaag ik naar het wit tot de prijs der roeping Gods, die van boven is in Christus Jezus".

c. Dus de boetvaardige die tot zijn plicht terugkeert, keert terug tot de beoefening van elke bekende plicht. Daarom zei David: "Ik merk op al Uw geboden". Hij legt zich erop toe en wil graag weten wat zijn plicht is; en als hij dat weet, probeert hij haar te vervullen. Hij zet zich tot uitwendige en inwendige gehoorzaamheid, om God niet alleen met zijn hart maar ook met zijn leven te dienen; om zijn plicht jegens God en zijn naaste te vervullen, zowel jegens zichzelf als zijn naaste, zowel in het verborgen als in het openbaar.

d. Hij keert ook terug tot de geestelijkheid van elke plicht: "Want wij zijn de besnijding, wij die God in de Geest dienen, en in Christus Jezus roemen en niet in het vlees betrouwen".

De ware boetvaardige zal niet blijven steken in een geraamte van plichten, maar zal trachten op te klimmen tot de onzienlijke dingen waarin het leven en de ziel van de plichten ligt. Zijn wens is namelijk dat zijn hart doordrenkt zou mogen zijn van de liefde Gods als het beginsel van zijn gehoorzaamheid, aangedaan met achting voor de ere Gods als zijn doel, en verheven boven alle zelfzuchtige bedoelingen; maar ook om alles in het geloof te volbrengen en op de Heere te leunen om kracht te ontvangen.

e. Welnu, deze wederkeer tot de Heere is een oprechte wederkeer, geen geveinsde en huichelachtige, met het gehele hart. Men zegt dat huichelaars dubbelhartig zijn, en een verdeeld hart hebben; één voor God en een ander voor hun begeerlijkheden. Maar de Heere zegt in dit geval: "Indien gij dan Mij zoekt, zo laat dezen heengaan". Want niemand kan twee heren dienen. De ware boetvaardige keert terug om eeuwig bij Hem te blijven, zoals Onésimus bij Filémon. Evenals de dienstknecht onder de wet, wordt de boetvaardige met zijn oor aan Gods deurposten genageld, om Hem eeuwig te dienen. Het heeft geen nut om voor even weder te keren.

f. Het is een vrijwillige wederkeer. De boetvaardige komt hartelijk en welwillend terug: "Uw volk zal zeer gewillig zijn op de dag Uwer heirkraft". Hij keert terug als iemand die teruggaat naar een goede en eerbare heer en die hij met blijdschap zal dienen: "Dient de HEERE met blijdschap". Zij die alleen maar naar God teruggedreven worden door zware roeden en scherpe overtuigingen, zullen zich weer afloeren. Toch kunnen mensen aanvankelijk naar God gedreven worden, die, als zij naderhand Zijn heerlijkheid en uitnemendheid zien en de begeerlijkheid van Zijn dienst aanschouwen, zich vrijwillig en hartelijk aan Hem onderwerpen.

g. Het is een spoedige wederkeer: "Ik heb gehaast en niet vertraagd Uw geboden te onderhouden". De oprechten zullen het geen ogenblik uitstellen; zij zullen geen wapenstilstand met de zonde sluiten. Juist op het moment dat ware boetvaardigheid het hart aanraakt, is de tijd aangebroken om tot God weder te keren; want zij weten dat als zij het een moment langer uitstellen, dat moment wel eens fataal voor hen zou kunnen zijn.

h. Het is een algehele wederkeer. De ziel blijft niet steken bij één bekende plicht, maar omhelst ze allemaal, ook al is het nog zo moeilijk en onaangenaam voor vlees en bloed. Daarom zei de Heere van David: "Ik heb gevonden David, de zoon van Isaï, een man naar Mijn hart, die al Mijn wil zal doen". De boetvaardige valt God onvoorwaardelijk in handen, en zegt: "Heere, wat wilt Gij dat ik doen zal?" Hij zegt: "Spreek, Heere, Uw dienstknecht hoort." Hij is zonder tegenspreken voor de wil van God, want God is een onvoorwaardelijk Meester, en moet daarom zonder voorbehoud gehoorzaamd worden.

Gebruik tot lering

Wij kunnen hieruit leren dat gedeeltelijke levensverbetering niet genoegzaam is tot bekering. Men moet zich niet alleen van de zonde bekeren, maar zich ook tot God bekeren! Wij moeten niet alleen het kwaad van ons wegdoen, maar het goede daarentegen ook behartigen: "Wast u, reinigt u, doet de boosheid uwer handelingen van voor Mijn ogen weg, laat af van kwaad te doen". Wij moeten niet slechts deze en die begeerlijkheden nalaten, maar ook begiftigd worden met de tegengestelde genade. Sommige mensen bekeren zich alleen van de boosheden van hun leven, maar begeven zich niet verder op de weg van echte heiligheid. Zij stellen zich met de hooghartige farizeeër tevreden, dat zij geen onrechtvaardigen en rovers zijn, maar helaas bedenken zij niet, dat als het huis waar de duivel uit gaat ledig is, hij met zeven andere geesten terugkeert die bozer zijn dan hij zelf is, en het laatste van die mens dus erger wordt dan het eerste.

II.

"...om den gevangenen vrijheid uit te roepen"

Jesaja 61:1

Koninklijke proclamatie voor vrijheid van satans gevangenen

Tevoren hebben wij Christus" opdracht onderzocht met betrekking tot degenen die iets goeds in zich hebben, de zachtmoedigen en de gebrokenen van hart. In deze tekstwoorden lezen we van Zijn opdracht met betrekking tot degenen die niets goeds in zich hebben, maar totaal vervreemd van Hem zijn en in hun natuurstaat leven. Hij is gezalfd "om den gevangenen vrijheid uit te roepen".

Overweeg in deze woorden:

1. 's Mensen natuurstaat. Het is een staat van gevangenschap; hij is een gevangene van de satan: "En zij wederom ontwaken mochten uit den strik des duivels, onder welken zij gevangen waren tot zijn wil. Hij is de tiran van wie zij gevangenen zijn; hij heeft hen uit het licht van Gods gunst weggevoerd en houdt hen op zijn grondgebied vast, omdat hij de god is van deze eeuw.
2. Let op het werk dat Christus met betrekking tot hen heeft te verrichten. Hij moet hen "vrijheid uitroepen": "Om den gevangenen te prediken loslating". Dit is inderdaad hetzelfde. Het woord dat Lukas voor vrijheid of loslating gebruikt, is "ontslaan", dat wil zeggen, de vrijheid geven. De woorden voor prediken en uitroepen geven eigenlijk "roepen" te kennen en worden óf voor "prediken" óf voor "verkondigen" gebruikt. En wat is prediken anders dan in de Naam van de Koning des hemels het Evangelie verkondigen? En dus heeft dit betrekking op Christus" koninklijk ambt. Uit dit deel van de tekst kunnen we de volgende leringen afleiden:
 - A. Zondaren in hun natuurlijke en onherboren staat zijn gevangenen van de satan.
 - B. Jezus Christus heeft, met de uitdrukkelijke toestemming van Zijn Vader, een koninklijke proclamatie doen uitgaan dat de gevangenen van de satan in vrijheid gesteld kunnen worden.

A. Wij zullen onze eerste lering behandelen: dat zondaren in hun natuurlijke en onherboren staat gevangenen van de satan zijn.

Om deze lering toe te lichten, zullen we nagaan:

1. Hoe zondaren in hun natuurstaat gevangenen van de satan geworden zijn.
2. Wat hun toestand is als gevangenen van de satan.
3. De eigenschappen van deze gevangenschap.
4. Hoe we een nuttig gebruik maken van dit onderwerp.

1. Wij zullen dan aantonen hoe zondaren in hun natuurstaat gevangenen van de satan geworden zijn.

- Zij zijn gevangenen geworden, evenals men in de oorlog mensen gevangen neemt: "Want van wien iemand overwonnen is, dien is hij ook tot een dienstknecht gemaakt". Toen de satan aan de hemel de oorlog verklaarde, heeft hij een verraderlijke aanval gedaan op onze eerste ouders in het paradijs en dus op heel het mensdom met hen inbegrepen. Hij viel hen aan als de bondgenoten van de hemel, en hij heeft zijn doel bereikt: hij heeft de overwinning behaald. En in dit opzicht gaat hij nog steeds door met zijn overwinning, en jaagt hij de onherboren wereld als krijgsgevangenen, zijn wettige gevangenen genoemd, voor zich uit.

- Zij worden als zijn gevangenen geboren, omdat zij geboren worden uit degenen die hij heeft overwonnen en gevankelijk heeft weggevoerd. Daarom worden zij in Matthéüs nadrukkelijk "kinderen der hel" genoemd. Velen van de gevangenen in Babel hadden Kanaän nog nooit gezien, omdat zij in Babel geboren waren. Toch waren zij net zo goed gevangenen als hun ouders, en dat krachtens hun geboorte. Zo is het van nature ook met Adams nageslacht; zij worden geboren onder de macht van de satan. Ook al kreeg een slaaf onder de wet die in het huis van zijn heer trouwde, aan het einde van zeven jaar zijn vrijheid terug, toch waren de kinderen van zijn heer, aangezien zij in zijn huis geboren waren, en zij konden slechts op een bijzondere wijze hun vrijheid terugkrijgen. Zo zijn zelfs de kinderen van godzalige ouders van nature de gevangenen van de satan; kinderen van Abraham, kinderen van de duivel. Tegen de Joden heeft onze Zaligmaker gezegd: "Gij zijt uit den vader den duivel, en wilt de begeerten uws vaders doen".

2. Ik wil nu onderzoeken hun toestand als gevangenen van de satan.

(1) Ieder natuurlijk mens is van zijn geboortegrond overgebracht naar het grondgebied van de satan, het rijk der duisternis. Vandaar dat er van de gelovigen gezegd wordt dat "zij bekeerd worden van de duisternis tot het licht, en van de macht des satans tot God". En verder: "Die ons getrokken heeft uit de macht der duisternis en overgezet heeft in het Koninkrijk van den Zoon Zijner liefde." Zondaren zijn nu niet daar waar de Heere hen aanvankelijk heeft geplaatst; zij zijn overgebracht naar een ander rijk; net als de verloren zoon hebben zij het huis van hun Vader verlaten, en zijn naar een ver land gereisd, waar zij hun goed hebben doorgebracht. Zij zijn ver van God, Zijn verbond en Zijn Zoon verwijderd. U bevindt zich in het rijk van de satan, o onbekeerde ziel! Een duister en ellendig rijk, waar zonde, duisternis en dood heersen; waar geen straaltje zaligmakend licht en leven is. En als u uit uw droom zou ontwaken, dan zou u zien dat dit werkelijk zo is. Het is een rijk waarmee God altijd in oorlog zal verkeren, en u bent een ongelukkige onderdaan van dat rijk.

(2) De gevangenen van de satan zijn beroofd van alles wat waardevol is, zoals dat met gevangenen altijd het geval is. Zij "zijn ellendig en jammerlijk en arm en blind en naakt". Het licht van het verstand, de gerechtigheid van de wil, de heiligheid van de genegenheden, het is allemaal verloren; alles ten roof en prooi gevallen aan de helse overwinnaar. Nu bent u een arme gevangene, die werkelijk niets goeds heeft gehouden; niets wat de benden van de hel u niet hebben laten inleveren.

(3) Zij zijn ontbloot. Dit gaat ook terug op een oude gewoonte waarop men gevangenen behandelde. "Toen zeide de HEERE: Gelijk als Mijn knecht Jesaja naakt en barvoets wandelt, drie jaar, tot een teken en wonder over Egypte en over Morenland, alzo zal de koning van Assyrië voortdrijven de gevangenen der Egyptenaars, en de Moren, die weggevoerd zullen worden, jongen en ouden, naakt en barvoets en met blote billen, den Egyptenaars tot schaamte." Wat een treurig gezicht is het om heldhaftige mannen, die aan het begin van de strijd glinsterden in blinkende klederen en wapenen, ontbloot te zien en voor het oog van de overwinnaars verjaagd te zien worden, nadat zij in de handen van hun vijanden zijn gevallen. Het is echter droeviger om te zien dat kostelijke zielen door de satan van hun oorspronkelijk gerechtigheid ontbloot zijn, en voor zijn oog worden weggedreven met als enige bedekking lompen, vuile lompen. Dit, o zondaar, is de schandelijke en gevaarlijke toestand waarin u als gevangene van de satan verkeert.

(4) Zij zijn geen eigen baas meer, maar verkeren onder de heerschappij van de overwinnaar. Zij zijn door hem gevangen genomen tot zijn wil. Hun vrijheid is voorbij en zij zijn slaven van de slechtste heer. Wees er niet verbaasd over dat menige zondaar klaarstaat om de duivel te dienen tot zijn eigen zichtbaar verderf, ondanks dat zijn rede en consciëntie spreken. Ach, zij zijn gevangenen en kunnen daarom niet gaan en staan waar zij willen, maar moeten gaan waar hij wil dat zij zullen gaan. "Ik zie een andere wet in mijn leden, welke strijdt tegen de wet mijns gemoeds, en mij gevangenneemt onder de wet der zonde, die in mijn leden is.

(5) Als zij iets waardevols krijgen, dan mogen ze dat niet houden; het wordt hun door de overwinnaar op gewelddadige wijze ontnomen. Evenals de Babyloniërs de Israëlieten overhoop wierpen en beledigden toen zij hen gevankelijk wegvoerden, zo werpt de satan zijn gevangenen ook overhoop en beledigt hij hen. Soms wordt de natuurlijke mens plotseling overtuigd van zijn zonde en plicht, en dit leidt tot berouw over de zonde en tot een voornemen het leven te beteren; maar dit houdt geen stand. Ach, hoe kan het ook anders zolang zij gevangenen van de satan zijn. Hij zal immers niet dulden dat zij erover zullen denken hun voornemens uit te voeren, net zo min als Farao duldde dat de Israëlieten erover dachten zijn dienst te verlaten. Nee, hij rust niet eerder dan nadat zij hun voornemens overboord zullen hebben gegoid.

(6) Zij zitten zó vast dat ze niet weg kunnen komen; zij worden door de sterk gewapende vastgehouden onder de macht der duisternis. Er is een kloof tussen hen en elk geestelijk goed, zodat zij niet naar de overkant kunnen. De satan heeft zijn bewakers over hen gezet, aan wie zij niet kunnen ontsnappen om tot de Heere weder te keren. Hij heeft hen geboeid met menigerlei begeerlijkheden, die zij niet van zich af kunnen schudden. Kortom, niets minder dan een macht die sterker is dan alle machten van de hel, kan de weg banen tot de vrijlating van een gevangene.

(7) Zodra zij proberen te ontsnappen, worden zij nog beter in de gaten gehouden; zij krijgen sterkere bewakers en er wordt meer werk in hun handen gestopt. Wat Farao met de kinderen Israëls deed, doet de duivel met zijn gevangenen. Hierdoor komt het dat velen nooit zo ver de verkeerde weg opgaan als juist wanneer zij ten avondmaal gaan, of overtuigingen hebben, of in tijden van meer dan gewone ernst. De machten van de hel spannen zich immers samen om de vluchteling tegen te houden.

3. Nu gaan wij over tot de bespreking van de eigenschappen van deze gevangenschap.

(1) Hier merken wij op dat het een geestelijke gevangenschap is; een gevangenschap van de ziel. De ziel is het voornaamste deel van de mens, derhalve dient de gevangenschap van haar het meest betreurd te worden. Alles wat mensen in hun gevangenschap overkomt, ook al waren zij gevangenen van de Turken of van de meest barbaarse volken, beperkt zich tot het lichaam. Hoewel iemands lichaam in de macht van een ander is, toch zijn zijn ziel en gedachten zo vrij als die van ieder ander. De satan legt echter beslag op de inwendige mens en, hoe het ook naar het lichaam gaat, hij heeft de mens in zijn greep voor zover hij de ziel in zijn greep heeft.

(2) De gevangenschap is allesomvattend. Zij strekt zich uit tot alle krachten en vermogens van de ziel, de inwendige mens. De natuurlijke mens is satans gevangene: "Maar de natuurlijke mens begrijpt niet de dingen die des Geestes Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden". De Heere schiep het verstand van de mens en begiftigde deze met kennis: als gids voor de gehele mens op de weg van gelukzaligheid, als het oog van de ziel om zonde van plicht te onderscheiden. Kennis is ook als een gids om de weg te banen door het drijfzand en de verschillende rotsen die tussen hem en de oever van het hemelse Kanaän liggen. Maar doordat het verstand in de strijd tussen de satan en het mensdom door het bedrog van de verzoeker gewond raakte, is het in handen van de vijand gevallen, die het van al zijn licht beroofde en zondaren opsloot in het duister. Vandaar ook dat van hen gezegd wordt dat zij duisternis zijn. Zij kunnen de weg van ontkoming niet zien. Bovendien is er vals licht in het verstand gekomen, dat net als een dwaallicht de ziel in valstrikken leidt, waardoor zij zoet voor zuur, en zuur voor zoet, goed voor kwaad, en kwaad voor goed houdt. Hun heerlijkheid is dus in hun schande, en zij bedenken aardse dingen.

(3) Verder is de wil de gevangene van de satan. Zij hebben een stenen hart. De Heere Die dit zielsvermogen begiftigde met gerechtigheid en met een hartelijke begeerte om Zijn wil te doen, "want God heeft den mens recht gemaakt", (Engelse vertaling), gaf de wil heerschappij over de mens zodat hij zonder hem niets goeds of kwaads kon doen. Maar kijk, hij viel eveneens in de handen van de vijand, die hem zó naar de verkeerde kant heeft omgebogen, dat hij door geen menselijke kracht kan worden recht getrokken. Vandaar: "De Heere richte uw harten tot de liefde Gods en tot de lijdzaamheid van Christus". Hij alleen kan het. De satan houdt hem zo in zijn greep, dat hij zich niet buiten de cirkel van het kwaad kan bewegen die, hij om hem heen heeft getrokken, noch kan hij op rechte wijze werkelijk iets goeds willen. "Want het is God, Die in u werkt beide het willen en het werken, naar Zijn welbehagen". De satan heeft hem met zulke zware ketens verzaard, dat hij niet in staat is om op Christus" bevel tot Hem te komen, net zo min als een koperen berg tot een mens kan komen als hij dat beveelt. "Niemand", zegt Jezus, "kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader Die Mij gezonden heeft, hem trekke".

(4) Verder zijn ook de genegenheden satans gevangenen: "En de HEERE zag, dat de boosheid des mensen menigvuldig was op de aarde en al het gedichtsel der gedachten zijns harten te allen dage alleenlijk boos was". De genegenheden die volkomen heilig geschapen waren, waren onderworpen aan de leiding van het verstand en het bevel van de wil, en waren in de ziel gesteld om haar heilige voornemens en wil uit te voeren. Maar ook zij raakten betrokken bij deze oorlog met de hel; losgemaakt van de band van onderwerping aan het verstand en de wil in deze zaken, maar genageld aan satans deurposten, om hem en zijn werk in de ziel tot in eeuwigheid te dienen. "Waarom toch zou in de hand des zots het koopgeld zijn om wijsheid te kopen, dewijl hij geen verstand heeft?". Zij hebben daarom ook geen lust in het koopgeld dat zij hebben ontvangen om wijsheid te kopen, en zij kunnen er de moed niet voor opbrengen. De vreugde en het vermaak van de natuurlijke mens, alsmede zijn verlangen, droefheid en al zijn andere genegenheden, worden vastgehouden binnen de omtrek van het zien- en zinlijke.

(5) Het is een harde en zware gevangenschap. De Egyptenaren en de Babyloniërs hebben hun gevangenen nooit zó behandeld als de satan de zijnen behandelt. Zij worden beziggehouden, ja, bezig met het uitvoeren van hun eigen verderf, met de verzenen tegen de prikkels te slaan, met het graven naar het graf als naar verborgen schatten. Zij zijn voortdurend in de weer om hun begeerlijkheden te voeden en hun ziel te laten verhongeren; en het doel van hun meester is om de één de ander te laten verwoesten. Het is hun dagelijkse bezigheid strikken te spannen voor hun eigen voeten, touwen te vlechten waarmee zij naar het verderf worden gesleept, en putten te graven om daarin te vallen en nooit meer daaruit op te staan. Voor zover de zonde hun werk is, doen zij hun ziel geweld aan en betonen zij de dood lief te hebben.

(6) Deze gevangenschap is een eeuwige gevangenschap. Hoe smartelijk is het om een paar jaar door mensen gevangen te worden gehouden! Deze overwinnaar zal zijn gevangenen echter nooit vrijlaten tenzij zij hem door de kracht van de Almachtige worden ontnomen. De dood laat op zijn hoogst andere gevangenen vrij, want in het graf, zegt Job, "zijn de gebondenen te zamen in rust; zij horen de stem des drijvers niet. De kleine en de grote is daar; en de knecht vrij van zijn heer". Zij die echter als gevangenen van de satan sterven, worden niet bevrijd! Integendeel, de duivel kan zich ervan verzekerd houden dat zij hem eeuwig zullen dienen.

(7) Het is een vrijwillige gevangenschap, dus des te hopelozere. Zij worden door de satan naar zijn willekeur gevangen genomen. Zij hoeven niet opgejaagd te worden. Zij gaan niet alleen op zijn bevel, maar zij rennen op zijn bevel. "Hun voeten zijn snel om bloed te vergieten". Of zij nu in de oorlog gevangen zijn genomen of als gevangene zijn geboren, zolang zij ervoor kiezen om de duivel te dienen en zij er niet toe kunnen bewogen worden zich aan de Heere over te geven, is hij nu toch hun meester als gevolg van hun eigen toestemming en keuze.

(8) Tenslotte, het is een betoverende gevangenschap. De zondaar die eenmaal gevangene van de satan is, bekommert zich nooit om zijn vrijheid tenzij genade het hart verandert. Hij gaat er prat op dat hij eruit ziet als een gevangene, doet zijn werk met de liefde van zijn hart, en is dik tevreden met zijn toestand. De genadige afkondiging van bevrijding door Christus klinkt in zijn oren, maar hij zegt: ik heb mijn meester lief, ik wil niet om niet uitgaan.

4. Wij zullen een nuttig gebruik maken van dit onderwerp.

Ten eerste zullen wij van dit onderwerp gebruikmaken tot onze overtuiging. Weet dan, en wees ervan overtuigd, o onbekeerde zondaar, dat u de gevangene van de duivel bent. Zijn er niet velen die hun hoofd nooit vermoeid hebben met hun staat, in wiens ziel nog nooit enig werk van genade of bekering heeft plaatsgehad? Velen in wie een veelbelovend levensbeginsel geheel is bedorven? Ik wil tot een ieder van hen zeggen: u hebt gehoord wat de toestand is van de gevangenen van de duivel, en u bent die man, u bent die vrouw, u bent net zo stevig in zijn macht als krijgsgevangenen in de handen van hun overwinnaars. U wilt het niet geloven, en dit is uw zonde en ook uw ellende. U zult wel geneigd zijn uzelf te prijzen en de duivel uit te dagen, ook al bent u nooit door wederbarende genade uit de macht der duisternis verlost en overgezet in het Koninkrijk van Gods lieve Zoon. Dit is echter de manier waarop de satan zijn gevangenen behandelt: hij graaft hun ogen uit: "Hij verblindt de zinnen der ongelovigen, opdat hen niet bestrale de verlichting van het Evangelie der heerlijkheid van Christus, Die het Beeld Gods is". Het gevolg hiervan is dat zij niet kunnen weten waar zij zijn, of wie het is die hen gevangen heeft genomen. Denkt u dat alleen heksen en tovenaars gevangenen van de duivel zijn? Nee, nee! Misschien heeft de satan uw ziel wel volledig in zijn bezit, hoewel u niet weet dat zijn naam Legio is. Zelfs biddende en erg godsdienstige mensen die op gerechtigheid en ingetogenheid gesteld zijn, en zij die veel meer hun toevlucht hebben genomen tot een strenge levenswandel dan tot de praktijk van de godzaligheid, kunnen toch kinderen der hel zijn, zoals onze Zaligmaker de schriftgeleerden en Farizeeën noemt. En alle onbekeerden zijn kinderen des toorns en gevangenen van de duivel. Hij is "de geest die nu werkt in de kinderen der ongehoorzaamheid" en zij zijn "de kinderen des toorns". Wilt u hetgeen eerder tot uw overtuiging gezegd is, toepassen?

Beproof uzelf!

- Bent u, o onbekeerde zondaar, niet uit Gods genadige tegenwoordigheid weggevoerd naar het rijk van de satan, het rijk der duisternis? Weet u ervan dat het licht van Gods aangezicht op uw ziel heeft geschinen? Eens verkeerde u voorzeker in duisternis. Is er al enig geestelijk, zaligmakend licht in uw ziel doorgebroken? Is na een lange nacht van uw natuurstaat de dageraad al aangebroken? Of bent u niet meer in de staat waarin u geboren bent? Als u niet in het duister bevindt, wat hebben dan uw werken der duisternis, en uw onbekwaamheid om de allesovertreffende uitnemendheid van Christus te onderscheiden, te betekenen?

- Bent u niet beroofd en ontbloot van uw geestelijke sieraden? Waar is het licht van het verstand, de gerechtigheid van de wil, de heiligheid van de genegenheden die de mens had voordat hij in vijandelijke handen viel en de vrijgekochten des Heeren weer ten dele bezitten?

- Heeft de gerechtigheid niets meer van u te eisen? Bent u niet onder de macht van de overwinnaar? Hoe komt het dan dat u niet het vermogen hebt om een verleiding te weerstaan, dat de satan u ondanks uw rede en geweten zo gemakkelijk op een weg voert, waarvan u weet dat het een verkeerde weg is? Ja, hangen uw begeerlijkheden niet als ketens om u heen, zodat u zich niet van de zien- en zinlijke dingen tot God kunt wenden?

- Bent u niet snel beroofd van enig goed begin dat soms in u is? U hoort het Woord, maar pikken de vogels het niet bij u weg? Zijn al uw overtuigingen en voornemens niet geleidelijk aan als een morgenwolk verdwenen? Hoe snel is de onrust in uw gemoed gestild, en hebt u uw begeerlijkheden weer net zo lief gekregen als voorheen! Geef de overtuiging dan plaats, want zij die nooit gezien hebben dat zij gevangenen van de satan zijn, behoren niet tot degenen die ooit door Christus zijn vrijgemaakt. Wat denkt u, wordt het werk der genade in de ziel voortgezet als een droom in de morgen? Worden de gevangenen van de duivel vrijgelaten zonder ooit aan de weet te zijn gekomen dat zij zijn gevangenen waren? Hoe kan een ziel de afgekondigde vrijlating voor de gevangenen omhelzen als zij nooit gezien heeft dat zij zich in deze toestand bevond? Bedenk dat dit de eerste stap is tot uw vrijlating. Het Evangelie is gezonden om uw ogen te openen, en u te bekeren van de duisternis tot het licht, en van de macht des satans tot God; opdat u vergeving der zonden ontvangen zult, en een erfdeel onder de geheiligden, door het geloof in Christus. De Geest van Christus begint Zijn werk met overtuiging van zonde en ellende. Hij laat de gevangenen zien waar zij zich bevinden, wiens eigendom zij zijn, en wat hun toestand is. Hierdoor worden zij uit hun diepe slaap wakker geschud, en stellen zij deze vrijlating op hoge prijs. Zij gaan nu graag met hun Verlosser mee: "Het heeft u bedorven, o Israëel, want in Mij is uw hulp".

Ten tweede kunnen we van dit onderwerp gebruikmaken tot vermaning.

O, gevangen bannelingen, haast u om bevrijd te worden, opdat u in de kuil niet sterven zult en uw brood u niet zal ontbreken. Wek uzelf op om uw vrijheid terug te krijgen en niet langer gerust te zijn in uw gevangen toestand.

- Bedenk dat als u nog een korte tijd in deze staat zult blijven doorleven, er voor u niet meer de mogelijkheid tot vrijlating zal zijn. "Alles wat uw hand vindt om te doen, doe dat met uw macht; want er is geen werk, noch verzinning, noch wetenschap, noch wijsheid in het graf, waar gij heengaat". Uw leven is onzeker en als u in deze staat zult sterven, zult u in de binnenste kerker gebracht worden, en dan zal het zijn: vaarwel vrijheid, tot in eeuwigheid! "Strijdt om in te gaan door de enge poort; want velen (zeg Ik u) zullen zoeken in te gaan, en zullen niet kunnen; namelijk nadat de Heere des huizes zal opgestaan zijn en de deur zal gesloten hebben, en gij zult beginnen buiten te staan en aan de deur te kloppen, zeggende: Heere, Heere, doe ons open; en Hij zal antwoorden en tot u zeggen: Ik ken u niet, vanwaar gij zijt". Ook al weigerde de dienstknecht onder de wet zijn vrijheid aan het einde van zes jaar, hij kreeg haar toch in het jubeljaar terug. Maar al wie in dit leven weigert de dienst van de satan op te zeggen, zal er hiernamaals geen tijd voor krijgen. En als u in het net opgesloten zit, moet het wel uitzichtloos zijn. De gedachte dat u zich niet had voorgesteld dat het hierop zou uitlopen, zal u niet troosten.

- Bedenk dat het nu de tijd van vrijlating is: "Zie, nu is het de welaangename tijd, zie, nu is het de dag der zaligheid." Christus heeft losgeld betaald voor satans gevangenen en de vrijlating wordt in het Evangelie afgekondigd. Benut het heden van genade, en geef gehoor aan de Bevrijder zodra u hoort dat de genadige vrijlating wordt afgekondigd. Hoor wat Christus tot zulken zegt: "Sta op, Mijn vriendin, Mijn schone, en kom".

C. Nu gaan wij over tot de tweede lering:

Jezus Christus heeft, met de uitdrukkelijke toestemming van Zijn Vader, een koninklijke proclamatie doen uitgaan dat de gevangenen van de satan in vrijheid gesteld kunnen worden. "Hij heeft Mij gezonden om den gevangenen vrijheid uit te roepen."

In de toelichting van deze lering zullen wij:

1. Aantonen wat de inhoud van deze proclamatie is.
2. Uitleggen welke vrijheid in het Evangelie aan de gevangenen van de satan wordt geproclameerd.
3. Een aantal omstandigheden noemen die met deze proclamatie gepaard gaan.
4. De tekstwoorden toepassen.

1. Wij moeten aantonen wat de inhoud van deze proclamatie is.

Deze koninklijke proclamatie van Jezus Christus is het Evangelie, de blijde boodschap van het heil. Het Evangelie is de proclamatie van de Koning des hemels aan arme zondaren, waarin Hij vrijheid aanbiedt aan alle gevangenen van de satan tot wie deze proclamatie komt. De wet legt zondaren het zware juk van de vloek op, het Evangelie brengt het aanbod van vrijheid.

(1) Wij merken op dat dit een proclamatie is die in het jubeljaar werd gedaan. In Leviticus leest u over de wet van het jubeljaar dat één keer in de vijftig jaar gevierd werd als zevenmaal zeven jaren voorbij waren. "En gij zult dat vijftigste jaar heiligen en vrijheid uitroepen in het land voor al zijn inwoners; het zal u een jubeljaar zijn, en gij zult wederkeren een ieder tot zijn bezittingen en zult wederkeren een ieder tot zijn geslacht." Het werd uitgeroepen door de bazuin des geklanks op de verzoendag. Dan kregen alle arme slaven hun vrijheid, of hun heren hen nu wilden afstaan of niet; en al degenen die hun land hadden moeten verpanden of verkopen, kwamen weer in het bezit ervan. Het was dus een proclamatie die menig hart verheugde. Welnu, het Evangelie is een soortgelijke proclamatie en de tijd ervan is het jubeljaar. Jezus kwam "om uit te roepen het jaar van het welbehagen des HEEREN, en den dag der wrake onzes Gods, om alle treurigen te troosten." Vergelijk: "Zie, nu is het de welaangename tijd, zie, nu is het de dag der zaligheid." O, goed nieuws, zondaren, eens is er aan het kruis verzoening geschied, en thans klinkt de bazuin van het Evangelie! Er is een proclamatie waarvan de inhoud is, dat de gevangenen van de satan nu hun vrijheid kunnen krijgen, ook al wil hun meester hen niet afstaan; en dat de erfenis van de hemel, die verpand was, en Gods gunst, al was die verbeurd, in hun bezit kan komen. Arme misdadigers en bankroetiers kunnen die weer terugkrijgen.

(2) Het is een proclamatie van een overwinnaar aan gevangenen. De koning van Babel nam de Joden gevangen en hield hen zeventig jaar in gevangenschap. God verwekte echter Kores, en hij bracht het Babylonische rijk ten val. De ondergang van dat rijk betekende de verlossing van de Joden, want hij riep hen vrijheid uit om naar hun eigen land terug te keren. Ook dit was een type van de proclamatie van het Evangelie. De satan voerde oorlog tegen het mensdom; hij voerde hen allen gevangelijk weg naar zijn rijk, en er was niemand die hen uit zijn hand verlost. Koning Jezus bond echter met hem de strijd aan, versloeg al zijn strijdkrachten, bracht zijn rijk ten val en eigende Zich het koninkrijk toe: "En de overheden en de machten uitgetogen hebbende, heeft Hij die in het openbaar tentoongesteld, en heeft door hetzelfde over hen getriomfeerd". "Hiertoe is de Zone Gods geopenbaard, opdat Hij de werken des duivels verbreken zou". En nu Hij op Zijn troon gezeten is, is Zijn koninklijke proclamatie uitgegaan, dat gevangenen van de satan in het rijk van God kunnen terugkeren.

2. Wij zullen nu uitleggen welke vrijheid in het Evangelie aan de gevangenen van de satan wordt geproclameerd. Dit is het hoofdthema van de proclamatie.

(1) Om de rijkdom van deze proclamatie te verstaan, moet u weten dat Christus door het Evangelie iedere zondaar tot wie deze proclamatie inwendig komt, vrijheid schenkt van de heerschappij en slavernij van de satan. Hij bekeert hen van de macht van de satan tot God. Iedereen die bereid is om met zijn oude meester, de duivel, te breken, mag zonder zijn toestemming komen. U bent welkom bij Jezus, de Overwinnaar, en de overwonnen tiran zal u niet kunnen tegenhouden. Welnu, "de Geest en de bruid zeggen: Kom! En die het hoort, zegge: Kom! En die dorst heeft, kome; en die wil, neme het water des levens om niet." Hij is een sterk gewapende, maar Eén is er sterker dan hij, Die zijn juk van uw hals zal afrukken, en Die maken zal dat zijn ijzeren boeien het zullen begeven als touwen die door vuur verbrand worden. En hoewel hij u lastig zal blijven vallen zolang als u op aarde bent, toch zal hij nooit, nooit zijn vroegere macht over u terugkrijgen, en u zult uiteindelijk volkomen bevrijd worden van de minste hinder die hij u kan bezorgen: "En de God des vredes zal den satan haast onder uw voeten verpletteren.

(2) Hij bevrijdt van de wet als het verbond der werken: "Gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade. Satans gevangenen zijn onder de wet als het verbond der werken, en de wet legt hen een zwaar juk op, namelijk volmaakte gehoorzaamheid, op straffe van de vloek: "Want zovelen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder de vloek; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet om dat te doen. Deze vloek droegen zij met zich mee toen zij gevangelijk werden weggevoerd, en zij blijft altijd op hen rusten, totdat zij ervan bevrijd worden. Welnu, Christus verkondigt bevrijding van deze vloek, biedt aan om zondaren van onder de heerschappij van de wet vandaan te halen en hen onder de genade te brengen, waar geen vloek meer is. "Christus heeft ons verlost van de vloek der wet. Hier ontvangen zij een hen toegerekende gerechtigheid, en zij worden er niet toe aangezet om haar door eigen werken te zoeken! Als zij in deze staat zondigen, is de zwaarste straf Vaderlijke kastijding: "Indien zijn kinderen Mijn wet verlaten en in Mijn rechten niet wandelen, indien zij Mijn inzettingen ontheiligen en Mijn geboden niet houden, zo zal Ik hun overtreding met de roede bezoeken, en hun ongerechtigheid met plagen". Zo biedt Hij aan om het juk van de wet weg te nemen, om u buiten het bereik van haar vloek te brengen, en om Zijn eigen juk op te leggen, wat een zacht juk is.

(3) Jezus verkondigt de bevrijding van de heerschappij en dienstbaarheid der zonde: "Want de zonde zal over u niet heersen". Satans gevangenen zijn allen slaven van de zonde. Zij woont niet alleen in hen, zoals dat in de besten het geval is, maar zij heerst over hen, vult hun harten en handen aanhoudend met haar werk zodat zij niets anders kunnen doen dan zonde: "Er is niemand die goed doet, ook niet één." Zij legt hen haar bevelen op, die een wet vormen die zij niet kunnen betwisten maar moeten gehoorzamen. De zonde heeft verschillende begeerlijkheden in het hart wonen waarmee satans gevangenen geboeid zijn. Het zijn de ketens waardoor de zonde hen vasthoudt en hen achter zich meesleept. Welnu, Christus roept vrijheid hiervan uit, en Zijn Geest brengt deze tot stand: "Want de wet des Geestes des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods". Hij zal de heerschappij van de zonde verbreken, de ketenen van ongedode begeerlijkheden losmaken, en de gevangenen bevrijden. "En u zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken". En hoewel de zonde zich een tijdlang als een onreine en onaangename gast kan ophouden, toch zal Hij haar tenslotte geheel en al uitroeien.

(4) Hij kondigt vrijheid af van de verwoestende invloed van deze tegenwoordige boze wereld: "Die Zichzelf gegeven heeft voor onze zonden, opdat Hij ons trekken zou uit deze tegenwoordige boze wereld, naar den wil van onzen God en Vader." Deze wereld heeft een verwoestende invloed op de gevangenen van de satan. De dingen van deze wereld bewerkstelligen hun ondergang; haar glimlach is dodelijk: "De voorspoed der zotten zal hen verderven". De zegeningen die deze biedt, worden veranderd in een vloek; de dreigende blik ervan is verstikkend en verwoestend. De god van deze eeuw bereidt elke beker met vergif. De mensen van deze wereld storten elkaar in het verderf, en daarom staat er: "Wordt behouden van dit verkeerd geslacht". In het huisgezin van de satan heerst een plaag, en ieder lid besmet een ander, om zonde en dood op zijn naaste over te brengen. Maar Jezus maakt bekend dat men uit dit pesthuis bevrijd kan worden; u kunt eruit gehaald worden. Jezus zal u als een vuurbrand eruit rukken. Waarom zou u erin blijven terwijl Hij u bekendmaakt dat u eruit bevrijd kunt worden?

(5) Jezus roept vrijheid uit van de vrees, de schrik des doods en der hel. Hij verlost hen "die met vreeze des doods door al hun leven der dienstbaarheid onderworpen waren". Satans gevangenen kunnen zich een tijdlang op hun gemak voelen en nergens bang voor zijn; zodra hun consciëntie echter ontwaakt, zullen zij met schrik vervuld worden, omdat zij bemerken dat de dood en de hel naderbij komen. Zij hebben niet de troost van een uitzicht op een ander leven. Christus maakt bekend dat men hiervan bevrijd kan worden. Als u tot Hem wilt komen, zal de consciëntie gestild worden door het bloed der besprenging. U zult niet meer verloren kunnen gaan; Hij zal voor u een almachtige Zaligmaker zijn.

(6) Hij roept vrijheid uit van de prikkel des doods en het kwaad van beproevingen. Christus belooft niet in Zijn genadige proclamatie dat degenen die Zijn wil daarin gehoorzamen, nooit beproefd zullen worden; maar Hij belooft wel dat de beproevingen juist in hun voordeel zullen zijn in plaats van dat zij hen enig kwaad zullen berokkenen. "En wij weten, dat dengenen die God liefhebben, alle dingen medewerken ten goede, namelijk dengenen die naar Zijn voornemen geroepen zijn". Hij belooft dat, ook al sterven zij, de dood voor hen van zijn prikkel zal zijn ontdaan. "Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Zo iemand Mijn woord zal bewaard hebben, die zal den dood niet zien in der eeuwigheid". Het gevolg hiervan is dat zij hem met dit overwinningslied tegemoet kunnen treden: "Dood, waar is uw prikkel? Hel, waar is uw overwinning?". De dood zal voor hen niet betekenen wat hij betekent voor de gevangenen van de satan; de angel van de slang waarmee het slangenzaad gedood wordt, zal weggenomen worden voordat zij hen nadert.

(7) Jezus verkondigt vrijheid van het geweld des grafes, hierboven aangehaald. "Maar Gode zij dank, Die ons de overwinning geeft door onzen Heere Jezus Christus". De gevangenen van de satan worden in hun graven bewaard als in een gevangenis; als zij in de dag der opstanding daar uit zullen komen, zal de dood en het geweld des grafes hen nog aankleven, zodat zij slechts het ene graf voor een nog erger graf zullen verwisselen, namelijk voor de poel des vuurs. Hoewel de vrijgekochten des Heeren, die gehoor geven aan de proclamatie van vrijheid, in het graf komen, toch zal de macht ervan over hen gebroken zijn. De dood zal tot in eeuwigheid geen macht meer over hen hebben.

(8) Hij verkondigt vrijheid van veroordeling. "Zo is er dan nu geen verdoemenis voor degenen die in Christus Jezus zijn, die niet naar het vlees wandelen, maar naar den Geest". Al satans gevangenen zijn veroordeelde misdadigers: "Die niet gelooft, is alrede veroordeeld". En het vonnis zal in de dag der dagen op plechtige wijze tegen hen worden uitgesproken, en zo zullen zij weggeleid worden "in het eeuwige vuur, hetwelk den duivel en zijn engelen bereid is".

Dit is vreselijk, maar Christus verkondigt dat u hiervan bevrijd kan worden. Op het moment dat u de aangeboden vrijheid omhelst, zal de schuld die de eeuwige toorn verdient, worden weggenomen. U zult buiten het bereik van de veroordeling zijn. Uw plaats aan de rechterhand is gewaarborgd, en het vonnis, bestaande uit een plechtige vrijspraak, zal volgen.

(9) Hij verkondigt vrijheid, bestaande uit een onbelemmerde toegang tot God, met heilige vrijmoedigheid. "Wij dan gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God door onze Heere Jezus Christus. Door Welken wij ook de toeleiding hebben door het geloof tot deze genade, in welke wij staan, en roemen in de hoop der heerlijkheid Gods". Welnu, de gevangen bannelingen zijn uit de tegenwoordigheid van God verbannen; zij kunnen geen toegang tot Hem krijgen noch gemeenschap met Hem hebben. Maar onze Heere heeft door Zijn dood de aan beide zijden gegraveerde deuren van Zijns Vaders huis geopend, en geeft door middel van Zijn openlijke proclamatie de gevangenen van de satan onbeperkte vrijheid om binnen te komen nadat zij hun meester hebben vaarwel gezegd. Zij hebben door één Geest toegang tot de Vader.

(10) Jezus roept vrijheid uit, dat wil zeggen, vrijheid van geest in de dienst van God: "Waar de Geest des Heeren is, aldaar is vrijheid". De Geest van God wordt een vrijmoedige Geest genoemd, omdat Hij vrij maakt. Satans gevangenen kunnen God wel enigszins gehoorzamen, maar dat gaat moeizaam omdat zij daarin handelen als slaven, uit een slaafse vrees voor de hel en de toorn. De vrijgelatenen des Heeren handelen echter uit een edeler beginsel, liefde: "Want gij hebt niet ontvangen den Geest der dienstbaarheid wederom tot vreeze; maar gij hebt ontvangen den Geest der aanneming tot kinderen, door Welken wij roepen: Abba, Vader!". "Er is in de liefde geen vrees, maar de volmaakte liefde drijft de vrees buiten; want de vrees heeft pijn, en die vrees, is niet volmaakt in de liefde".

3. Wij gaan nu over tot het noemen van een aantal omstandigheden die met deze proclamatie gepaard gaan.

(1) Wij merken op dat de wet waarop deze proclamatie gegrond is, het besluit van eeuwigheid is dat de heerlijke Drie-eenheid aangaande 's mensen verlossing genomen heeft. In de eeuwige wet van liefde en welbehagen jegens arme zondaren, werd bepaald dat, als de Zoon van God Zijn leven zou afleggen als rantsoen voor een uitverkoren wereld, zij verlost zouden worden van de gevangenschap van zonde en satan en zij Gods vrijgelatenen zouden worden. Dit heeft de eeuwige Zoon op Zich genomen en dienovereenkomstig in de volheid des tijds uitgevoerd, en daardoor heeft Hij hun vrijheid verworven.

(2) Wij merken op dat de proclamatie door de Heilige Geest is opgesteld en in de Bijbel is opgetekend. "O alle gij dorstigen, komt tot de wateren, en gij, die geen geld hebt, komt, koopt en eet, ja komt, koopt zonder geld en zonder prijs, wijn en melk". En wat is de hele Bijbel anders dan een proclamatie van deze vrijheid, met beloften voor hen die haar aannemen en bedreigingen voor degenen die haar weigeren! De oprechtheid en werkelijkheid van deze proclamatie is verzegeld door het bloed van Christus. "Deze drinkbeker", zei Hij, "is het Nieuwe Testament in Mijn bloed". Dus er is niet de minste reden om aan de oprechtheid ervan te twijfelen.

(3) Deze proclamatie is door onze Heere Jezus Christus uitgevaardigd, met de toestemming van Zijn Vader en de Geest. De Vader heeft Hem gezonden om "den gevangenen vrijheid uit te roepen". De Geest zegt: kom. De ganse Drie-eenheid nodigt satans gevangenen uit om van deze vrijheid gebruik te maken. Het is niet Hun wil dat de gevangen banneling in de kuil zal sterven: "Zou Ik enigszins lust hebben aan den dood des goddelozen? spreekt de Heere HEERE; is het niet, als hij zich bekeert van zijn wegen, dat hij leve?".

(4) Deze proclamatie is aan mensen, aan mensenkinderen gericht: "Tot u, o mannen, roep Ik, en Mijn stem is tot der mensen kinderen". Niet aan gevallen engelen; zij zijn uitgesloten van het voordeel dat deze verworven vrijheid biedt. Maar aan de gevangenen in het land der levenden; deze gevangenen der hoop, aan hen is de proclamatie gericht, zonder uitzondering van grote, ja, zelfs van de grootste der zondaren: "Die wil, neme het water des levens om niet". "Komt dan, en laat ons tezamen rechten, zegt de HEERE; al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol". Zulke mensen worden uitgenodigd, ook al hebben zij vaak hun vrijheid geweigerd en zijn zij naar de gevangenis teruggekeerd.

(5) Verder merken wij op dat de eerste verkondiger van deze boodschap de Zoon van God in eigen Persoon was. Hij maakte haar voor het eerst in het paradijs bekend. "En Ik zal vijandschap zetten tussen u en tussen deze vrouw, en tussen uw zaad en tussen haar Zaad; Datzelve zal u den kop vermorzelen, en gij zult Het de verzenen vermorzelen".

Hij heeft vervolgens de menselijke natuur aangenomen, en Hij is gekomen en heeft deze boodschap bekendgemaakt. "Hoe zullen wij ontvlieden, indien wij op zo grote zaligheid geen acht nemen? Dewelke, begonnen zijnde verkondigd te worden door den Heere, aan ons bevestigd is geworden van degenen die Hem gehoord hebben". Bovendien heeft Hij haar met Zijn aller dierbaarst bloed verzegeld, hoewel er maar een paar waren die gehoor gaven aan wat Hij verkondigde. "Wie heeft onze prediking geloofd? En aan wien is de arm des HEEREN geopenbaard?", is de klacht van de profeet Jesaja.

(6) Nu Hij ten hemel opgevaren is, heeft Hij de dienaren van het Evangelie aangesteld om in Zijn Naam deze boodschap te verkondigen, en zondaren uit te nodigen deze vrijheid aan te nemen. "Zo zijn wij dan gezanten van Christus' wege, alsof God door ons bade; wij bidden van Christus' wege: Laat u met God verzoenen". Ons werk is om u dit te verkondigen; om u er bewust van te maken dat de vrijheid verworven is en u wordt aangeboden. Wij zijn de stem des Roependen; Christus roept u door ons.

(7) Wij merken tenslotte nog op dat de plaats waar deze boodschap moet worden bekendgemaakt, deze wereld is. "Gaat heen", zei Jezus tot Zijn discipelen, "in de gehele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen". Wat degenen betreft die het tijdelijke met het eeuwige hebben verwisseld, de proclamatie kan hen niet meer bereiken; de gevangenen zijn daar zonder hoop. Maar zolang u in deze wereld bent, wordt deze boodschap tot u gericht, en in het bijzonder als u in openbare samenkomsten bent waar het volk van de Heere samen vergaderd is om daarnaar te luisteren: "De opperste Wijsheid roept overluid daarbuiten, Zij verheft Haar stem op de straten. Zij roept in het voorste der woelingen; aan de deuren der poorten spreekt Zij Haar redenen in de stad".

4. Rest ons nu nog de tekstwoorden toe te passen. Wij zullen dit beperken tot een woord van vermaning. Wij willen u, o gevangenen van de satan, vermanen om gehoor te geven aan het doel van deze proclamatie van vrijheid. Wij smeken u, ontvang de genade Gods niet tevergeefs. Ik zal enkele bijzonderheden noemen.

- Wij vermanen u overtuigd te zijn van uw gevangenschap. Bedrieg u niet met gedachten over vrijheid, zolang u werkelijk nog menigerlei begeerlijkheden dient. Hoe is het mogelijk dat u hoopt voordeel te behalen bij de proclamatie van vrijheid, als u nog niet inziet dat u gevangen bent?

- Wij vermanen u bereid te zijn om gehoor te geven en uw oude meester en zijn dienst te verlaten. Ach, hebt u niet lang genoeg de wil des vleses volbracht? U verkeert al lang in deze gevangenschap; als de jongste onder u net zo lang iemands slaaf zou zijn geweest als u een slaaf van de satan bent geweest, dan zou u al veel eerder genoeg gekregen hebben van uw toestand. O, sta ernaar dat uw geest zal gaan uitzien naar de bevrijding, en wandel niet langer tevreden rond in de boeien van menigerlei begeerlijkheden. U zult zeggen dat u geen gehoor kunt geven; als u echter wel gehoor zou willen geven, dan zou u niet langer in deze staat van gevangenschap kunnen blijven voortleven.

- Wees in uw hart aangedaan over het nieuws dat er vrijheid is uitgeroepen. Hoor het niet onverschillig aan, maar luister als degenen bij wie deze zaak na aan het hart ligt. Beschouw de ellendige staat waarin u zich bevindt, en wees er verbaasd over dat er nog hoop is. Hoe blij waren de Israëlieten in Egypte en Babel toen het bericht van hun vrijheid hen ter ore kwam. Uw gevangenschap is duizendmaal erger, en uw hart moet wel van vreugde in u opspringen bij het horen van de stem van de Verlosser.

- Tenslotte roepen wij u op om de aangekondigde vrijheid aan te nemen en de Verlosser te volgen. Verlaat uw oude meester, leg zijn werk opzij, zeg zijn rijk vaarwel, om er nooit meer in te vertoeven. Schud vastberaden de boeien van u af, en omhels van harte de aangeboden vrijheid der kinderen Gods. Om u hiertoe te bewegen, zullen wij u de volgende motieven voorleggen.

Bedenk dat de gevangenschap waarin u verkeert een zeer ellendige dienstbaarheid en slavernij is. Ook al zou men alle ellenden van een Egyptische, Babylonische en Turkse slavernij en gevangenschap bij elkaar optellen, dan nog zou er geen juist beeld te geven zijn van de ellendige gevangenschap waarin u zich bevindt. Dit zal blijken als u het volgende bedenkt:

- De duivel is uw meester. Zolang u in uw natuurstaat bent, bent u de gevangene en slaaf van de duivel. De duivel kan om drie redenen aanspraak op u maken.

1. U bent in de oorlog gevangengenomen.

2. Hij heeft u voor een lage prijs gekocht: "Gij hebt u om niet verkocht" (Engelse vertaling).

3. U bent in zijn huis geboren.

Daarom wordt u geroepen dat huis te vergeten, uw huisgezin te verlaten en niet aan te raken hetgeen onrein is. Hoe ellendig moet die slavernij zijn waar de duivel de baas is.

Hij is voorzeker een wrede en meedogenloze meester, die behagen schept in uw ellende. Vervult de toestand van die ellendigen die een duidelijk verbond met hem zijn aangegaan en zodoende zijn eigendom zijn geworden, ons zo met afschuw? En zullen wij dan voldaan dezelfde meester blijven dienen?

- Bedenk dat het werk dat zij moeten doen, de zonde is, de werken der duisternis genoemd. Hij staat niet toe dat één van zijn gevangenen niets te doen heeft; hij geeft hun een taak die zij moeten vervullen. Zolang zij buiten Christus zijn, zijn zij altijd met één van deze twee dingen bezig:

1. Óf zij zijn een spinnenweb aan het weven - zij zijn iets aan het doen dat hen uiteindelijk niets zal baten, evenmin een dergelijk web als kleding deugen zal.

2. Óf zij zijn basiliskuseieren aan het uitbroeden - zij bedrijven kwaad en goddeloosheid, die zich tot hun eigen verderf aan hen zal wreken. Dit weerzinwekkende werk laat de satan zijn gevangenen verrichten; het past in het geheel niet bij de hemelse oorsprong der ziel.

- Bedenk dat voedsel en gezelschap slecht en onbevredigend zijn. "Waarom weegt gijlieden geld uit voor hetgeen geen brood is, en uw arbeid voor hetgeen niet verzadigen kan". Het beste dat de natuurlijke mens hier krijgt, is stof eten met de slang, zuigen aan de borst van vuile wellusten, wat - hoewel het wellicht voedsel is voor iemands verdorvenheid - de ziel vergiftigt; of draf eten met de zwijnen. Of men voedt zich met de ijdele dingen van de wereld, waar geen voeding in zit. Dus terwijl u hem om brood vraagt, geeft hij u een steen; terwijl u om een vis vraagt, geeft hij u een schorpioen.

- Bedenk dat de bezoldiging der zonde de dood is. "Want de bezoldiging der zonde is de dood", de reeds aanwezige, geestelijke dood, bestaande in de scheiding tussen God en hun ziel. God is immers van ieder natuurlijk mens geweken, of hij het weet of niet. De tijdelijke dood die nog komen moet, gewapend met zijn prikkel, en voorzien van de giftige pijlen van de vloek. En de eeuwige dood in de hel, waar men altijd op het punt staat te sterven, maar men toch nooit zal sterven. O, zal het overwegen van deze dingen u niet bewegen deze vrijheid aan te nemen, en zo'n meester, zulk werk, zulk voedsel en zo'n bezoldiging te ontvluchten? De bekendgemaakte vrijheid is een zeer uitnemende en heerlijke vrijheid, de heerlijke vrijheid der kinderen Gods. Dit is een vrijheid die de meest ongeëvenaarde blijdschap kan veroorzaken die maar denkbaar is. De heerlijkheid en uitnemendheid ervan zal blijken als wij bedenken:

(1) Dat Christus, de Koning der ere, Degene is Die deze vrijheid verworven heeft. Hij is het door Wie het jubeljaar van het Evangelie in de tekst wordt uitgeroepen. Hij is de zegevierende Vorst, Die de satan heeft overwonnen en zijn gevangenen vrijheid schenkt. Hij is onze Losser, Die ons gekocht heeft door de betaling van een prijs, een dure prijs, namelijk de prijs van Zijn eigen dierbaar bloed. De Joden hadden de eer om door Kores in vrijheid gesteld te worden; maar hoe grotere eer is het om door Christus in vrijheid gesteld te worden! En wilt u deze vrijheid niet aannemen, ondanks dat zulk Een de vrijheid voor ons heeft verworven?

(2) Let op het losgeld dat ervoor betaald is. "Wetende dat gij niet door vergankelijke dingen, zilver of goud, verlost zijt uit uw ijdel wandel, die u van de vaderen overgeleverd is. Maar door het dierbaar bloed van Christus, als van een onbestraffelijk en onbevlekt Lam". Er is nooit een dergelijk losgeld betaald voor de machtigste gevangen koning onder de mensen, als voor ons ellendige zondaren: namelijk, het bloed van God. Hij had medelijden met de toestand van de arme gevangenen, legde de klederen van Zijn heerlijkheid opzij, bracht Zijn hals onder het juk van de wet, verdroeg Gods toorn, de prikkel des doods en de woede der hel; en dit alles om deze vrijheid voor ons te verwerven.

(3) Let op de Persoon aan Wie dit losgeld werd betaald: aan God, ja zelfs aan Zijn eigen Vader. "Christus heeft ons liefgehad en Zichzelf voor ons overgegeven tot een offerande en een slachtoffer Gode, tot een welriekenden reuk". De satan is slechts de gevangenbewaarder en beul, in wiens handen de mens is gevallen nadat hij door de Rechter werd veroordeeld. Aan Hem alleen moest het losgeld betaald worden. Daarom staat er dat, ten aanzien van de satan, zijn gevangenen zonder geld worden gelost. Zij moeten met alle macht in vrijheid worden gesteld, aangezien zij met geweld uit zijn hand gerukt worden.

(4) Let op de heerlijke voorrechten die met deze vrijheid gepaard gaan. Het is niet louter en alleen een vrijheid die toch wel waardevol zou zijn, maar een vrijheid die veel dierbare voorrechten met zich meebrengt. Ik heb u al gezegd dat het een bevrijding is van satans macht, van de wet als verbond, enzovoort.

- Maar behalve dit gaat zij gepaard met veel wezenlijke zegeningen en voorrechten. Bijvoorbeeld, dat de bevrijde gevangenen de vrijgelatenen van het Nieuwe Jeruzalem worden; zij worden hemelburgers op aarde, en inwoners daar Boven.

"Zo zijt gij dan niet meer vreemdelingen en bijwoners, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods".

- Zij worden ingelijfd bij het gezelschap van heiligen en engelen, van wie Christus het Hoofd is. Zij die voorheen hun deel hadden in het rijk der duisternis, hebben nu hun deel in deze lieflijke plaatsen.

- De bevrijde gevangenen worden kinderen van het huisgezin des hemels. "En Ik zal u tot een Vader zijn, en gij zult Mij tot zonen en dochteren zijn, zegt de Heere, de Almachtige". Dus het is de vrijheid van de kinderen Gods, want God maakt alle bevrijde slaven kinderen van Zijn huis. En alles wat kinderen van een vader mogen verwachten, wat hij voor hen kan en wil doen, mogen zij van God verwachten.

- De bevrijde slaven worden allen eerstgeborenen: "Maar gij zijt gekomen tot den berg Sion en de stad des levenden Gods, tot het hemelse Jeruzalem en de vele duizenden der engelen; tot de algemene vergadering der eerstgeborenen, die in de hemelen opgeschreven zijn". Zij worden bekleed met deze voortreffelijke hoogheid en sterkte, en zo worden zij zeer verhoogd. Zoals het Jozef verging

- hij kreeg niet alleen zijn vrijheid maar werd gesteld tot een heer over Egypteland waar hij slaaf was geweest - zo wordt de bevrijde gevangene tot koning gemaakt. "En Die ons gemaakt heeft tot koningen en priesters Gode en Zijn Vader". In een ieder van hen wordt dit vervuld: "Zij zullen heersen over hun drijvers". Zij krijgen de overhand over hun begeerlijkheden, en zullen uiteindelijk over de satan triomferen. Zij zullen hem oordelen. Zij worden ook tot priesters gemaakt, om Gode offeranden des lofs op te offeren. O, wat een verandering van hun werk! Zij zijn allen erfgenamen van God, en ontvangen het dubbele deel. Alles wat zulk een krijgt, is tweemaal zo veel en goed als wat een gevangene van de satan heeft. De zegen is de beste helft, en dit missen satans gevangenen.

- Tenslotte, als hun minderjarigheid voorbij is, zullen zij een volkomen vrijheid genieten met een overvloed aan alles, tot een algehele voltooiing van hun geluk. O, de heerlijke dag die Christus" vrijgelatenen wacht! Nu luidt het woord voor hen: wentel de steen af; Lazarus, kom uit! Maar straks zal er dit aan worden toegevoegd: Maak hem los en laat hem gaan. Op de grote dag zal hun eeuwig jubeljaar aanvangen. Als de laatste vijand, de dood, zal tenietgedaan zijn, dan zullen ziel en lichaam terugkeren tot het volle bezit van de verpande erfenis en de volkomen ontheffing van hun gevangenschap.

(5) Let op de onveranderlijkheid van deze vrijheid. Als een gevangene eenmaal door Christus is bevrijd, kan de ganse hellemacht hem niet opnieuw als dienstknecht aan zich onderwerpen: "En Ik geef hun het eeuwige leven; en zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid, en niemand zal dezelve uit Mijn hand rukken." Kijk hoe Paulus zich hierop beroemt. Zeker, als er niemand anders dan de gelovige zelf deze vrijheid moest bewaren, dan zou zij verloren kunnen gaan; maar zij is volkomen beschermd tegen de poorten der hel door het onveranderlijk besluit Gods, door Zijn onveranderlijke liefde en verbond; door de voortdurende inwoning des Geestes, en de krachtige voorbede van Christus.

(6) Let tenslotte op de eeuwige duur van deze vrijheid. De dood maakt geen einde aan deze vrijheid, maar geeft er beter gezegd een nieuw begin aan. Zij zal eeuwig blijven bestaan; zij zullen tot in der eeuwigheid in het genot ervan leven. Zo is leven en dood u voorgesteld, wilt u deze vrijheid aannemen of niet? Mag ik niet zeggen: "Hoe zult gij ontvlieden, indien gij op zo grote zaligheid geen acht neemt?"

(1) Bedenk dat het zeer onredelijk is om haar te weigeren, om gevangen te blijven nadat de proclamatie van vrijheid is afgekondigd. Als de mensen hun rede lieten oordelen tussen Christus en zichzelf, dan zou men voor de zaak niet hoeven te vrezen. Wie zou de vrijheid weigeren als hij bevrijd kan worden? Bevrijd van zo'n meester en zulk werk? De vrijheid die verworven is door zo'n heerlijk Persoon, door de heerlijke Koning, met zo'n rantsoen, enzovoort? Raadpleeg uw verstand, uw belang, en verkiest u liever het genot van de zonde voor enige tijd, boven de eeuwige rivieren van genot aan Gods rechterhand?

(2) Bedenk dat elke weigering uw gevangenschap des te vaster en hopelozier maakt. De satan priemt bij elke weigering het oor van zondaren opnieuw aan zijn deurpost vast. Daarom is niemand zo moeilijk te overreden als degenen die vele roepstemmen van het Evangelie hebben geweigerd. Tyrus en Sidon zouden nog makkelijker te bewegen zijn dan Chorazin en Bethsaida, woeste Amerikanen makkelijker dan Schotten. Als het Evangelie het hart immers niet week maakt, dan wordt het eronder verhard.

(3) Bedenk dat u, door deze vrijheid te weigeren, de moordenaar van uw eigen ziel wordt. "Die tegen Mij zondigt, doet zijn ziel geweld aan; allen die Mij haten, hebben den dood lief".

Luister, zondaren, hoe onze Heere u over deze zaak onderhoudt: "Werpt van u weg al uw overtredingen, waardoor gij overtreden hebt, en maakt u een nieuw hart en een nieuwen geest; want waarom zoudt gij sterven, o huis Israëls? Want Ik heb geen lust aan den dood des stervenden, spreekt de Heere HEERE; daarom bekeert u en leeft." U hebt de giftige drinkbeker van uw zonden aan uw lippen; wilt u hem drinken? U zegt dat u niet anders kunt; u moet hem leegdrinken. Onze Heere zegt: Werp hem weg, het betekent uw dood als u het niet doet. Kom tot Mij, en Ik zal u bevrijden van deze ellendige dienstbaarheid aan de satan en uw begeerlijkheden, zodat zij niet die heerschappij over u zullen hebben die zij eens over u hadden. Nu dan, als u geen gehoor geeft, bent u zonder enige twijfel net zo goed de moordenaar van uw eigen ziel, als wanneer u moedwillig een beker vergif opdrong of uzelf met een zwaard doodstak.

(4) Bedenk, dat als u weigert, u de Verlosser tot uw vijand maakt en u niet zult ontkomen. Uw Verlosser zal in uw verwoester veranderen, omdat u op Zijn zaligheid geen acht hebt geslagen. Het Lam van God zal u zijn als een felle leeuw, omdat u de aanbiedingen van genade, die Hij aan u gedaan heeft, hebt veronachtzaamd. Zij die God niet kennen en die het Evangelie van onze Heere Jezus Christus niet gehoorzaam zijn, zullen tot straf lijden het eeuwig verderf, van het aangezicht des Heeren en van de heerlijkheid Zijner sterkte. Evenals de zuurste azijn van de beste wijn wordt gemaakt, zo ontstaat ook de grootste toorn door de veronachtzaming van de grootste genade.

(5) Bedenk dat u niet beseft hoe gauw u buiten het bereik van de verkondiging van vrijheid kunt zijn. Haar stem wordt niet gehoord aan de andere zijde van het graf, waar wij met rasse schreden naar toe gaan. Ziet u niet dat wij onze jaren doorbrengen als een gedachte? Men heeft een zeer slechte keuze gemaakt door Nieuwjaarsdag, en andere bijbehorende dagen, te reserveren voor braspertijen, uitgelatenheid en aardse vrolijkheid. De keuze van deze dagen voor dit doel is net zo'n slechte keuze als de keuze van de dag waarop men beweert dat Christus geboren is, veelal kerstmis genoemd. Ach, men zal zich ongebonden hieraan overgeven, omdat men dan een jaar dichterbij het graf en de eeuwigheid is dan men was, en omdat men een nieuw jaar is ingegaan, waarvan men het einde wellicht nooit zal beleven. Wil men toch onderscheid maken tussen deze en andere dagen, dan zou het in deze dagen zeer gepast zijn om ernstig over de eeuwigheid na te denken en zich voor te bereiden op de dag die een einde aan hun jaren zal maken. Laat deze gelegenheid u herinneren aan het naderen van de dood, en sla het aanbod van genade niet af, dat u niet meer krijgen zult wanneer de dood u eenmaal uit dit leven heeft weggenomen.

(6) Overweeg tenslotte dat als u geen gehoor geeft aan deze bekendmaking, uw oordeel zwaarder zal zijn dan dat van hen die het Evangelie nooit gehoord hebben: "Doch Ik zeg u: Het zal Tyrus en Sidon verdraaglijker zijn in den dag des oordeels dan ulieden." Onthoud het, dubbele slagen zijn voor diegene die de wil van zijn meester geweten heeft maar die niet gedaan heeft; en de heetste plaats in de hel is bestemd voor degenen die het Evangelie versmaad hebben. Mensen kunnen hun begeerlijkheden en zondige wegen gemakkelijker navolgen in een donker deel van de wereld, dan in een land waar het licht van het Evangelie helder schijnt.

We besluiten met de volgende raadgevingen.

Sta ernaar om uw ziel naar juiste waarde te leren schatten, en sta naar een recht besef van de zaken die het leven hiernamaals betreffen. Aangezien de ziel van de mens het beste deel van hem is, kan niets tegen het verlies ervan opwegen. "Want wat baat het een mens, zo hij de gehele wereld gewint en lijdt schade zijner ziel? Of wat zal een mens geven tot lossing van zijn ziel?". Een leven na dit leven is het leven waarvoor men hoofdzakelijk moet zorgen, aangezien dat het enige leven is waaraan geen einde zal komen; en de mate waarin een mens gelukkig of ongelukkig is, is afhankelijk van het feit of hij een goed of slecht ontwerp voor dat leven heeft gemaakt. Wees ervan bewust dat de slavernij der zonde echte slavernij is. Zolang men menigerlei begeerlijkheden dient, is men net zo goed aan slavernij onderworpen, als degenen die als slaaf hun werk moeten doen. Dit blijkt zelfs uit het licht der natuur: de overweging van de edele natuur der ziel, die weet van de tirannie van ongeregelde hartstochten, zorgde ervoor dat enkele heidense zedenpredikers als stelregel aannamen, dat een wijs man geen slaaf is. Geloof daarom dat een heilig leven de enige ware vrijheid biedt. "Zo zal ik Uw wet steeds onderhouden, eeuwiglijk en altoos. En ik zal wandelen in de ruimte, omdat ik Uw bevelen gezocht heb". Hij die dus de overhand heeft over zijn eigen verdorven wil en genegenheden, die in de weg van Gods bevelen wandelt, is een mens die de grootste vrijheid en gerustheid kent. Tenslotte, kom tot Christus om Zijn verlossend bloed en vrijmoedige Geest. Zeg de duivel, de wereld en het vlees vaarwel. Neem Jezus aan en maak gebruik van Hem, Die u geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid en heiligmaking en verlossing.

III.

“...en den gebondenen opening der gevangenis”

Jesaja 61: 1

Proclamatie van Christus voor herstel van blinden en gevangenen

De laatste weldaad deze tekst die Christus in deze tekst voorstelt is een Proclamatie van Christus voor herstel van blinden en gevangenen. Hierin liggen twee zaken opgesloten.

Ten eerste, de ellende van de natuurstaat, die hier in zijn volle omvang wordt uiteengezet, en wel in drie opzichten.

- In de vorige verklaring hebt u gehoord dat onbekeerde zondaren de gevangenen van de satan zijn. Dit is een droevige zaak, maar het is nog erger, want zij zitten ook gevangen. In het natuurlijke zit niet iedere gevangene in de gevangenis. Maar de onwedergeborenen, als gevangenen van de satan, wél. Zij zitten opgesloten in de gevangenis van hun natuurstaat. Dit is satans gevangenis, die afgeladen is met zijn krijgsgevangenen.

- Dit is nog niet alles. Het zijn geboeide gevangenen; zij zitten vastgebonden in de gevangenis. De satan heeft zijn boeien om hen heengeslagen, als ter dood veroordeelde misdadigers, opdat ze niet zullen ontsnappen. Dit is nog erger dan wanneer men gewoon in de gevangenis zit.

- Maar wat nog erger is dan dit alles wordt in deze tekstwoorden vermeld. Zij zitten niet alleen in hun gevangenis maar zij zijn daarbij ook nog blind, want het woord dat met "opening" vertaald is, heeft in het bijzonder betrekking op het opengaan van de ogen, en daarom gebruikt de profeet het hier om op voortreffelijke wijze de vrijlating van zulke gevangenen weer te geven. Dit blijkt als men hiermee vergelijkt: "Om den gevangenen te prediken loslating en den blinden het gezicht, om de verslagenen heen te zenden in vrijheid." Het was een veelvoorkomende gewoonte bij de oosterse volken, die tot op de dag van vandaag onder de Turken gehandhaafd wordt, om bij sommige gevangenen hun ogen uit te steken, om met deze ellende hun gevangenisstraf te verzwaren. Dit deden de Filistijnen ook met Simson, en dit deed Nebukadnézar met Zedekia. Dit is in geestelijk opzicht ook het geval met alle gevangenen in hun natuurstaat. In één woord, o onbekeerde zondaar, u bent satans gevangene, een gevangene in de gevangenis, en een gevangene in de boeien. Bovendien zijn uw ogen uitgestoken en bevindt u zich in het duister; ja, u bent de duisternis zelf!

Ten tweede vinden wij in de woorden een gepast geneesmiddel. Er wordt door Christus in het Evangelie volkomen uitkomst verkondigd. God heeft de ellende van de gevangenen gezien. Zijn Zoon heeft het losgeld voor hen betaald, en vervolgens is Hij gezonden om hen opening van de gevangenisdeuren te verkondigen, die aan alle kanten voor hen opengaan. Deze uitdrukking geeft immers weer dat er een volledig geneesmiddel is voor hun toestand, namelijk, de opening van hun gevangenis, de opening van hun boeien, en de opening van hun ogen. Door Zijn Woord biedt Hij dit aan, en door Zijn Geest brengt Hij dit teweeg in al Zijn uitverkorenen.

Naar aanleiding van dit onderwerp willen wij de volgende leringen onder uw aandacht brengen:

- A. De eerste lering, dat iedere onbekeerde zondaar een gebondene is in de gevangenis van zijn natuurstaat, en dat zijn ogen zijn uitgestoken.
- B. De tweede lering, dat Christus krachtens openlijke proclamatie in het Evangelie gevangenen in hun natuurstaat aanbiedt hun ogen, hun boeien en de deuren van hun gevangenis te openen.

A. De eerste lering is: dat iedere onbekeerde zondaar een gebondene is in de gevangenis van zijn natuurstaat, en dat zijn ogen zijn uitgestoken.

Om deze lering toe te lichten zullen wij:

1. Spreken over de gevangenschap waarin schuldige zondaren zich bevinden.
2. De banden, boeien en ketenen noemen waarmee zij in de gevangenis van hun natuurstaat gebonden zijn.
3. Wijzen op de duisternis en blindheid van de gevangenen in hun natuurstaat.

1. Wij moeten letten op de gevangenschap waarin onbekeerde zondaren zich bevinden. Deze gevangenis is de onbekeerde staat waarin iedereen van nature verkeert.

Zo vatten sommigen 1 Petrus 3:19: "In Denwelken Hij ook heengegaan zijnde, den geesten die in de gevangenis zijn, gepredikt heeft." Hoe dan ook, het is duidelijk dat dit in onze tekst bedoeld wordt. Zo zei Petrus tegen Simon de tovenaer: "Want ik zie, dat gij zijt in een ganse bittere gal en samenknoping der ongerechtigheid". Zo lezen we dat zondaren in hun natuurstaat allen onder de zonde besloten liggen, en onder de wet in bewaring zijn gesteld. Besloten of in bewaring gesteld, wil zeggen, dat men werkelijk gevangen zit. Laten we eens letten op de natuurstaat als een staat van gevangenschap.

Hier zullen we drie vragen beantwoorden:

1. Wiens gevangenen zijn zij?
2. Wat zijn de oorzaken van deze gevangenschap?
3. In welke toestand verkeren natuurlijke mensen, als gevangenen in hun natuurstaat?

We beginnen met de eerste vraag: Wiens gevangenen zijn zij?

(1) Onbekeerde zondaren zijn gevangenen van God, de grote Rechter en Partij Die zij beledigd hebben. "Want God heeft hen allen onder de ongehoorzaamheid besloten, opdat Hij hun allen zou barmhartig zijn". Twee dingen moeten we over deze natuurstaat opmerken.

Ten eerste, de zondigheid ervan; onbekeerde zondaren kunnen niets anders dan zondigen. Zij kunnen zich evenmin buiten die kring bewegen, als een gevangene buiten zijn gevangenis.

Ten tweede, de ellende ervan. De vloek rust op hen, die God als een rechtvaardig Rechter het mensdom opgelegd heeft vóórdát het werkverbond verbroken werd. En zolang die vloek op hen ligt, kan er geen gemeenschap zijn tussen God en hen, en kan er dus alleen maar zonde in hen zijn. Zo liggen zij allen onder de zonde besloten.

(2) Zij zijn de gevangenen van de satan. Hij treedt op als de cipier, en daarom lezen we van hem dat hij het geweld des doods heeft. Nadat de mens zich vrijwillig aan de satan had onderworpen en zijn gevangene was geworden, werd hij door de Rechter in satans hand overgegeven. Zij zijn onder de macht des satans. Hij bewaart de sleutels van zijn gevangenis, en houdt hen nauwlettend in de gaten, opdat niemand van hen zal ontsnappen. Ja, als het gebod is gekomen om de uitverkorenen uit zijn hand te verlossen, zal hij hen niet eerder prijsgeven dan wanneer de gevangenisdeuren worden opgebroken en zij uit zijn hand gerukt worden.

De tweede vraag: Wat zijn de oorzaken van deze gevangenschap?

(1) Wat dit betreft merken wij op dat zij in de gevangenis zitten als schuldenaars aan de Goddelijke gerechtigheid. De zonde is een schuld, en de ergste van alle schulden. Zonde doen is een schuld aangaan die zondaren niet kunnen betalen, maar die wel betaald moet worden. De gerechtigheid moet tot de laatste penning toe worden voldaan. Wat natuurlijke mensen aangaat, hun schuld is niet vergeven. Al hun rekeningen staan open. Vooralsnog hebben zij geen deel aan de betaling van de Borg. Daarom worden zij terecht vanwege hun schuld in deze gevangenis vastgehouden en kunnen zij niet ontsnappen. Zij werden daar gevangen gezet vanwege de schuld van onze vader Adam. Deze schuld bracht het hele mensdom in de gevangenis: "Daarom, gelijk door één mens de zonde in de wereld ingekomen is, en door de zonde de dood, en alzo de dood tot alle mensen doorgedaan is, in welken allen gezondigd hebben". Als gevolg van de bondsbreuk moesten wij de straf ondergaan; en aangezien wij niet in staat waren om onszelf daarvan te bevrijden, werden wij in de gevangenis opgesloten onder de toorn en vloek van God.

(2) Zij zijn daar ook gevangen gezet vanwege de schuld die zij in eigen persoon zijn aangegaan. Elke zondige gedachte, woord of daad, is een nieuwe post op onze rekening. En op verzoek van elk geschonden gebod, wordt de natuurlijke mens door de wet in de gevangenis opgesloten, en zij plaatst de zondaar onder haar vloek. Dus hoe langer iemand in zijn natuurstaat blijft, des te minder hoop er op zijn verlossing is. Ja, zijn verlossing is zelfs onmogelijk, tenzij de Borg al de arrestanten bevrijdt door de totale schuld te betalen.

(3) Zij zitten in de gevangenis als door de wet veroordeelde misdadigers. "Die niet gelooft, is alrede veroordeeld". Het doodvonnis is over alle mensen in hun natuurstaat uitgesproken; zij zijn veroordeeld tot de eeuwige dood. Daarom zijn zij aan de gevangenebewaarder overgedragen, die hen in de gevangenis moet bewaken tot de dag van de terechtstelling. Men weet echter niet hoe gauw die bestemde dag zal aanbreken, en hoe spoedig de dood de gevangene uit de gevangenis zal leiden om het vonnis volledig uit te voeren.

De derde vraag: In welke toestand verkeren natuurlijke mensen als gevangenen in deze hun natuurstaat?

(1) Hun toestand is treurig, want zij verkeren onder de toorn van God, zoals de misdadiger die in de gevangenis is gezet, onder de toorn van zijn rechter verkeert. Daarom lezen we in Eféze: "En wij waren van nature kinderen des toorns, gelijk ook de anderen." De natuurstaat is een staat van toorn. God koestert een rechterlijke gramschap jegens u zolang u buiten Christus bent. Er zweeft altijd een zwarte wolk van toorn boven het hoofd van de natuurlijke mens, die niet eerder uiteen zal worden gedreven dan wanneer hij een nieuw schepsel is. God is altijd op hem vertoornd, en is nooit met hem ingenomen. God oordeelt de rechtvaardigen, en God toornt iedere dag op de goddelozen. Zijn persoon behaagt God niet: "De onzinnigen zullen voor Uw ogen niet bestaan; Gij haat alle werkers der ongerechtigheid". Evenmin behagen zijn werken God. God wil geen gemeenschap of omgang met hem hebben: "Zullen twee tezamen wandelen, tenzij dat zij bijeengekomen zijn?". Zijn Woord, Zijn blikken en bedelingen ten opzichte van hen bevatten toorn.

(2) Zij zijn onder de heerschappij van de wet, maar eveneens onder de gesel van de wet: "Want zovelen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder den vloek; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen". Zij heeft hem, evenals een geboeide gevangene, stevig in haar macht. Zij pakt hem bij de kraag, en zegt: betaal wat u schuldig bent. En zij zal in der eeuwen eeuwigheid haar greep niet verliezen, tenzij hij een Borg krijgt Die hem uit haar greep kan bevrijden. Haar eisen zijn hoog, volstrekt buiten zijn bereik; zij eist volkomen voldoening voor het verleden, en volmaakte gehoorzaamheid voor de toekomst. Zij is een meedogenloze schuldeiser en zij zal u niets in mindering brengen. Zolang u in haar macht bent en dat is zolang u in deze gevangenis bent moet u erop rekenen dat u tot de laatste cent moet betalen. Maar wat maakt het voor verschil al geschiedt het oordeel nog niet haastiglijk? Uitstel is geen afstel.

(3) Zij zijn onder de macht van de satan, als de cipier van de gevangenis. Hij heeft een dwingende en een bedwingende macht over hen: "En zij wederom ontwaken mochten uit den strik des duivels, onder welken zij gevangen waren tot zijn wil". Zij kunnen zich evenmin buiten de grenzen van zijn rechtsgebied begeven als een gevangene buiten de kerker. Weliswaar houdt de satan niet iedereen even dicht bij zich; sommigen krijgen de vrijheid om een gedaante van godzaligheid aan te nemen, op grond waarvan zij zichzelf geruststellen, dat hun staat wel deugt. Door dit bedrog heeft hij hen des te steviger in zijn macht.

(4) Zij verkeren in een zeer onbehaaglijke toestand. Hoe onbehaaglijk zou het zijn als iemand in een paleis gevangen zat. Deze toestand is echter veel onbehaaglijker; de kuil waarin geen water is, heeft niets om de ziel te verkwikken. "U ook aangaande, o Sion, door het bloed uws verbonds heb Ik uw gebondenen uit den kuil, waar geen water in is, uitgelaten". Zeker, de meeste natuurlijke mensen zijn dwaas en zij beseffen het niet; zij zijn blind en zien de schaduw van de dood niet rondom zich. Maar als hun ogen eenmaal geopend zijn, vinden zij daar geen rust meer. Zij roepen uit: "Wat zullen wij doen om zalig te worden?" Zij zien de smerige gevangenskleren van ongedode, onvergeven zonden die zij aanhebben, en zij kunnen die niet langer gerust dragen. Het karige beetje voedsel dat de gevangene krijgt, ongezegende weldaden, deugt nergens anders toe dan om het ellendige leven in stand te houden tot de dag van de terechtstelling.

(5) Zij zijn geen moment zeker van hun veiligheid. Als hun ogen echter werden geopend, zouden ze zien dat zij elk ogenblik in de afgrond der hel dreigen te vallen. Kijk hoe in Psalm 7 de staat van de natuurlijke mens wordt afgebeeld: "God is een rechtvaardige Rechter en een God, Die allen dag toornt. Indien hij zich niet bekeert, zo zal Hij Zijn zwaard wetten; Hij heeft Zijn boog gespannen en dien bereid, en heeft dodelijke wapenen voor Zich gereedgemaakt; Hij zal Zijn pijlen tegen de hittige vervolgers tewerkstellen. Zie, hij is in arbeid en ongerechtigheid en is zwanger van moeite, hij zal leugen baren. Hij heeft een kuil gedolven en dien uitgegraven, maar hij is gevallen in de groeve, die hij gemaakt heeft. Zijn moeite zal op zijn hoofd wederkeren, en zijn geweld op zijn schedel nederdalen". Hij staat altijd maar weer voor Gods gespannen boog, en niets kan hem een ogenblik ervan verzekeren dat deze niet wordt afgeschoten. Hij is al veroordeeld, en het vonnis is uitgesproken. De dag van de terechtstelling is niet bekend; die is onzeker. Het bevel tot terechtstelling kan echter iedere dag tegen hem worden uitgevaardigd, en dan zal hij heengeleid worden naar de plaats waar het vonnis zal worden voltrokken. Waardoor kan volgens hem de terechtstelling worden uitgesteld, dan alleen door het lang misbruikte geduld, dat uiteindelijk zal opraken?

(6) Zij zitten zo goed vast, dat zij nooit kunnen ontsnappen zonder dat voor hun schulden en misdaden voldaan is. Uit deze gevangenis kan men niet losbreken.

Men kan nog eerder door ijzeren tralies en koperen poorten heendringen, dan dat een gevangene uit de staat des toorns ontsnapt zonder aan de eisen van de wet te voldoen. En daarom zal de zondaar in deze gevangenis sterven als hij niet tot Christus komt. Alleen door het bloed des verbonds kan men uit deze kuil bevrijd worden.

Wij zullen nu een nuttig gebruik maken van dit deel van het onderwerp.

O, geliefde toehoorders, sta ernaar om de staat der zonde in deze spiegel te bezien, en wees er naar behoren door getroffen, wat de zaak wel vereist. Bedenk, zondaar, waar u zich bevindt en in welke toestand. Is de staat der zonde een staat van gevangenschap? Wie zijn zij dan die in de ruimte wandelen? Zijn zij het niet wiens geweten door het geloof in Christus gereinigd is, wiens schuld weggenomen is, die naar de Geest wandelen, en een heilig, hemels en voorzichtig leven leiden? Of zijn zij het, die het beneden zich achten, gebonden te zijn aan de regels van een heilige wandel; die naar eigen goeddunken met een ruim geweten zich een zondige vrijheid veroorloven, die anderen zich voor hun ziel niet durven veroorloven; die kunnen lachen om dingen waar anderen om treuren, en die hun begeerlijkheden volgen tot het verderf van hun ziel? Nee, echt niet. Al die zondige vrijheid die zulke mensen zich veroorloven en al het vermaak dat zij erin vinden, is slechts het geratel dat veroorzaakt wordt door de boeien van satans gevangenen als zij in hun gevangenis heen en weer lopen. Is de staat der zonde een staat waarin u een nacht rustig kunt slapen? Het is een Sodom waarop vuur en zwavel zal neerkomen. Haast u, en behoud u om uws levens wil. Ach, zondaar, kunt u zich op uw gemak voelen in een staat des toorns? De wereld lacht u misschien wel toe; misschien kijkt ze u wel dreigend aan; wat heeft echter het één zowel als het ander te betekenen zolang God iedere dag op u toornt? U hebt misschien iets voor uw lichaam voor vele jaren, hoewel het kan blijken dat het niets is; maar welke zekerheid hebt u voor uw ziel als de dood u van hier oproept, en u weet niet hoe spoedig? Is het werk der bekering tot God een geringe zaak, waar de mensen hun hoofd eigenlijk niet mee hoeven te vermoeien? Voorzeker is het een zeer gewichtige zaak, en zo deze niet plaatsvindt, is er voor de eeuwigheid helemaal niets gedaan. Welke schijn van godsvrucht mensen in een onbekeerde staat op zich willen laden, welke plichten zij ook waarnemen, het zijn slechts dode werken, verricht in de gevangenis van de satan, en ze laten degene die ze verricht hebben in een staat des doods. Bekeert u, bekeert u dan van uw zonden tot God; smeek om wederbarende en heiligende genade; rust niet voordat u ze ontvangen hebt. Is het uw vurige begeerte niet het aanbod te omhelzen, dat u in de proclamatie van de opening der gevangenis voor gebondenen is gedaan? Christus staat voor uw gevangenisdeur en biedt Zijn bloed en Geest aan om u te bevrijden. Bent u bereid om mee te gaan? Of bent u zo verliefd op uw gevangenis dat u zich niet om verlossing bekommert?

2. Wij zullen de banden, boeien en ketenen noemen waarmee onbekeerde zondaren vastgebonden zijn in de gevangenis van hun natuurstaat. Zij vallen in twee soorten uiteen, namelijk, die van God en die van de satan.

Ten eerste zijn zij vastgebonden met de boeien van God, want zij zijn Zijn gevangenen; en die wegen zwaarder dan de zwaarste boeien waarmee gevangenen ooit werden geketend.

(1) Het zijn boeien van schuld en van de vloek die op hen allen rust, waardoor de wet hen blootstelt aan de toorn. Schuld is een boei, waardoor de zondaar aan de verdiende straf wordt blootgesteld. De vloek van de wet geeft hem over aan het verderf. Met deze boeien, die erger zijn dan ijzeren ketenen, wordt de ziel overmeesterd. En zolang mensen hiermee geketend zijn, kunnen zij niet uit de gevangenis komen, noch ontvluchten. Pas als de ziel net ontwaakt is, voelt zij dat zij te zwaar zijn om te dragen.

(2) Sommigen zijn geketend met de boeien van richterlijke hardheid. Degenen met wie de Heere lang heeft getwist en die niet willen luisteren, maar zich verharden ondanks roepstemmen, waarschuwingen en bestraffingen, worden vaak door de Heere richterlijk verhard.

- Hij geeft hen hardheid des harten als straf, aangezien het hun zonde is. Hij houdt de werkingen van Zijn Geest in: "Efraïm is vergezeld met de afgoden, laat hem varen". Hij geeft hen over, zeggende: "Die onrecht doet, dat hij nog onrecht doe; en die vuil is, dat hij nog vuil worde".

- Hij geeft hen over aan hun eigen begeerlijkheden: "Dies heb Ik het overgegeven in het goeddunken huns harten, dat zij wandelden in hun raadslagen".

- En Hij geeft hen over aan de satan om hen te verharden: "In dewelke de god dezer eeuw de zinnen verblind heeft, namelijk der ongelovigen, opdat hen niet bestrale de verlichting van het Evangelie der heerlijkheid van Christus, Die het Beeld Gods is". Het gevolg hiervan is dat zij onder het meest vermurwende middel steeds slechter en steeds harder worden. Dit zijn vreselijke boeien.

Maar naast deze boeien zijn er in de tweede plaats ook de boeien van de duivel, waarmee hij zijn gevangenen in hun natuurstaat ketent, om ervoor te zorgen dat zij niet uit hun natuurstaat tot Christus gaan, en om ervoor te zorgen dat zij niet bekeerd worden en zich van hun zonden tot God bekeren.

(1) Er zijn veel van deze boeien, zoals de boei van vooroordelen. De natuurlijke mens is hiermee zo vastgeketend, dat Jezus zegt: "En zalig is hij, die aan Mij niet zal geërgerd worden". Als de godsdienst en ware heiligheid inderdaad zijn zoals de satan hun dit voorspelt, moeten zij er niets van hebben en kunnen zij er de moed niet voor opbrengen. Daarom ontvangen zij Christus' boodschap zoals Nabal Davids boodschap ontving. Zullen wij, zeggen zij, de aangename en voordelige weg waarop wij zijn, verlaten, en ons op een weg begeven die wel een gedurige verveling moet zijn? Dit is een sterke boei, maar als de ogen geopend worden en Gods wegen worden werkelijk beproefd, dan zou zij als een uiteengerafelde draad breken. "Haar wegen zijn wegen der lieflijkheid, en al haar paden vrede". Kom en zie.

(2) Vervolgens is er de boei van verkeerd gezelschap. De satan behandelt zijn gevangenen zoals de Romeinen sommigen van hun gevangenen behandelden. Hij bindt zijn gevangenen bijeen, zodat de één zich aan de ander probeert vast te houden, waarvan het gevolg is dat zij beiden omkomen: "Die der zotten metgezel is, zal verbroken worden". Zo zijn er gezelschappen dronkaards, vloekers, sabbatschenders, verachters van het goede, wereldlingen, voor wie de wereld het allerhoogste goed is. En iedereen uit zo'n gezelschap is een strik voor andermans ziel. Met het oog hierop is het vreselijke vonnis uitgesproken: "Vergadert eerst het onkruid en bindt het in busselen, om hetzelfde te verbranden". Daarom luidt de nodiging van het Evangelie: "Komt, eet van Mijn brood, en drinkt van den wijn, dien Ik gemengd heb. Verlaat de slechtigheden en leeft; en treedt in den weg des verstands".

(3) Verder bestaat er de boei van aardsgezindheid. Hierdoor werden zij vastgehouden die tot de maaltijd van het Evangelie genodigd waren. De ellendige wereld ketende een ieder van hen, zodat zij zich niet konden verroeren en dus niet in staat waren om te komen. Allerlei zaken moeten in de gaten worden gehouden, opdat ergeen verlies zal worden geleden. En terwijl de dienstknecht van de duivel met alles en nog wat druk bezet is, en alles goed in de gaten houdt, gaat de onsterfelijke ziel, waarover God hem bevolen heeft te waken, verloren. Zij worden door de genoegens van deze wereld als door betoverende liederen gevangengenomen, als met zijde overtrokken ketenen. Zij raken verward in de zorgvuldigheden des levens als in een struikgewas. Zij gunnen zich de tijd niet om aan hun ziel te denken. Bovendien plaatst de vermoeide aarde zich altijd tussen hen en de Zon der gerechtigheid, en zo worden zij in een donkere gevangenis gevangen gehouden.

(4) De boei van ongeloof is ook één van satans boeien. Deze boei is van dien aard dat de arm des Heeren hem alleen maar kan wegnemen. "Wie heeft onze prediking geloofd? En aan wien is de arm des HEEREN geopenbaard?". De mensen horen het Woord, maar zij geloven het niet. Zij geloven de leer van het Evangelie niet; zij vinden het een dwaasheid. De beloften geloven zij niet; zij zijn van mening dat het alleen maar mooie woorden zijn, en zij willen hun vaste overtuiging, dat er in een zondige weg ook nog wel hoop voor hen is, niet prijsgeven. De bedreigingen beschouwen zij als enkel vogelverschrikkers, en zij beloven zich ondanks dat alles vrede: "En het geschiede, als de woorden dezes vloeks hoort, dat hij zichzelf zegene in zijn hart, zeggende: Ik zal vrede hebben, wanneer ik schoon naar mijns harten goeddenken zal wandelen om den dronkene te doen tot den dorstige". Zij geloven niet in hun behoefte aan Christus, en veronachtzamen en verwerpen Hem daarom.

(5) We noemen ook nog de boei van luiheid. Deze bindt de natuurlijke mens aan zijn gevangenisbed vast, en zegt: "Een weinig slapens, een weinig sluimerens, een weinig handvouwens". Het is zo'n zwaar blok aan zijn been, dat hij zijn schreden niet op Gods weg kan richten. "De luidard zegt: Er is een felle leeuw op den weg, een leeuw is op de straten", "nochtans lopen hun voeten tot het kwade". Deze boei rust zó zwaar op zijn hoofd, dat hij zijn ogen niet kan opheffen; en op zijn handen, dat hij niet in staat is die tot welzijn van zijn ziel tot zijn mond te brengen: "De luidard verbergt zijn hand in den boezem, hij is te moede om die weder tot zijn mond te brengen". Dit is een helse draaikolk op aarde die overtuigingen, voornemens, goede bedoelingen, en dergelijke, verslindt. Hij zou best een beter leven willen leiden, als God met hem maar te werk wil gaan als met levenloze dingen, die zich niet hoeven in te spannen om zichzelf te verbeteren. Hij kan hele dagen, en zelfs nachten, doorbrengen in de dienst van de wereld en zijn begeerlijkheden. Maar een dag of een aanzienlijk deel van een dag doorbrengen met het vereffenen van zijn schulden en zich op een geschikte wijze voldoende voorbereiden op de eeuwigheid, dat is iets waarmee hij niet lastig gevallen wil worden.

(6) Verder is er de boei van uitstel. Deze boei hield Felix in zijn greep, terwijl het ernaar uitzag dat de rest van de boeien het zouden begeven. Onder Paulus' prediking bevreesd geworden zijnde, zei hij: "Voor ditmaal ga heen; en als ik gelegen tijd zal hebben bekomen, zo zal ik u tot mij roepen". De gevangenen, althans velen van hen, zijn niet vastbesloten om uit de gevangenis te komen; zij stellen de beslissing slechts uit tot een later tijdstip. Jonge mensen stellen die uit totdat zij oud geworden zijn, oude mensen totdat de dood hun bed is genaderd. Om zich tot de Heere te bekeren, nemen sommigen de ene beslissing en anderen weer een andere. En ook al komt de tijd die zij bepaald hadden, toch stellen zij weer uit tot een ander tijdstip. En zo gaat dit door, totdat de dood tenslotte komt en hen wegvaagt eer zij bij machte zijn hun goede voornemens uit te voeren.

(7) En dan is er de boei van zelfbedrog. "Hij voedt zich met as, het bedrogen hart heeft hem terzijde afgeleid; zodat hij zijn ziel niet redden kan, noch zeggen: Is er niet een leugen in mijn rechterhand?" Zij bedriegen zich vreselijk met betrekking tot hun staat: "Want gij zegt: Ik ben rijk, en verrijkt geworden, en heb geens dings gebrek; en gij weet niet, dat gij zijt ellendig en jammerlijk en arm en blind en naakt". Evenals iemand per abuis de toegang geweigerd wordt, zo wordt Christus ook vaak buiten de deur gehouden, want de arme bedrogen zondaar denkt dat Hij al binnen is. Zij blijven stug in een bittere gal volharden, omdat zij zich inbeelden hieruit al verlost te zijn. Zij blijven onbekeerd, omdat zij aannemen dat zij al bekeerd zijn. Dit is een zeer gevaarlijke toestand, waardoor wij allen opgewekt zouden moeten worden tot een onpartijdig onderzoek naar onze staat. "Zie, gij allen die een vuur aansteekt, die u met spranken omgordt: wandelt in de vlam van uw vuur en in de spranken, die gij ontstoken hebt. Dat geschiedt u van Mijn hand, in smart zult gijlieden liggen".

(8) Tenslotte is er de boei van menigerlei begeerlijkheden: "Geladen met zonden, en gedreven door menigerlei begeerlijkheden". Zij zijn er net zo door gevangen als een gevangene door boeien; hierdoor houdt de satan hen in zijn macht. Ongedode begeerlijkheden kruipen op en neer, azen op hun ziel en houden hen in hun doodsstaat vast. Zij kleven hen aan en roepen: geef, geef, zodat men voor de eeuwigheid niets gedaan krijgt dat werkelijk waarde heeft. Zoveel ongedode begeerlijkheden een mens heeft, zoveel handgrepen heeft de satan om hem vast te houden. Begeerlijkheden als gierigheid, hoogmoed, wellust en dergelijke, zullen een mens in beslag nemen. We kunnen van dit gedeelte van ons onderwerp gebruikmaken om een klaaglied aan te heffen. Dit is het klaaglied en het is bestemd voor alle onbekeerden, daar zij gebonden zijn in de gevangenis van hun natuurstaat. U bent er nauwelijks bekommerd om, maar de ellende van uw toestand verdient met tranen van bloed beweend te worden. U bent immers op verzoek van Gods wet en gerechtigheid als een schuldenaar en misdadiger in hechtenis genomen.

- Als schuldenaar zult u daar niet uitgelaten worden voordat u de laatste penning betaald hebt. Maar ach, u hebt niets waarmee u betalen kunt. Mensen noch engelen kunnen u helpen. Hun gezamenlijk vermogen is niet toereikend om uw zondeschuld af te betalen.

- Als misdadiger kunt u niet vrijgelaten worden voordat u uw proces hebt doorstaan, en vreselijk zal het zijn wanneer God u daartoe oproept. Wat kunt u tot uw verontschuldiging aanvoeren als uw aanklacht wordt voorgelezen en u wegens moord moet terechtstaan? Uw misdaden zijn onloochenbaar. U kunt op eerlijke of oneerlijke wijze, met man en macht proberen te ontvluchten; het zal u echter niet lukken. U bent Gods gevangene; Hij is de Persoon Die door u beledigd is. Is er iets dat Hij, Die alle dingen ziet, niet weet? Kunt u ergens naartoe vluchten waar Zijn hand u niet zal vinden?

- U bent de gevangene van de satan; hij is uw cipier. Hij heeft macht genoeg om u kalm te houden. Hoe kunt u ontsnappen, als u in de gevangenis zit met de ijzeren boeien en banden die hij u heeft omgedaan? Bekijk de boeien waarmee u in de gevangenis zit vastgeketend; bekijk ze en treur, en beklaag uw toestand.

- Er zijn boeien die God u heeft omgedaan, en wie anders dan Hij alleen kan ze verwijderen? Hij sluit immers en niemand opent. U bent gebonden onder de vloek van de wet, en God heeft u vastgebonden; tot wie zult u zich kunnen wenden om uzelf te bevrijden? Als mensen boeien omdoen, kan God de gevangene losmaken, of men het wil of niet. "De HEERE maakt de gevangenen los". Maar als God de boeien omdoet, kan heel de schepping de gevangene wel komen beklagen. Zij kunnen tranen schreien, maar noch engelen noch mensen kunnen hem bevrijden.

- Er zijn ook boeien die de satan u heeft omgedaan, en het is droevig gesteld met degenen die door die hand geleid worden. Hij is de sterkgewapende; het moet iemand zijn die sterker is dan hij, die uw boeien kan slaken. Dit ligt buiten uw bereik.

U voelde Gods boeien niet, maar u gedroeg zich er lichtvaardig onder. U vermaakt zich met en hebt een behagen in satans ketenen, in uw gezelschap, in uw zondige vermaken, en dergelijke. Dit maakt uw vlucht des te hopelozener. Zolang u zich verheugt in uw ijzeren ketens alsof het ketens van goud waren, is het een bewijs dat u nog niet tot uzelf bent gekomen.

- Tenslotte, deze boeien zullen onvermijdelijk uw verderf bezegelen, als u niet op tijd wordt bevrijdt. U zult in de gevangenis sterven als u er niet tijdig uitgeleid wordt. Er is maar één schrede tussen u en de dood, de eeuwige dood. Sterft u in de gevangenis van een onbekeerde staat, dan zult u gaan naar de gevangenis der hel, waar de gevangenen opgesloten zitten zonder enige hoop op bevrijding. Aangezien dit nu het geval is, sla tijdig acht op uzelf, o gevangenen der hoop! Wees ijverig om van uw boeien bevrijd te worden, opdat u niet in de kuil zult sterven.

Aan zulken zou ik het volgende willen aanraden:

(1) Ontwaak en voel hoe zwaar de boeien op u drukken. Zolang u er zich zo lichtvaardig onder gedraagt, is er geen hoop dat u bevrijd zult worden. Treur over uw schuld, uw ongeloof, en verlang naar bevrijding.

(2) Geef uw zaak over in de hand van de grote Borg, Die gewillig en bekwaam is om u bij te staan. Maak gebruik van de Advocaat Die voorzeker het pleidooi voor u zal winnen. Hij zal niet doen wat de schenker deed, die Jozef vergat, hoewel hij het op zich genomen had zijn invloed aan te wenden om hem uit de gevangenis te krijgen. Jezus zal u echter door het bloed van Zijn verbond bevrijden.

(3) Bied uw Rechter uw verzoekschrift aan. Job zegt: "Ik zal mijn Rechter om genade bidden". Bid, bid, u biddeloze mensen. Bid elke dag, bid altijd, u die slechts af en toe bidt. Wilt u dus met vrucht bidden, dan moet u met deze oefening beginnen. Bid ernstig, vurig, met aandrang. Uw leven staat op het spel; er is geen tijd te verliezen.

(4) Versnel uw proces, opdat uw pleidooi behandeld kan worden voor de troon der genade. Als uw pleidooi immers niet door deze rechtbank zal worden behandeld, dan zal u bij de dood en het oordeel bij een andere rechtbank voor moeten komen, waarvoor u onmogelijk zult kunnen bestaan. Er bestaan twee rechtbanken voor zulke gevangenen: de rechtbank der barmhartigheid en genade, en de rechtbank der gerechtigheid.

Ten eerste bestaat er de rechtbank van barmhartigheid en genade, waarvoor de zondaar gebracht wordt in het werk der bekering, in de tijd, in deze wereld. Hier wordt de uitverkoren zondaar al bevende gebracht, terwijl andere gevangenen roerloos in de gevangenis zitten, vrolijk en op hun gemak. Hier wordt hij aangeklaagd, overtuigd en veroordeeld. Hij onderschrijft de billijkheid van het vonnis; maar door de voorziening die in dit hof voor misdadigers is getroffen, wordt hij van het doodvonnis vrijgesproken en hij hoeft niet meer naar de gevangenis terug.

Ten tweede bestaat er de rechtbank der gerechtigheid, waarvoor de zondaar verschijnt bij zijn dood en op de jongste dag. Hier wordt de gevangene in zijn natuurstaat aangeklaagd, overtuigd en veroordeeld, zonder uitzicht op bevrijding. "Toen zeide de koning tot de dienaars: Bindt zijn handen en voeten (van hem die het bruiloftskleed mist), neemt hem weg, en werpt hem uit in de buitenste duisternis; daar zal zijn wening en knersing der tanden". En hiervandaan wordt hij naar de gevangenis gestuurd.

Voor één van deze beide rechtbanken moeten alle gevangenen verschijnen. Ik wil u aanraden uw proces te versnellen zodat het door de eerste kan worden behandeld. De eerste rechtbank heeft voordelen boven de laatste.

- Bij de eerste is de wet ondergeschikt aan het Evangelie; bovendien veroordeelt zij opdat de zondaar tot de Middelaar zal vluchten: "Zo dan, de wet is onze tuchtmeester geweest tot Christus, opdat wij uit het geloof zouden gerechtvaardigd worden". Bij de tweede veroordeelt de wet zodat de toestand van de zondaar volkomen uitzichtloos wordt. De ene maakt de zondaar ziek, maar deze ziekte leidt tot zijn leven en eeuwige gezondheid, de andere maakt de zondaar ook ziek, maar deze ziekte leidt tot zijn dood.

- Bij de ene rechtbank kan een mens gebruikmaken van een Borg Die zijn schuld op Zich neemt, en van een Advocaat Die voor hem pleit: "En indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus, den Rechtvaardige; en Hij is een Verzoening voor onze zonden". Het gelukt Hem altijd weer om de rechtszaak van Zijn cliënt tot een goed einde te brengen. Bij de tweede rechtbank is er geen Borg, geen Advocaat; de gevangene moet in alles voor zichzelf opkomen; ja, de Borg en Advocaat is zelfs Zijn Rechter Die hem veroordeelt.

- Tenslotte, bij de eerste rechtbank bestaat er bedekking van bloed waaronder de veroordeelde kan schuilen, waardoor het doodvonnis niet uitgevoerd kan worden.

Er bestaan hoornen van een altaar, waarvan het recht hem niet kan aftrekken, en een vrijstad waar hij veilig zal zijn. Niets van dit alles is echter bij de andere rechtbank te vinden. Bespoedig daarom de rechtszaak.

3. We gaan verder met te letten op de duisternis en blindheid van de gevangenen in de natuurstaat. Het is noodzakelijk dat we hier aan drie dingen aandacht schenken.

1. De aard van deze blindheid.
2. De soorten blindheid waarmee deze gevangenen behept zijn.
3. De uitwerking ervan op hen.

1. Laten we in de eerste plaats aandacht schenken aan de aard van deze blindheid.

(1) En hier kunnen we opmerken dat het een geestelijke en geen lichamelijke kwaal is. Hoewel zij ogen in hun hoofd hebben, is hun ziel vol duisternis: "Want gij waart eertijds duisternis". Ook al heeft men een natuurlijke en nauwkeurige kennis van geestelijke zaken, toch mist men het geestelijke en zaligmakende levenslicht: "De natuurlijke mens begrijpt niet de dingen die des Geestes Gods zijn; want zij zijn hem een dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden". Hoe duidelijk zijn deze twee zaken onderscheiden! Ook al heeft men wellicht een historische kennis van deze zaken, toch is men niet bekend met het geheim ervan. Zo lezen we: "Maar de HEERE heeft ulieden niet gegeven een hart om te verstaan noch ogen om te zien noch oren om te horen, tot op dezen dag."

(2) Verder is het een totale blindheid. Het is niet alleen duister voor hen, maar zij zijn de duisternis zelf. Niet het minste straaltje zaligmakend licht is er in hun ziel; zij zijn volstrekt vreemdeling van God in Christus en weten niet wie Hij is. Zij dienen een onbekende God. Zij kennen Christus niet; in Hem is een allesovertreffende heerlijkheid, maar die kunnen zij niet zien. Zij kennen zichzelf niet; zij zijn jammerlijk en ellendig, maar weten het niet. Zij zien hun zonden niet in hun lelijke gedaante, in hun werkelijke mismaaktheid.

2 Laten we in de tweede plaats letten op de soorten blindheid waarmee deze gevangenen behept zijn.

(1) Er bestaat een aangeboren blindheid die zij allemaal gemeen hebben. Alle adamskinderen worden blind geboren: "Er is niemand die verstandig is, er is niemand die God zoekt". Ons verstand is van nature ontbloot van zaligmakend licht; wij hebben met het verliezen van de andere delen van het Gods beeld ook de zaligmakende kennis verloren. Vandaar dat men, wanneer door genade de ogen opengaan, als het ware in een nieuwe wereld terecht komt, en men dingen ziet die men voorheen nooit gezien heeft, en die men op een wijze bekijkt zoals men ze voorheen nooit bekeken heeft.

(2) Verder bestaat er een moedwillige blindheid die zij zichzelf hebben toegebracht: "Verduisterd in het verstand, vervreemd zijnde van het leven Gods, door de onwetendheid die in hen is, door de verharding huns harten". De macht en het overwicht van de begeerlijkheden verblindt hen steeds meer als het gaat om het werkelijke belang van hun ziel. Het licht schijnt om hen heen, maar zij hebben er een afkeer van. Het schittert vanuit het Woord en Gods voorzienig bestel in hun gezicht, maar zij sluiten hun ogen en willen het niet inlaten. "HEERE, is Uw hand verhoogd, zij willen het niet zien" (Eng. vertaling). Hierdoor maken zij hun kwaal erger, en hoe langer zij daarmee doorgaan des te minder hoop is er.

(3) Tenslotte bestaat er richterlijke blindheid: "Toen zeide Hij: Ga heen en zeg tot dit volk: Horende hoort, maar verstaat niet, en ziende ziet, maar merkt niet. Maak het hart dezes volks vet en maak hun oren zwaar en sluit hun ogen, opdat het niet zie met zijn ogen, noch met zijn oren hore, noch met zijn hart versta, noch zich bekere, en Hij het geneze". Men verzet zich tegen het licht, men misbruikt het licht dat men heeft; men wil zijn ogen niet opendoen voor het heldere licht en als straf daarvoor sluit God ze. Hij onttrekt de algemene werking van Zijn Geest aan hen; zij worden zo verblind dat zij niet zien wat werkelijk voor hen van belang is, maar zij gedragen zich als gekken en bezetenen ten opzichte van zaken die van het grootste belang zijn. Zij worden "overgegeven in een verkeerden zin, om te doen dingen, die niet betamen". Ook worden zij aan de satan overgegeven, die hen, als de beul van de gerechtigheid, steeds vaster bindt. Hij verblindt de zinnen van de ongelovigen.

3. We moeten nog aandacht schenken aan de gevolgen van deze blindheid voor de gevangenen. Het zijn er veel; ik noem de volgende.

(1) Een toestand die werkelijk onaangenaam en beklagenswaardig is. Zij verkeren in het duister, en in het land van de schaduw des doods. In welk een nare toestand verkeerden de Egyptenaren tijdens de duisternis van drie dagen, terwijl de Israëlieten in al hun woningen licht hadden. Het was één van de laatste en ergste plagen, waarmee zij bezocht werden.

Het licht is zeker zoet, en omdat het licht zo voortreffelijk is, des te droeviger is het ervan beroofd te zijn. Het licht van Gods genade en gunst is het aller voortreffelijkste licht, en daarom wordt de hemel het licht genoemd, en de hel de duisternis, de buitenste duisternis. In de hel is er totaal geen troost. De natuurstaat is het voorportaal van de hel; in deze toestand is geen echte troost, behalve dat er een mogelijkheid bestaat om geholpen te worden. Vandaar dat Gods kinderen hen beklagen, daar zij in een zeer beklagenswaardige toestand verkeren. Jeruzalems toestand maakte de ogen van onze Zaligmaker vochtig.

(2) Een ander gevolg is dat zij onbekend zijn met hun zondige en ellendige staat. Zij weten niet dat zij ellendig zijn; zij zijn blind en zien niet dat zij elk ogenblik in de hel dreigen te vallen. De boodschappers des doods naderen hen, het zwaard der gerechtigheid hangt boven hun hoofd, tekenen van het naderend verderf zijn aan en rond hen te zien. Anderen zien het, maar zichzelf niet: "Vreemden verteren zijn kracht, en hij merkt het niet; ook is de grauwigheid op hem verspreid, en hij merkt het niet". De verloren zoon zag zijn kwijnende toestand pas in toen hij tot zichzelf kwam.

(3) Zij kennen hun zondigheid niet; hiervan zijn ze onkundig: "En zonder de wet, zo leefde ik eertijds; maar als het gebod gekomen is, zo is de zonde weder levend geworden, doch ik ben gestorven". Evenals men in een huis het daar stuivende stof pas opmerkt als de zonnestralen het huis verlichten, zo ook ziet de verblinde zondaar pas de menigten levende begeerlijkheden die op zijn dode ziel azen, de ontelbare boosheden die hem omringen en de menigvuldige schulden die hem aan het verderf blootstellen, als de Heere zijn ogen opent.

(4) Nog een gevolg is dat zij makkelijk verstrikt raken en zichzelf makkelijk bedriegen in zaken van het grootste belang. Onze Heere Jezus spreekt een wee uit over de wereld vanwege de ergernissen. Struikelblokken die men blinden in de weg legt, kunnen immers alleen maar zeer schadelijke gevolgen hebben. De wereld is vol strikken die door de duivel en zijn instrumenten zijn gespannen; en omdat de mensen verduisterd zijn in hun verstand, worden zij door deze strikken aan het grootste gevaar blootgesteld. Hoe makkelijk laten zij zich zaken van het allergrootst belang, die het hiernamaals betreffen, ontnemen! Hoe makkelijk nemen zij de schijn voor het wezen aan, een scorpion voor een vis, en stenen voor brood! En de reden is dat zij, ook al zijn zij scherpziend met betrekking tot de dingen van de tijd, zich als vleermuizen en uilen gedragen wat het licht des levens betreft. Evenals Ezau verkopen zij voor één spijs dit eerstgeboorterecht.

(5) Verder trekken zij geen voordeel van het licht van het Evangelie, maar stoten zij zich op de middag als in de schemering. Zij ontvangen deze genade tevergeefs. De nacht en de dag zijn voor de blinden gelijk, evenals de winter en de lente voor de dode boom. En daarom leven de mensen onder het Evangelie net zo los, goddeloos en zorgeloos, alsof zij in werelddelen leefden waar het licht van het Evangelie nog nooit heeft geschinen. Evenals een schijnende zon, is het licht van het Evangelie opgegaan, "en het onderwijst ons dat wij de goddeloosheid en de wereldse begeerlijkheden verzakende, matiglijk en rechtvaardiglijk en Godzaliglijk leven zouden in deze tegenwoordige wereld". In plaats van dat zij op mannelijke wijze aan het werk gaan, gaan zij als wilde beesten naar hun hollen, en liggen op hun gemak; zij werken noch hun zelfs zaligheid, noch doen zij anderen goed. Het licht is voor hen op de kandelaar gezet, maar hun werken zijn werken der duisternis, en daarom hebben zij een hekel aan het licht.

(6) Zij storten zich in het grootste gevaar dat er voor hun ziel is, en dat zonder vrees. "De overtreding des goddelozen spreekt in het binnenste van mijn hart: Er is geen vreze Gods voor mijn ogen". Hoe onverschrokken wagen mensen zich op verboden terrein, haasten zich op de weg der zonde met het mes van de gerechtigheid op hun keel! "Ik heb geluisterd en toegehoord, zij spreken wat niet recht is, er is niemand, die berouw heeft over zijn boosheid, zeggende: Wat heb ik gedaan? Een ieder keert zich om in zijn loop, gelijk een onbesuisd paard in den strijd" (Jer. 8:6). Zij drinken de ongerechtigheid in als de os het water, en zijn in dat geval als blinden die een beker vergif opdrinken, waarvan zij niet weten dat het vergif is.

(7) Een diepe gerustheid heeft hen in deze zeer gevaarlijke toestand bevangen, omdat zij niet zien wat hen te wachten staat. Zij vervolgen hun weg, zoals de zondaren vóór de zondvloed. Elke dag staan zij bloot aan het uiterste gevaar, en toch zijn zij gerust. Zij staan voor Gods gespannen boog als een doelwit voor Zijn pijlen, en toch voelen zij zich op hun gemak. Toorn achtervolgt hen, en toch maken ze zich niet druk om de toekomstige toorn te ontvluchten. Zij zijn vrolijk ondanks dat ze rond de opening van de put staan, en ondanks dat zij er elk moment in dreigen te vallen.

(8) Tenslotte, om alles kort samen te vatten, deze blindheid vervult de gehele mens in hart en leven met duisternis en verwarring. "Maar indien uw oog boos is, zo zal geheel uw lichaam duister zijn. Indien dan het licht dat in u is, duisternis is, hoe groot zal de duisternis zelve zijn!". Een mens kan in dit geval niets goeds doen; hij ligt open voor al het kwaad zowel der zonde als der ellende. En deze duisternis zal, indien zij niet wordt verdreven, plaatsmaken voor de eeuwige duisternis.

Van ieder onderdeel hebben wij tussendoor een nuttig gebruik gemaakt, daarom zullen wij u tenslotte alleen nog tot het volgende aansporen:

- Wees overtuigd van deze, uw natuurlijke, duisternis. Geloof het uit het Woord des Heeren, en geloof daaruit dat u gevaar loopt, omdat u uw gevaar anders niet ziet.

- Zie de noodzaak ervan in dat Christus uw ogen openen moet. Bid om de Geest. Zeg met de blinde man: "Heere, dat mijn ogen geopend worden."

- Tenslotte, onbekeerde zondaren kunnen, uit wat gezegd is over de verschillende onderdelen van Christus" opdracht met betrekking tot natuurlijke mensen, heel duidelijk hun ellende zien. U bent gevankelijk weggevoerd van de satan, ja, zelfs zijn gevangenen. U bent gevangenen van God, gevangenen van de duivel, geboeide gevangenen, en blinde gevangenen. Wees diep getroffen door uw toestand, en laat u overreden om, als gebonden die daar hoopt, terug te keren tot uw sterkten, terwijl u nog toegang tot ze hebt. Terwijl het nog het heden genaamd wordt, verhard uw harten niet, maar luister naar Zijn stem, die verkondigt dat Hij "gezalfd is om de gevangenis te openen voor gebondenen."

B. Nu gaan wij nu over tot onze tweede lering: Krachtens openbare proclamatie in het Evangelie biedt Christus gevangenen in hun natuurstaat aan hun ogen te openen, hun boeien te verbreken en hen uit de gevangenis te leiden.

We zullen de verschillende onderdelen van deze lering toelichten aan de hand van de volgende hoofdgedachten:

1. We zullen aantonen dat Christus aanbiedt om hun blinde zielsogen te openen en hen van de duisternis tot het licht te brengen.
2. We zullen aantonen hoe Christus deze gevangenen bevrijdt van de boeien van de duivel.
3. We zullen aantonen dat Christus gevangenen in hun natuurstaat aanbiedt om hun gevangenis te openen en hen daaruit te leiden.

Na de verklaring van elke hoofdgedachte zullen we de toepassing ervan laten volgen.

1. We zullen dus aantonen dat Christus de gevangenen in hun natuurstaat aanbiedt om hun blinde zielsogen te openen, het herstel van hun geestelijk gezichtsvermogen, en hen zo vanuit de duisternis tot het licht te brengen. Wat, zeggen zulken, bevat dit aanbod? Zeker is, dat u hierdoor zaligmakende verlichting wordt aangeboden: "Ik raad u, dat gij van Mij koopt goud, beproefd komende uit het vuur, opdat gij rijk moogt worden; en witte klederen, opdat gij moogt bekleed worden en de schande uwer naaktheid niet geopenbaard worde; en zalf uw ogen met ogenzalf, opdat gij zien moogt". Dit is een heerlijke en zeer noodzakelijke weldaad, duizendmaal noodzakelijker dan het licht voor degenen die natuurlijk blind zijn. De onherboren wereld ligt in de duisternis. Zij wil en kan niet zien. Een lange en donkere nacht heerst over haar. Christus biedt aan om de dageraad voor haar ziel te laten aanbreken, om de Morgenster daar te laten opgaan; ja, om de Zon der gerechtigheid daar te laten schijnen. U bent in een dikke mist gehuld, zodat u niet kunt zien waar u heen reist; u brengt uw leven door in een eindeloos gezwerf tussen diepe kuilen. Door de Geest Zijnsmonds zal Hij die verdrijven en zal Hij het licht doen opgaan, zodat u duidelijk om u heen kunt zien. Uw ogen zijn verduisterd en verblind; Hij zal de schellen er van af laten vallen.

Hierdoor krijgt u een drieërlei gezicht te zien:

(1) een droevig en treurig gezicht, het droevigste dat u ooit gezien hebt. Het lichtzinnigste hart onder ons zal er geheel treurig van worden. U zult uzelf zien in uw algehele zondigheid en bezoedeling. Hierdoor werden Petrus" hoorders verslagen in het hart. Het deed Paulus doodsbleek worden, want hij zei: "Zonder de wet, zo leefde ik eertijds; maar als het gebod gekomen is, zo is de zonde weder levend geworden, doch ik ben gestorven". De mens is van nature een vreemdeling van zichzelf; als zijn ogen echter geopend worden, krijgt hij een duidelijk beeld van zijn zondig bestaan. Hij ziet zijn verdorven natuur, waaruit geen goed kan voortkomen; afkerig van het goede en geneigd tot het kwade, wat alleen kan veranderen door een wonder van genade. "Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezès doods?". Hij ziet een verdorven, verschrikkelijk goddeloos hart: "Arglistig is het hart, meer dan enig ding, ja dodelijk is het, wie zal het kennen?"

Hij is ontbloot van alle goed en vervuld met al het kwade, het zaad en de wortel van alle gruwelen die in de wereld worden bedreven. Evenals ongedierte in hun nest, zo wemelt het in zijn hart van allerlei levende begeerlijkheden. Een voortdurende damp van dadelijke zonden en wellust stijgt eruit op als de damp uit een mesthoop. Ook al dacht hij dat er op sommige onderdelen van zijn handel en wandel niets aan te merken was, toch zal blijken dat ze net zo bezoedeld zijn als de rest. Onreine lippen, geheel bezoedeld met ijdelheid of vuilheid; een onrein leven, wat onvruchtbaar en onprofijtelijk voor God en voor zichzelf is; vol zonden tegen Gods heilige wet, die bedreven zijn ondanks veel licht en liefde, en ondanks berispingen door het Woord en de Voorzienigheid. Als de Heere tot de gevangene komt en zijn ogen opent, neemt Hij hem en leidt hem door zijn hart en leven. Wat krijgt hij dan veel droevigs te zien! Dan zal hij met Job uitroepen: "Zie, ik ben te gering; wat zou ik U antwoorden? Ik leg mijn hand op mijn mond". Dan worden deze woorden vervuld: "Uw boosheid zal u kastijden en uw afkeringen zullen u straffen; weet dan en zie, dat het kwaad en bitter is, dat gij den HEERE uw God verlaat en Mijn vreze niet bij u is, spreekt de Heere, de HEERE der heirscharen".

(2) Hij krijgt een vreselijk en angstaanjagend gezicht, waardoor het moedigste hart zal beven, zodat men zal zeggen wat Mozes zei bij de brandende berg: "Ik ben gans bevreesd en bevende". En dit gezicht is drieërlei.

- Er is een gezicht van een absoluut God, in de heerlijkheid van Zijn heiligheid en rechtvaardigheid. De ogen van de mens worden van nature zo gehouden dat hij niet ziet met welk een God hij te doen heeft. Zij denken dat Hij ten enenmale is zoals zij; maar, zegt Hij, "Ik zal u straffen en zal het ordentelijk voor uw ogen stellen." Als hun ogen geopend worden, worden zij genezen van deze rampzalige dwaling: "Gij zijt te rein van ogen dan dat Gij het kwade zoudt zien, en de kwelling kunt Gij niet aanschouwen". Zij zien Hem op de troon der gerechtigheid zitten, iedere dag op de goddelozen vertoornd; een Hater van elke zonde, een strenge Wreker der zonde, van de kleinste tot de grootste zonde; Die geen enkele zonde door de vingers ziet. Er komt een vurige rivier uit Zijn mond voort om Zijn wederpartijders te verslinden, ten einde door Zijn Woord en Wezen, zoals Hij op Zich genomen heeft, de wet groot en heerlijk te maken. Dit vreselijke gezicht zal de zondaar doen ondervinden wat de psalmist ondervond: "Dacht ik aan God, zo maakte ik misbaar; peinsde ik, zo werd mijn ziel overstelpt. Sela". Hierdoor zal hij van binnen uitroepen: "Wie is er onder ons, die bij een verterend Vuur wonen kan? Wie is er onder ons, die bij een eeuwig Gloed wonen kan?".

- Verder krijgt hij een gezicht van de vlammende wet in zijn volstreckte zuiverheid, uitgestrektheid en gestrengheid: "En zonder de wet, zo leefde ik eertijds; maar als het gebod gekomen is, zo is de zonde weder levend geworden, doch ik ben gestorven". Voor de verblinde zondaar is de wet een met stof bedekte spiegel, waarin de mens nooit zijn ware gedaante ziet. Als de ogen van de zondaar echter geopend worden, wordt de spiegel schoongeboend, zodat deze helder blinkt, tot zijn verschrikking en verbazing. Dan wordt de verdoemelijke natuur ontdekt van sommige dingen waarvan hij dacht dat ze goed waren; de gruwelijkheid van wat hij kleine foutjes vond, en hij ziet dat zijn zonden groter zijn dan hij zelf ooit gedacht had. Hij beschouwt de bedreigingen en vloeken van de wet niet langer als vogelverschrikkers, of als de schaduwen van de bergen, maar hij gelooft dat ze, zo zeker als de hemel en aarde bestaan, uitgevoerd zullen worden. En één woord daarvan zal hem dieper treffen dan voorheen duizend.

- Vervolgens krijgt hij te zien wie hij zelf is, in zijn ellendige, verloren en geruïneerde staat. Met de verloren zoon komt hij tot zichzelf en ziet dat hij omkomt van de honger. Hij ziet dat hij verloren is, en een zelfmoordenaar is; een kind des doods naar de wet, door de vloek der wet voor het verderf toebereid. Hij ligt onder het vonnis van de eeuwige dood dat gevelde is door de Rechter van allen, en dat opgetekend is in de Bijbel, gebonden door de bedreigingen der wet, als even zoveel koorden des doods. Bovendien is hij totaal onbekwaam om zich uit deze draaikolk van zonde en ellende te redden. "Want Christus, als wij nog krachteloos waren, is te zijner tijd voor de goddelozen gestorven".

(3) Zij krijgen een vertroostend en hartversterkend gezicht, het meest bemoedigende gezicht dat zij ooit gezien hebben, wat het zwaarmoedigste hart verheugt. Dit is een gezicht van Christus in Zijn Middelaarsambt: "Uw ogen zullen den Koning zien in zijn schoonheid; zij zullen een vergelegene land zien". Zij zien Jezus staan als een Profeet. Hij openbaart aan deze gevangenen de gedachten van liefde die van eeuwigheid in de boezem van Christus" Vader waren. Zij zien Jezus staan als Priester, als ware Hij geslacht, aan des Vaders rechterhand, tussenbeide tredend voor de vrijheid van de gevangene. En zij zien Hem staan als Koning, hebbende het soevereine bevel van leven en dood, de sleutels van de gevangenis in zijn hand om de gevangene uit te leiden wanneer Hij wil. O, heerlijk gezicht voor de gevangenen als hun ogen opengaan.

Het is een drieërlei gezicht.

- Het is een gezicht van de allesovertreffende uitnemendheid en liefelijkheid van Jezus. Zolang de gevangene in het duister verkeerde, was hij geneigd om tegen iedere minnaar van Christus te zeggen: "Wat is uw Liefste meer dan een andere liefste?". Toen was er voor hem meer heerlijkheid in een ijdele wereld, in de begeerlijkheid der ogen en de grootsheid des levens dan in Christus. Maar nu zijn ogen zijn opengegaan, ziet hij een heerlijkheid in Hem Die alle geschapen uitnemendheid verduistert, zoals de opgaande zon de sterren doet verbleken. Hij verschijnt nu als de Parel van grote waarde. Alle volmaaktheden van de Goddelijke heerlijkheid blinken in Hem uit; deze verschijnen in het aangezicht van Christus, als in een spiegel, waarvan de gevangene nu een gezicht ontvangt. En dan bestaat er niemand anders voor hem dan Christus alleen: "Wien heb ik nevens U in den hemel? Nevens U lust mij ook niets op de aarde".

- Verder krijgt hij een gezicht van Zijn volheid en gepastheid voor de toestand van de gevangene. Evenals de verloren zoon in Lukas ziet hij dat er in zijn Vaders huis brood genoeg is. Hij ziet dus dat hij nergens anders vandaan hulp hoeft te verwachten; dat er een algenoegzame volheid ervan in Christus te vinden is. Ziet de gevangene zijn ontzaglijke schulden? Christus is een Borg, een Machtige. Ziet hij zijn misdaden? Christus is gestorven om daarvoor te voldoen. Hij heeft macht over de cipier en kan de sterkgewapende binden en de gevangene uitleiden. Zijn zijn gevangeniskleren bevuild? In ruil hiervoor heeft Christus witte klederen waarmee Hij hem bekleedt. Staan er ijzeren poorten in de weg? Ja, boeien aan de benen van de gevangene? Hij verbreekt de ijzeren traliën, en brengt de gevangene naar buiten. Nogmaals, hij krijgt een gezicht van Christus" gewilligheid en bereidwilligheid om van Zijn volheid mee te delen. "Want wij hebben geen Hogepriester, Die niet kan medelijden hebben met onze zwakheden, maar Die in alle dingen gelijk als wij is verzocht geweest, doch zonder zonde. Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot den troon der genade, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen, en genade vinden om geholpen te worden te bekwamer tijd". Hij ziet nu de waarheid en werkelijkheid van de nodigheden en beloften van het Evangelie; hij ziet nu dat het niet slechts mooie woorden zijn, zoals hij soms dacht, maar zekere en beproefde woorden: "De redenen des HEEREN zijn reine redenen, zilver, gelouterd in een aarden smeltkroes, gezuiverd zevenmaal". Dit doet het kwijnende hart herleven; dit is de grote hartversterking voor een ziel die op het punt staat om te komen, zodat de gevangene besluit zich te verlaten op de heerlijke Verlosser en zijn gehele last op Hem te leggen.

Voordat wij dit punt verlaten, kan het dan van belang zijn na te gaan op welke grond de verblinde gevangene moet rusten en dit aanbod in de proclamatie van het Evangelie moet omhelzen?

(1) Wat dit aangaat merken wij op dat er niets wordt aangeboden dan alleen wat onze Heere kan volvoeren en bestendig maken: "God is geen man, dat Hij liegen zou, noch eens mensen kind, dat het Hem berouwen zou; zou Hij het zeggen en niet doen, of spreken en niet bestendig maken". Jezus is het ware Licht, het Licht der wereld; de Ster Die uit Jakob is voortgegaan; de heldere Morgenster, Die een einde maakt aan de donkere nacht in de ziel; de Zon der gerechtigheid. Hij heeft een volheid van de Geest des lichts in Zich, die Hij aan duistere zielen meedeelt.

(2) We merken op dat niets wordt aangeboden dan alleen wat Hij al heeft volvoerd in de ondervinding van duizenden, die satans hechte gevangenen zijn geweest net zoals u. "Hij zal komen en ulieden verlossen. Alsdan zullen der blinden ogen opengedaan worden en der doven oren zullen geopend worden. Alsdan zal de kreupele springen als een hert, en de tong des stommen zal juichen; want in de woestijn zullen wateren uitbarsten, en beken in de wildernis". Paulus was een blinde Farizeeër, maar o, op welk een wonderlijke wijze werden zijn ogen geopend! Velen die net zo dwaas, gerust en blind waren als de anderen, velen die in duisternis zaten, maar nu bekeerd zijn van de duisternis tot het licht, en van de macht des satans tot God, heeft de Opgang uit de hoogte bezocht.

(3) Er wordt ons niets voorgesteld dan alleen wat Hij in overeenstemming met de opdracht van Zijn Vader mag aanbieden en herstellen. "Verder zeide Hij: Het is tegering, dat Gij Mij een Knecht zoudt zijn om op te richten de stammen Jakobs en om weder te brengen de bewaarden in Israël; Ik heb U ook gegeven tot een Licht der heidenen, om Mijn Heil te zijn tot aan het einde der aarde". En: "Om te zeggen tot de gebondenen: Gaat uit; tot hen, die in duisternis zijn: Komt te voorschijn; zij zullen op de wegen weiden en op alle hoge plaatsen zal hun weiden wezen". En daarom wordt Zijn komst in de wereld vergeleken met de dageraad, die op zijn bestemde tijd aanbreekt.

(4) Wij merken op dat hetgeen aangeboden wordt, aan u wordt aangeboden. U bent allen inbegrepen in de proclamatie: "O alle gij dorstigen, komt tot de wateren, en gij, die geen geld hebt, komt, koopt en eet, ja, komt, koopt zonder geld en zonder prijs, wijn en melk".

Wat uw toestand ook is, ook al vertoeft u in het binnenste vertrek van satans gevangenis in de wereld, u bent mensen, u bent mensenkinderen: "Tot u, o mannen, roep Ik, en Mijn stem is tot der mensen kinderen". En het aanbod is zeer persoonlijk: "Daarom zegt Hij: Ontwaak, gij die slaapt, en sta op uit de doden, en Christus zal over u lichten".

(5) Wij merken op dat het de grootste werkelijkheid, waarheid en oprechtheid bevat. "Dit zegt de Amen, de trouwe en waarachtige Getuige, het Begin der schepping Gods". Er is nog nooit iemand geweigerd die dit aanbod heeft omhelsd. Het bedroeft Zijn Geest dat zondaren er zich niet mee verenigen. Om deze reden weende Hij over Jeruzalem; en nu Hij ten hemel is opgevaren, heeft Hij de ingewanden der barmhartigheid niet verloren.

Wij willen dit onderdeel van het onderwerp toepassen door u aan te sporen het aangeboden licht, de zaligmakende verlichting die in het Evangelie wordt bekendgemaakt, te omhelzen, en tot Christus te komen met de bede of uw ogen geopend mogen worden. En hier wilde ik u tot het volgende aansporen:

(1) Wees overtuigd van uw natuurlijke duisternis en blindheid in Goddelijke zaken. Zeg niet met de Farizeeërs: zijn wij ook blind? Hoe minder u van deze duisternis rondom u waarneemt, des te groter is de duisternis in u. De besten zien slechts ten dele, en de meeste mensen zien helemaal niet wat hun tot zaligheid strekt. Zij hebben de duisternis lief: "En dit is het oordeel, dat het Licht in de wereld gekomen is, en de mensen hebben de duisternis liever gehad dan het licht; want hun werken waren boos". Zoals de uil niet van de schijnende zon houdt, zo haten mensen die aan hun begeerlijkheden zitten vastgekleuisterd ook het licht, en zitten graag in de duisternis. Zij kennen God niet, noch Zijn wet, noch Zijn Zoon, noch zichzelf, en zij maken zich daarover ook niet druk. "Nochtans zeggen zij tot God: Wijk van ons, want aan de kennis Uwer wegen hebben wij geen lust". Zij nemen nauwelijks hun Bijbel ter hand, en leggen hun hart en leven naast het Woord. Weersta noch weerstreef het licht: "Zij zijn onder de wederstreevers des lichts; zij kennen Zijn wegen niet, en zij blijven niet op Zijn paden".

(2) Laat uw begeerlijkheden niet heersen over het licht dat u hebt, opdat u niet richterlijk verblind wordt. Welk licht God u ook door Zijn Woord, door de leidingen van Zijn voorzienigheid, of door innerlijke werkingen en overtuigingen in uw ziel aanbiedt, pas op dat u zich er niet tegen verzet; pas op dat u het niet weerstaat en uitblust. Soms begint de Geest des Heeren lichtstralen op de ziel te werpen tijdens een predikatie, onder een roede, of een bepaalde berisping van de Voorzienigheid. Maar de zondaar kan pas rusten als dit weer wat vervaagd is.

(3) Wees niet tevreden met licht dat geen heiligende en zuiverende warmte meebrengt. Het ware licht wordt het licht des levens genoemd. Toen de Geest des Heeren op de discipelen viel, verschenen er tongen van vuur, verlichtend en verwarmend. Gevaarlijk is de toestand van de mensen die zich afsluiten voor de waarheid: "Want de toorn Gods wordt geopenbaard van den hemel over alle goddeloosheid en ongerechtigheid der mensen, als die de waarheid in ongerechtigheid ten onderhouden".

(4) Tenslotte, ga naar de Heere om de Geest der verlichting. Bid en zoek hiernaar als naar verborgen schatten, en geloof tot dit einde in de Heere Jezus. Zie op Hem, opdat u verlicht worde met deze zaligmakende verlichting van Zijn Woord en Geest.

Om u tot dit alles te bewegen, wil ik de volgende motieven noemen:

(1) Deze verlichting is volstrekt noodzakelijk tot zaligheid. Een zondaar zal Christus nooit waarderen noch tot Hem komen, tenzij zijn ogen geopend worden, zodat hij ziet zijn zonde en ellende, en met welk een rechtvaardige God en een strenge wet hij van doen heeft, en welk een dierbare en gepaste Zaligmaker Christus is. "Jezus antwoordde en zeide tot haar: Indien gij de Gave Gods kendet, en wie Hij is, Die tot u zegt: Geef Mij te drinken, zo zoudt gij van Hem hebben begeerd, en Hij zou u levend water gegeven hebben". Zolang de satan zijn gevangene gebonden houdt, zal hij hem vasthouden. Wat het oog niet ziet, het hart niet deert. Het gevaar kan zeer groot zijn, maar als de zondaar het niet weet, is hij gerust.

(2) Blindheid onder het Evangelie is volstrekt niet te verontschuldigen: "Jezus zeide tot hen: Indien gij blind waart, zo zoudt gij geen zonde hebben; maar nu zegt gij: Wij zien; zo blijft dan uw zonde". Het is een opzettelijke blindheid. Het is toch geen wonder dat zij, die in delen van de wereld leven, waar het licht van het Evangelie niet is opgegaan, in duisternis voortwandelen? Het licht van het Evangelie schijnt echter rondom ons. Christus biedt aan om ons door Zijn Geest te verlichten. Hebben wij de duisternis liever dan het licht, dan moeten we er ook op rekenen dat onze keus ons verderf betekent.

(3) Zaligmakende verlichting is de enige weg tot ware troost, en het gemis ervan de weg tot volkomen ellende. "Dankende den Vader, Die ons bekwaam gemaakt heeft om deel te hebben in de erve der heiligen in het licht; die ons getrokken heeft uit de macht der duisternis, en overgezet heeft in het Koninkrijk van den Zoon Zijner liefde". Als de satan de ziel bindt, is de gerustheid van de gevangene volledig; en als Christus de ziel verlicht, maakt Hij een begin aan zijn bevrijding. In hen die gezaligd worden, blijft het licht tot het overgaat in het licht der heerlijkheid. In hen die verloren gaan blijft de duisternis, totdat zij in de eindeloze en buitenste duisternis komen.

2. Wij zullen nu aantonen dat Christus de gevangenen bevrijdt van de boeien waarmee zij gebonden zijn.

Het zal hier nodig zijn om aan te tonen:

1. hoe Hij de gevangenen bevrijdt van Gods boeien;
2. hoe Hij hen bevrijdt van satans boeien.

1. Laten we dan aantonen hoe Hij de gevangenen van de boeien bevrijdt, waarmee God hen geboeid heeft. De onbekeerde zondaar is Gods gevangene, geketend met de boeien van schuld en van de vloek der wet, die hem aan het verderf overgeven. Van deze boeien bevrijdt en ontdoet Hij de zondaar door de toepassing van Zijn eigen bloed: "U ook aangaande, o Sion, door het bloed uws verbonds heb Ik uw gebondenen uit den kuil, waar geen water in is, uitgelaten".

(1) Hier merken wij op dat Jezus hun vrijheid van deze boeien heeft verworven door Zijn dood en lijden. Schuld is een sterke boei, de vloek is een zware keten die aan de gevangene hangt; hierin ligt de macht van de geestelijke dood opgesloten. Jezus heeft echter door Zijn dood de kwijtschelding voor de zondaar verworven: "Christus heeft ons verlost van den vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk die aan het hout hangt". Zijn medelijden met de gevangenen bracht Hem ertoe het rantsoen voor hen met Zijn eigen bloed te betalen. Hij nam de boeien van hun schuld en vloek op Zich om hen ervan te kunnen bevrijden. Nu heeft Hij de gevangenen die Zijn verlossing willen aannemen, losgekocht en Hij heeft recht hen van hun boeien te bevrijden. De rechtvaardigheid en de wet hebben daar niets tegenin te brengen.

(2) Wij merken op dat Jezus in het Evangelie naar de gevangenisdeur komt, en de gevangenen vrijheid uitroept en aanbiedt. Dit doet Hij in de tekst. Zijn boodschappers doen het aanbod in Zijn Naam. Zijn autoriteit om gevangenen te bevrijden wordt beschreven in Mattheüs 28: "En Jezus bij hen komende sprak tot hen, zeggende: Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde". Zijn bekwaamheid en gewilligheid daartoe wordt bevestigd in Hebrëeën: "Waarom Hij ook volkomenlijk kan zalig maken degenen die door Hem tot God gaan, alzo Hij altijd leeft om voor hen te bidden." Zij worden ertoe gedrongen om met het aanbod in te stemmen; zij worden gewezen op hun verantwoordelijkheid er gehoor aan te geven. En dit alles om hen gewillig te maken met de Verlosser mee te gaan, uit de gevangenis.

(3) Wij merken op dat hoewel het merendeel doof is voor de roepstem van het Evangelie en niet wil geloven in welk gevaar men verkeert, maar rustig met zijn ketens om zit, er toch sommigen gewillig worden gemaakt op de dag van Gods heirkraft. Door het Woord wordt het geloof in hun hart gewerkt. Ja, dat geloof waardoor de ziel Christus aangrijpt en zich met Christus verenigt, en vlucht onder de bedekking van Zijn bloed, en de last van al zijn schuld op Jezus legt. Dat geloof, waardoor de ziel gelooft dat Zijn bloed ruimschoots voldoende is om haar schuld volkomen weg te nemen. En terwijl zij alle andere pleidooien vaarwel zegt, neemt zij hiertoe de toevlucht: "Welken God voorgesteld heeft tot een Verzoening door het geloof in Zijn bloed, tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid, door de vergeving der zonden, die tevoren geschied zijn onder de verdraagzaamheid Gods". Zo wordt dit bloed toegepast.

(4) We merken op dat wanneer dit bloed zo is toegepast, er bevel gegeven wordt dat de gevangene van zijn boeien bevrijd moet worden. "Verlos hem, dat hij in het verderf niet nederdale, Ik heb verzoening gevonden". Ja, de boeien vallen vanzelf af, aangezien er nu geen verdoemenis is voor degenen die in Christus Jezus zijn". De betaling van de Borg wordt voor de schuldenaar aangevoerd, en hij wordt vrijgesproken. Het proces van de misdadiger wordt door de Borg en Advocaat gevoerd, en hij wordt vrijgesproken. Hij is onder de bedekking van bloed, daarom kan de wet noch de gerechtigheid hem grijpen. Hij wordt onder de band van het verbond gebracht, en zo kan de eeuwige toorn die hij verdiend had, die de band van het eerste verbond is, hem niet langer houden. Rechterlijke verharding vindt niet plaats, aangezien de schuld en de vloek weggenomen zijn.

2. Laten we aantonen hoe Christus de gevangenen van satans boeien bevrijdt en die wegneemt. De onbekeerde zondaar is satans gevangene; hij legt eveneens zijn boeien op de zondaar. Dat zijn op zichzelf zondige begeerlijkheden en praktijken, waardoor hij hen in zijn greep houdt als met boeien. Door de krachtige werkingen van Zijn Geest bevrijdt Christus hen hiervan, en Hij geeft hun genade waardoor hun banden in stukken breken.

(1) Hij geeft hun ontdekkende genade, waardoor zij wakker geschud worden, en waardoor de boeien van luiheid, waarmee zij worden vastgehouden, worden verbroken. Zij worden genezen van de dodelijke waan waarin zij met betrekking tot hun staat verkeerden. Met de verloren zoon komen zij tot zichzelf. De zondaar slaapt gerust in zijn zonden en in zijn boeien, maar de Geest van God schudt hem grondig wakker, zodat zijn rust in de zonde wordt verstoord, en hij niet langer gerust in zijn vorige wegen kan blijven doorleven. Zijn consciëntie begint zijn werk in hem te doen, en laat een vreselijk alarm van toorn in zijn oren horen, dat niet eerder ophoudt dan wanneer hij tot Christus is gevluht om beschutting, en hij zonder uitstel vlucht.

(2) Jezus geeft hun verlichtende genade, waardoor de zondaar aan zichzelf ontdekt wordt, maar tevens aan God en Christus. Hij wordt als het ware in een nieuwe wereld gebracht, waarin alles zich in een andere gedaante vertoont als voorheen. Het masker waarachter de satan de wegen van God en de wegen van de zonde verborg, wordt afgedaan, en de ziel ziet de schoonheid en de uitnemendheid van de godsvrucht. Zo wordt de boei van vooroordeel verbroken; het kwaad en het gevaar van de wegen der zonde wordt hun bekendgemaakt, zodat het zondige gezelschap waarin hij zich voorheen vermaakte een verschrikking voor hem wordt, en hij zegt: "Wijkt van mij, alle gij werkers der ongerechtigheid; want de HEERE heeft de stem mijns geweens gehoord". Hij ziet de ijdelheden ledigheid van al het tijdelijke, zodat de satan hem niet langer met deze verachtelijke keten kan vasthouden.

(3) Jezus geeft hun levendmakende en wederbarende genade, waardoor zij een nieuw beginsel van geestelijk leven ontvangen. "Door welke ons de grootste en dierbare beloften geschonken zijn, opdat gij door dezelve der Goddelijke natuur deelachtig zoudt worden, nadat gij ontvloeden zijt het verderf, dat in de wereld is door de begeerlijkheid". Zodat de banden des doods waarin zij verkeerden, het begeven, en zij nieuwe schepselen worden: "Zo dan, indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel; het oude is voorbijgegaan, zie, het is alles nieuw geworden". Zij worden met een nieuwe natuur begiftigd, met nieuwe werkingen en neigingen die zich hemelwaarts richten, zodat de band van aarsgezindheid verbroken wordt. Hun wil wordt vernieuwd; Christus wordt hun keuze boven alles, en zij grijpen Hem aan met hart en ziel, zodat de boeien van ongelooft het begeven. Hun hart wordt week gemaakt; hun stenen hart wordt weggenomen, en zij krijgen een vlees hart. Hun genegenheden worden zó veranderd, dat zij nu liefhebben de dingen die zij voorheen haatten, en nu die begeerlijkheden en zondige wegen haten die zij voorheen liefhadden.

(4) Jezus geeft hun heiligende genade, waardoor de kracht der zonde meer en meer in hen wordt verzwakt, en de menigerlei begeerlijkheden waarmee zij worden vastgehouden, worden gedood, zodat de begeerlijkheden niet zoals vroeger over hen regeren. De zonde zal over u niet heersen, want u bent niet onder de wet, maar onder de genade. Het nieuwe beginsel wekt hen op tot de beoefening der heiligheid in heel hun handel en wandel. Dus als Christus in de ziel komt, slaat Hij satans boeien eraf, en stelt de zondaar in vrijheid.

Ter toepassing van dit onderdeel van ons onderwerp is het wellicht juist om op te merken dat het ons laat zien, dat er niemand zo diep in de schuld zit of in de macht van de zonde en de satan, of men kan bevrijd worden. En daarom hebben wij reden tot hoop in het meest hopeloze geval. Een gezicht van zijn schuld zal de ontwaakte zondaar gauw doen wanhopen; maar het bloed van Christus is voldoende om de schuld weg te nemen, hoe groot die ook is. "Het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde". Hoewel de koorden van schuld menigvuldig zijn, waarvan het geweten niet bevrijd kan worden door een vloed van tranen of bittere weeklachten, ja, hoewel het boven het vermogen van mensen en engelen is, toch is het bloed van Christus van oneindige waarde en kracht. "Komt dan, en laat ons te zamen rechten, zegt de HEERE; al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol". En zo gaat het eveneens met de heerschappij der zonde. De ontwaakte zondaar zal zien dat een luipaard net zo min zijn vlekken kan veranderen, en de Moorman zijn huid, als dat hij zijn hart kan veranderen of zich kan bevrijden van de heerschappij der zonde. Hij zal zien dat het moeilijk is om onder de macht van satan en zijn eigen begeerlijkheden vandaan te komen. Maar onthoud het: Christus is sterker dan de satan. Hij kan de satan binden en hem van zijn goederen beroven.

Er is niets te moeilijk voor Hem. Genade is krachtig, en zal altijd overwinnen waar zij begonnen is. Zij veranderde Paulus van een vervolger in een prediker; Manasse, die op een leeuw leek, werd in een lam veranderd. Zie daarom op Hem om bevrijd te mogen worden.

3. Wij gaan nu over tot onze derde hoofdgedachte, waarin wij zouden aantonen dat Christus gevangenen in hun natuurstaat aanbiedt om hun gevangenis te openen en hen daaruit te leiden.

1. Ik zal hier aantonen wat dit aanbod meer in het algemeen inhoudt.

2. En wat het meer in het bijzonder inhoudt.

1. Meer in het algemeen betekent het dat de zondaar in een staat van genade wordt gebracht. Hier liggen twee zaken in opgesloten.

(1) Als de Heere Jezus de gevangenis van de zondaar opent, brengt Hij hem uit de staat van veroordeling, waarin hij vanaf zijn geboorte tot die gelukkige ure lag. "Zo is er dan nu geen verdoemenis voor degenen die in Christus Jezus zijn, die niet naar het vlees wandelen, maar naar den Geest". Het vonnis der wet, dat hem tot de eeuwige dood veroordeelde, wordt ingetrokken, wordt weggenomen en kan hem niet meer treffen. Hij is een vrijgelatene geworden, verlost van de vloek, door Hem Die tot een vloek geworden is. Hij wordt van onder de wet als verbond der werken vandaan gehaald: "Gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade". Ook al blijft zij een regel voor hem, toch zal hij er het leven door zijn gehoorzaamheid nooit in kunnen vinden. Ook zal hij vanwege zijn ongehoorzaamheid nooit meer door de wet tot de eeuwige dood veroordeeld worden, aangezien hij in dit opzicht der wet gestorven is.

(2) Jezus brengt hem uit die staat van zonde waarin hij al de dagen daarvóór lag, onbekwaam tot enig wezenlijk goed, nergens anders toe bekwaam dan tot zondigen. Maar nu heeft de wet des Geestes des levens in Christus Jezus hem vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods. De gevangene in zijn natuurstaat, ligt met de rest van de wereld, in het boze, als een dode in zijn graf te verrotten en te verteren. Christus maakt de zondaren levend, opent hun graven en brengt hen van onder de heerschappij voerende kracht der zonde vandaan. In de dag der bekering komt Christus tot de gevangenisdeur als tot het graf van Lazarus, en zegt, wat Hij tot Lazarus zei: kom uit. Dus de gestorvene leeft, de gevangene komt uit de kerker, uit een staat van zonde in een staat van genade.

2. Laten we nagaan wat er meer in het bijzonder in dit aanbod ligt opgesloten.

Verskillende grote weldaden worden ons voorgesteld.

(1) De schulden van de gevangene worden kwijtgescholden, zelfs tot de laatste penning. "En Hij heeft u, als gij dood waart in de misdaden en in de voorhuid uws vleses, mede levend gemaakt met Hem, al uw misdaden u vergevende". Zij waren Gods gevangenen, en konden nooit bevrijd worden zonder de betaling van die schuld waarom zij gevangen werden genomen. Maar de Verlosser neemt al die schuld op Zich. Hij zegt tot Zijn Vader: "En indien hij u iets verongelijkt heeft of schuldig is, reken dat mij toe". En zo wordt het beschouwd alsof zij het betaald hadden.

(2) De misdaden van de gevangene worden vergeven, die anders zijn leven zouden hebben gekost. "En geen inwoner zal zeggen: Ik ben ziek, want het volk, dat daarin woont, zal vergeving van ongerechtigheid hebben". Het pardon van de gevangene is geschreven in het bloed van Zijn Verlosser. "Deze beker is het Nieuwe Testament in Mijn bloed, dat voor u vergoten wordt." "Want Ik zal hun ongerechtigheden genadig zijn, en hun zonden en hun overtredingen zal Ik geenszins meer gedenken". Het zegel van de Koning is eraan gehecht, zodat noch de wet noch de gerechtigheid het kan betwisten. "In Welken ook gij zijt, nadat gij het woord der waarheid, namelijk het Evangelie uwer zaligheid, gehoord hebt; in Welken gij ook, nadat gij geloofd hebt, zijt verzegeld geworden met den Heiligen Geest der belofte". Dit is de witte steen die gegeven wordt aan hem die overwint, waarvan niemand de zoetheid kent behalve degenen die hem hebben.

(3) De gevangene wordt bevrijd van de macht des satans; zij worden bekeerd van de macht des satans tot God. De cipier heeft geen macht meer om de gevangene vast te houden, ja, ook niet om hem ooit weer terug te brengen, omdat hij niet op oneerlijke wijze is verlost, maar op een wettige wijze, door de soevereine autoriteit van de Zoon van de Koning, Die alle macht heeft in de hemel en op aarde. De eisen die de wet en de gerechtigheid aan de gevangene stelden, zijn allemaal door de Verlosser voldaan. Vandaar dat hij niet langer vastgehouden kan worden.

(4) Wat de gevangene betreft, zijn gevangenis kleren worden afgelegd, en hij wordt bekleed met wisselklederen. De lompen van zijn eigen gerechtigheid worden weggeworpen, en hij wordt bekleed met het fijne lijnwaad van Christus' gerechtigheid, aangedaan door de hand des geloofs.

"Ik raad u", zegt Jezus in Openbaring "dat gij van Mij koopt goud, beproefd komende uit het vuur, opdat gij rijk moogt worden; en witte klederen, opdat gij moogt bekleed worden en de schande uwer naaktheid niet geopenbaard worde." De oude mens met zijn werken wordt afgelegd, het lichaam der zonde tenietgedaan, en de nieuwe mens aangedaan. De gevangene staat voor zijn Verlosser, evenals Jozua voor de engel: "Jozua nu was bekleed met vuile klederen, als hij voor het aangezicht des Engels stond. Toen antwoordde Hij en sprak tot degenen die voor Zijn aangezicht stonden, zeggende: Doet deze vuile klederen van hem weg. Daarna sprak Hij tot hem: Zie, Ik heb uw ongerechtigheid van u weggenomen en Ik zal u wisselklederen aandoen".

(5) De gevangene wordt uitgeleid in het licht van Gods aangezicht: "Om te zeggen tot de gebondenen: Gaat uit; tot hen, die in duisternis zijn: Kom tevoorschijn; zij zullen op de wegen weiden en op alle plaatsen zal hun weide wezen". God is in Christus met hem verzoend. Hij is zijn vijand niet meer, maar de Vriend van de zondaar, zijn Bondgenoot in het verbond des vredes. De vrede is gesloten door de grote Vredestichter: "Wij dan gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God door onzen Heere Jezus Christus" (Rom. 5:1). Ook al zal de wereld hem van nu af aan wel haten en zijn vijand worden, hij heeft banden met de hemel die hem kunnen steunen temidden van al hun haat.

(6) De gevangene krijgt al zijn verbeurde voorrechten terug: "Zo zijt gij dan niet meer vreemdelingen bijwoners, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods. Evenals Jozef, toen hij een slaaf was uit de kerker werd gehaald en naar Farao's hof werd gebracht en heerser over Egypteland werd gemaakt, zo wordt de ziel op de dag dat hij overgebracht wordt in de staat van genade, van zijn slavernij bevrijd. Net zoals die arme en wijze jongeling uit het gevangenhuis, wordt hij koning, want allen die door Christus worden verlost, worden tot koningen gemaakt.

Wij zullen dit onderwerp besluiten met een nuttig gebruik van het geheel.

Eerst zullen wij enkele woorden tot onderwijzing spreken. Dit onderwerp verschaft lessen voor ons allen.

(1) Leven in een staat van zonde is het ellendigste leven dat maar denkbaar is, het ellendigste leven buiten de hel. Waarom worden voor deze gevangenschap allerlei beelden gebruikt, en wel van het ergste soort, dan alleen omdat er geen gevangenschap is die de ellende van deze gevangenschap voldoende onder woorden kan brengen? Daarom worden deze beelden vermenigvuldigd, om wat in de een ontbreekt door een andere wordt aangevuld. En zodra de ogen van de zondaar geopend worden, zodat hij zijn ellende ziet, zal hij zien dat de ergste toestand van gevangenen op aarde oneindig in het niet valt bij de ellendige staat waarin hij verkeert zodra de tijd in de eeuwigheid overgaat.

(2) Van alle mensen in de wereld heeft immers een onbekeerd mens de minste reden om blij te zijn. "Die in den Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven; maar die den Zoon ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem". Sommigen denken dat omdat zij jong zijn en in de kracht van hun leven staan, zij daarom wel een plezierig en vrolijk leven mogen leiden. Sommigen denken precies hetzelfde als hij die tegen zijn ziel zei: "Ziel, gij hebt vele goederen, die opgelegd zijn voor vele jaren; neem rust, eet, drink, wees vrolijk". Een ieder die niet laag aan de grond wordt gehouden door wereldse zorgen of kruisen, is geneigd rust te nemen, ook al is hij een vreemdeling van Christus en de staat der genade. Ik wil echter tot u zeggen wat Jehu zei: "Wat hebt gij met den vrede te doen?". Laten zij opgewekt leven, wiens gevangenisdeuren geopend zijn; zij zijn in vrijheid gesteld. God is hun Vriend, en zij lopen niet het gevaar eeuwig verdoemd te worden. Wat heeft u echter voor reden vrolijk te leven, die een gevangene, veroordeelde misdadiger is, die niet weet of u vandaag misschien wel uitgeleid wordt naar de terechtstelling? Zou het niet uw vrolijkheid en opgewektheid bederven als er overal waar u zich begaf een uitgetrokken zwaard boven uw hoofd hing? Zo hangt het zwaard van Gods rechtvaardigheid boven al degenen die buiten Christus zijn.

(3) Iemand zou onmogelijk gerust in een onbekeerde staat kunnen leven, als hij niet blind was voor zijn eigen gevaar en ellende. Men kan net zo goed tegen een misdadiger zeggen dat hij rustig moet blijven onder het doodvonnis en bij het zien van de galg, of tegen een man die aan een dunne twijg boven een diepe afgrond hangt, dan wanneer men tegen een ontwaakte zondaar zegt dat hij rustig moet blijven in zijn toestand, voordat hij eruit bevrijd wordt. Velen snellen bergafwaarts ten verderve en zijn toch zeer gerust, omdat zij niet zien in welk een verschrikkelijke toestand zij zich bevinden. En wat is anders de reden dat zij het niet zien, dan alleen omdat zij hun ogen dichtdoen? Het wordt hun gezegd, maar zij willen het niet geloven; en zo zijn zij ondanks alles net zo gerust alsof zij naar een nutteloos verhaal hadden geluisterd.

(4) Wij kunnen hieruit leren dat de bevrijding van de zondaar, waardoor hij uit de natuurstaat en van onder de schuld en heerschappij voerende kracht der zonde overgebracht wordt in een staat van genade, geen gemakkelijke zaak is, maar een zaak van het grootste belang en gewicht waarvan de wereld ooit getuige was.

- Let op het losgeld dat voor de gebonden en gevangenen betaald moest worden; het grootste losgeld dat ooit door mensen werd gegeven, haalt het lang niet hierbij. Zilver en goud, kronen en koninkrijken voldeden hier niet, alleen bloed, ja, het dierbare bloed van Christus. Engelen noch mensen konden het leveren.

- Let op de kracht waarmee de bevrijding tot stand moet komen; niets minder dan een almachtige kracht is daartoe in staat. Wat betekent het bestormen van steden, het afbreken van ijzeren poorten, en een prooi redden van een leeuw, vergeleken bij het redden van een zondaar uit de macht van de duivel? Niets minder dan een almachtige kracht is hiertoe in staat.

(5) Hoe kan men denken ooit bevrijd te worden, als men net zo zorgeloos en gedachteloos is als de meeste mensen? "Strijdt om in te gaan door de enge poort; want velen (zeg Ik u) zullen zoeken in te gaan, en zullen niet kunnen?". Zullen dromerige wensen en trage begeerten, die niet vergezeld gaan met gepaste pogingen, baten? Zal zorgeloos leven en dan God om genade smeken als men sterft, voldoende zijn? Zal dit alles in de plaats kunnen komen voor het werk der genade, om de prooi uit satans kaken te rukken, om satans boeien van de gevangenen af te kappen en hen in vrijheid te stellen? Geenszins!

(6) Hoe durven zondaren het werk van bekering tot God uit te stellen! Is dit werk om uit satans greep te komen niet moeilijk genoeg, ook al beginnen we nog zo vroeg? Zullen zij durven blijven wachten totdat hij hen met zwaardere ketenen belast heeft, totdat sterkere ketenen van schuld om hun nek gevlochten zijn? Blijf niet stilzitten, verlies geen tijd; u zult erachter komen dat het werk al moeilijk genoeg is. Heden, zo gij Zijn stem hoort, verhardt uw hart niet.

(7) Wij kunnen hieruit leren dat er geen verlossing is uit de staat der zonde en des toorns dan alleen door Jezus Christus: "En de zaligheid is in geen ander; want er is ook onder den hemel geen andere naam, die onder de mensen gegeven is, door welchen wij moeten zalig worden". Zou er een andere naam, een andere persoon geweest zijn, dan was Jezus niet voor dit werk gebruikt. Er was niemand anders dan Hij Die het kon; en we mogen eraan toevoegen, dat de ergste zondaren in en door Hem verlost kunnen worden. Er is geen schuld die de kracht van Zijn bloed te boven gaat, noch macht der zonde die de kracht van Zijn Geest te boven gaat. Niettemin zal de meest onberispelijke mens die leeft, buiten Hem voor eeuwig verloren gaan. "Ik ben de Weg, en de Waarheid, en het Leven. Niemand komt tot den Vader dan door Mij". De dood zal hen in de tijd aantasten, hoewel zij dat niet zullen merken, en zal hen eeuwig verslinden, tot hun eeuwige ellende.

(8) Dit onderwerp leert ons tenslotte dat niemand door Christus wordt verlost dan alleen degenen die gewillig zijn gemaakt om met de Verlosser mee te gaan en hun zondig leven vaarwel te zeggen, en die op de meest plechtige en ernstige wijze het verbond omhelzen. Hij zegt niet dat Hij de gevangenisdeuren zal openbreken en de gevangenen zal bevrijden, ongeacht zij slapen of waken, bereid of onbereid zijn, zich wel of niet druk maken om te ontkomen. Nee, Hij behandelt hen op een verstandige wijze. Hij roept vrijheid uit. Nemen zij die aan zoals Hij die aanbiedt, goed; willen zij die echter alleen hebben op hun eigen gemaakte voorwaarden, dan moeten zij in de gevangenis blijven, en omkomen. "En gij wilt tot Mij niet komen, opdat gij het leven moogt hebben". Dus als er zijn die zich niet druk maken met uit deze staat te komen, hoeft satan niet bang te zijn dat hij hen verliest. Hoewel er vrijheid wordt uitgeroepen, maken zij zich daar niet druk over. Zij luisteren er alleen maar naar, maar dat is ook alles. De satan houdt zijn gevangenen, en zij die er niet naar gaan verlangen om eruit te komen, zal Christus nooit uitleiden. Als het aanbod van vrijheid is gedaan, zal Jezus de ziel gebonden achterlaten als zij niet met het aanbod instemt.

(9) Voor allen die behouden willen worden, is het van belang zorgvuldig het Evangelieaanbod en hun eigen toestand in overweging te nemen, en ernstig en welgemeend werk te maken van hun vereniging met Christus, van hun verbondssluiting en onderhandeling met de Verlosser, als een zaak van het grootste belang. Hier staat de eeuwigheid op het spel; besturen zij hun zaken goed, dan zijn zij voor eeuwig gelukkig; pakken zij het verkeerd aan, dan zijn zij verloren. Als de gevangene zijn zaken met deze Verlosser goed regelt, zal hij uit de gevangenis worden vrijgelaten. laat hij deze gelegenheid helemaal aan zich voorbijgaan, dan moet hij daar voor eeuwig blijven liggen.

Dit onderwerp leert in het bijzonder: welke weg zij moeten inslaan die in de banden zitten, waarvan zij graag verlost zouden willen worden.

(1) Het onderwijst hen die soms in de ruimte gewandeld hebben, wiens ziel door het bloed en de Geest van de Verlosser uit de gevangenis is gebracht. Maar voor wie het lijkt alsof zij nu opnieuw in satans gevangenis teruggebracht zijn, en zij voelen zijn boeien zwaar op hen rusten. De Heere laat soms toe dat Zijn eigen volk in deze toestand terechtkomt vanwege hun zorgeloze wandel, en omdat zij zijn Heilige Geest hebben bedroefd en smaadheid hebben aangedaan, waardoor de Geest wordt uitgeblust, de verdorvenheid in kracht toeneemt en satan terrein wint. "Ik was verbolgen over de ongerechtigheid hunner gierigheid en sloeg hen, Ik verborg Mij en was verbolgen; evenwel gingen zij afkerig heen in den weg huns harten. Wat zouden zij in dit geval anders moeten doen dan de rechtvaardigheid van deze slag erkennen, zich tot de Verlosser wenden, Die alleen geestelijke banden kan losmaken? Dit is de bedoeling van deze beschikking: "Ik zal heengaan en keren weder tot Mijn plaats, totdat zij zichzelf schuldig kennen en Mijn aangezicht zoeken; als hun bange zal zijn, zullen zij Mij vroeg zoeken. Maak opnieuw gebruik van dit bloed door het geloof, en verlang naar de mededelingen van Zijn Heilige Geest. "Ik zie hun wegen en Ik zal hen genezen, en Ik zal hen geleiden en hun vertroosting wedergeven, namelijk aan hun treurigen. Hij heeft hen uit een ellendige staat verlost, en zal hen ook verlossen uit de onbehaaglijke toestand waarin zij op dit moment verkeren.

(2) Dit onderwerp onderwijst hen die de boeien van schuld op hun ziel voelen knellen als boeien die nooit losgemaakt kunnen worden, en op het punt staan eronder te bezwijken. Zulken moeten bedenken dat Christus gezonden is om boeien te ontbinden, niet één boei uitgezonderd. Of het nu slappe of sterke banden zijn waarmee de zondaar gebonden is, Christus roept vrijheid ervan uit. Bovendien is het een onverdraaglijke belediging van de waardigheid van de Middelaar om de gedachte te koesteren dat er boeien zijn waarvan de oneindige verdienste van Zijn bloed en de almachtige kracht van Zijn Geest niet kan bevrijden. Het dode lichaam dat in het graf werd geworpen, werd opnieuw levend; en zal de ziel, die met de sterkste ketens van de dood geboeid is, niet bevrijd worden zodra er levendmakende kracht uitgaat van een gekruisigde Christus? Zulken moeten er dus naar staan om te geloven, opdat ze op deze wijze de heerlijkheid Gods zullen mogen aanschouwen.

(3) Dit onderwerp onderwijst hen die voelen dat de boeien van woedende en ontembare begeerlijkheden door de satan en hun eigen verdorvenheden zo worden aangehaald, dat zij geneigd zijn te denken dat deze niet gebroken kunnen worden. Zulken behoren te bedenken dat onze Heere diegenen uitkiest die in de meest hopeloze toestand zijn, ten einde van hen toonbeelden van Zijn rijke genade te maken. Dat was het geval met de Korinthiërs. In de tekst wordt opening uitgeroepen voor degenen die blind en wel in de gevangenis zitten. Al wordt het hart misschien als een woedende zee geteisterd met verzoeken en verdorvenheden, het kost Jezus maar één woord om ze alle in één ogenblik tot zwijgen te brengen. "Ik schep de vrucht der lippen, vrede, vrede dengenen, die verre zijn, en dengenen, die nabij zijn, zegt de HEERE, en Ik zal hen genezen". De sterkste begeerlijkheden zullen zich onderwerpen aan de macht van Zijn genade, en de sterkgewapende zal vluchten van het schelden van Hem Die sterker is dan hij.

Tenslotte zullen we er nog een vermaning aan toevoegen.

U die verlost bent en deelgenoten zijt geworden van de uitgeroepen vrijheid in het Evangelie, wij vermanen u om te wandelen overeenkomstig de grote verlossing. Als u zo onderscheiden bent, zult u de Verlosser boven alles hebben staan: "U dan, die gelooft, is Hij dierbaar." U zult zeggen: "Wien heb ik nevens U in den hemel? Nevens U lust mij ook niets op de aarde". En hoe meer u terugziet op het gevaar waaraan u blootstond, des te meer zult u Hem liefhebben. U zult de verlossing boven alles hebben staan wat u hebt ondervonden of kunt ondervinden in deze wereld: "Ja gewisselijk, ik acht ook alle dingen schade te zijn, om de uitnemendheid der kennis van Christus Jezus, mijn Heere." Beschouw deze tijd als de tijd der minne. U zult uitzien naar de volmaking van deze verlossing, en probeer de verlossing haar voortgang te doen vinden, totdat u volkomen bevrijd bent van de inwonende zonde: "Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezès doods?" Bent u zo bevoorrecht, dan is het uw plicht om nederig en dankbaar te wandelen, tot lof van uw Verlosser; om u als kinderen des lichts te gedragen in een heilige en hemelse wandel, en geen gemeenschap met de werken der duisternis te hebben. Kortom, het is uw plicht bezorgd te zijn over degenen die nog gevangen zitten. Heb medelijden met hen, bid voor hen en bevorder hun verlossing. Wat u aangaat, die nog satans gevangenen en gebonden bent, haast u om bevrijd te worden. Neem de verlossing aan als de proclamatie van vrijheid in uw oren klinkt.

Bedenk dat het nu de welaangename tijd is; nu is het de dag der zaligheid. Heden wordt de vrijheid u aangeboden, maar dat zal niet altijd zo zijn. De dag komt dat de gevangenen naar een andere gevangenis zullen worden overgebracht, waar er geen aanbiedingen van ontkoming noch mogelijkheden daartoe zullen zijn, en u weet niet hoe spoedig dit kan gebeuren. Weiger vandaag de vrijheid, stel het maar uit tot morgen, en u bent wellicht opgegeven. Maar nu kunnen de gevangenen bevrijd worden, de gebondenen in de ruimte worden gesteld, en dus gezegend worden met een eeuwige vrijheid. Kust daarom "den Zoon, opdat Hij niet toorne, en gij op den weg vergaat, wanneer Zijn toorn maar een weinig zou ontbranden. Welgelukzalig zijn allen, die op Hem betrouwen."

Amen.